

đặng tiến (thái nguyên)

viết khi chả
có gì
đáng viết

tập thơ

tủ sách t.vấn & bạn hữu
2025

(đặng tiến (thái nguyên))

viết khi chả có gì đáng viết

Tôi nói rằng thơ của Đặng Tiến là chuyện, là truyện ngắn, truyện cực ngắn và truyện cực dài, thậm chí tiểu thuyết hay trường ca đều có lý lẽ của tôi. Bởi qua vài bài thơ, qua nhiều bài thơ của anh, người ta đọc được một chương nào đó của sử lịch, của các biến cố cuộc đời mà trong đó có bóng dáng của mình và cả bóng dáng số phận xã hội (Liêu Thái)

K. D. T.

ĐẶNG TIẾN (Thái Nguyên)

VIẾT KHI CHỈ CÓ GÌ
ĐÁNG VIẾT

TẬP THƠ

Tủ sách T.Vấn & Bạn Hữu

2025

Trình bày: T.VẤN

©Tủ sách T.Vấn & Bạn Hữu

©Đặng Tiến (Thái Nguyên)

ĐẶNG TIẾN (Thái Nguyên)

**VIẾT KHI CHỈ CÓ GÌ
ĐÁNG VIẾT**

TẬP THƠ

**VIẾT KHI CHỈ CÓ GÌ
ĐÁNG VIẾT**

THÁNG 10 NGÀY THỨ SÁU

1.

Có vô số chuyện thật 100% mà cứ như hư cấu

Cực giả tưởng

Cực phi lí

Cực huyền cực hoặc cực điều cực lãng mạn cuối mùa

Hài không ra hài

Bi chẳng ra bi

Ai i hi

Nẫu cả mê!

Có vô số chuyện từ trong nhà bay ra ngã ba ngã bảy

Từ ngã bảy ngã ba bay về

Đủ khiến người đứng dừng nhất thấy buồn muốn khóc

Đủ khiến người thờ ơ vô sự giật mình

Đủ khiến người cả nghĩ u sầu

Đủ khiến người trầm tính phát hoảng âm thầm tìm lối thoát

Đủ khiến cho tất cả thờ ơ chấp nhận

Đủ làm nên một trạng thái nhân sinh đậm tinh thần
nghịch dị

Grotesque!

Grotesque!

Vĩnh viễn không hạ màn!

Vô số chuyện vi mô vĩ mô nở tung tóe

Chán vẫn phải nhìn

Chán vẫn phải nghe

Ứ đầy

Phì đại!

Chiếm sóng

Giờ vàng giờ bạc giờ sắt giờ đồng.

2.

Đã trải nghiệm đường sắt trên cao Cát Linh - Hà Đông

Giá rất rẻ

Làm phát chiều ngược lại Hà Đông - Cát Linh

Ơn Trời!

An toàn tuyệt đối ...

Dứt khoát phải về thêm một lần hà nội

Chỉ để ngồi đường sắt trên cao Nhổn - Ga

Nếu giá vé phải chằng lại làm phát chiều ngược lại Ga - Nhổn

Hi vọng Trời thương để cười ha ha
Bỏ công chờ, đợi hoài đợi huy
Bỏ công mơ rồng bay rồng bay
Bỏ công ước đại bàng về làm tổ
Bỏ công nghe ào ạt (chém) gió
Bỏ công tập dượt cả n lần ngạo nghễ...
Đặt kế hoạch không ốm và không chết
Chờ khánh thành đường sắt tốc độ cao xuyên Việt!
Mười năm nữa ta bảy năm tuổi lặn
Ô! Vui sáng Hà Nội phở
Trưa ngắm Mĩ Khê
Tối Sài Gòn Nhà Rồng bến nghe tàu hụ
Sương đê mê
Không bảy năm thì tám năm vẫn tốt
Nếu phải chín năm coi như mơ tận
Thì cười rồng bay cao!

**VIẾT CHO CON ĐẶNG MINH HIẾU
NHÂN SINH NHẬT NGÀY 5 THÁNG 10 NĂM 2024**

Khi con chuẩn bị chào đời
Minh Hiếu tên con đã đặt
Bố đã thưa cùng ông nội
Hài lòng! Gật đầu! Ông cười

Làm con hiếu với cha mẹ
Cái lễ hằng thường xưa nay
Nhưng - như - thế - nào - là - hiếu?
Ngôn từ cả biển đặt bày!

Cổ thư nêu gương hiếu tử
Bố đọc rợn hết cả người!
Chữ hiếu sao mà gớm ghiếc
Hai bốn tấm gương! Trời ơi!

Ngu muội. Nực cười. Tàn khóc
Hiếu tử rậm rạp tuân theo
Cứ y như là rô bốt
Máy móc. Nước ốc nhạt phèo.

Bố đặt tên con Minh Hiếu
Tất nhiên là phải thềm mong
Lớn lên con phải khỏe mạnh
Làm người phải có lương tâm.

Lương tâm chính là gốc Thiện
Nói thì dễ lắm nghe con
Sống giữa cái thời phong bại
Ai ai cũng "nỏ" rất ròn!

Bố thì chỉ nhắc. Nhắc lại
Mong con cố gắng hết mình
Cái phần cuối cùng...Con nhé
Nhờ Trời - Cao, Sáng, Anh minh.

Bố không cầu con phải có
Tiền muôn bạc triệu như ai!
Phải là siêu siêu gì đó
Vượt trội và tài...ăn người!

Tất nhiên, tiền thì phải có
Nếu không thì sống bằng gì?
Tất nhiên là xe phải có
Khi cần thì sẵn mà đi!

Tất nhiên, nhà thì cần có
Nếu không ăn đậu ở nhờ
Hoặc là thuê thuê mượn mượn
Về già thì cực lắm nha!

Nghe chừng ba bốn thứ ấy
Bao giờ mới có! Quá kinh...
Đừng ngại. Cứ bình thân sống
Thiện lương Trời sẽ cho mình!

Thế là con đã trưởng thành
Bố dần bớt lo rồi đấy
Hiếu tử - giản dị vậy thôi
Bố mẹ không lo ngay ngáy...

Rằng con đã trưởng thành rồi!

THÁNG 10 NGÀY THỨ NĂM

1.

Xưa

Thâm cung bí sử

Chỉ thành bạch thư sau cả trăm năm

Và có lẽ đã hóa thành dã sử

Hư hư thực thực khó ai rành

Ừ thì đọc cho vui

Vui tán trò người tứ đốm tam khoanh

Bí sử thâm sì thịt trâu toi mùa rét

Thâm cung toan hoản cửa son đỏ loét lún phún rêu và
đôi khi tàn rạc rêu thập thành...

Thâm cung bí sử

Thật tanh mùi đời.

Nay

Via hè nhan nhản người ngồi

Mạng tê lê bốc da lô...chạy nhanh ngựa vía

Ba nốt nhạc tin loan tứ xứ

Thâm cung cửa mở tám hướng gió lùa

Bí sử vật vờ không che

Xú thoại thăng hoa

Xú thoại có nhân chứng vật chứng bút lục ghi âm

Thâm cung bí sử tân thời

Vẫn thâm sì thit trâu chết rét

Vẫn toen hoèn cửa son đỏ loét

Rêu bạc nhuộm cho đen

Rêu lún phún nhuộm màu bạc bạc...

Lướt mạng cười khặc khặc!

Lướt mạng khóc ngặt ngặt!

Nước mắt méo roi!

2.

Chiến tranh!

Từ cũ, từ cô thường dùng

Dày đặc ở những nơi nào có lời, có chữ

Chiến tranh vào một ngày bình thường đã không còn gợi
ám ảnh chết chóc, tàn hủy

Những đô thị hóa thành đồng gạch vụn

Cả triệu người bỏ nhà bỏ cửa tị nạn

Cả đoàn tàu chở xác lính trong những túi nilon

Cả một huyết mộ tập thể xếp quan tài vương vức ngay
ngấn

Tù binh bị hành hạ

Chúng dân chết thảm cả đống cả đàn

Và lửa!

Những khối lửa bùng lên dữ dội, không lồ, vô phương
cứu chữa

Những bãi lửa rộng vài nghìn mét vuông

Những đám cháy khốc tàn năm ngày mười ngày rồi tự tắt

Bầu trời đêm rực sáng những tên lửa đạn đạo, siêu thanh,
hành trình...

Chiến tranh không còn làm ai...giật mình!

Chiến tranh như lễ hội tung bồng

Rũ nát

Vỡ vụn

Chết ban thây

Chết như thịt nướng

Ai chết mặc ai!

Thậm chí đem lại niềm vui không giấu diếm

Sung sướng công khai...

Chết! Chết nữa! Chết mãi...

Thế giới điên rồ trong tiếng khóc, cười

Đại hung đồ, tiểu hung đồ boongke sâu lòng đất

Trí tuệ nhân tạo moi ra

Nổ tung những cơn nhân tạo địa chấn

Ma ma ma bay lên chín tầng trời

Vùi sâu chín tầng địa ngục

Cuộc rong chơi trên biển máu con người

Chết bảy còn ba

Chết hai còn một

Thái bình ứ đầy tang tóc

Hoan ca cùng đổ nát

Lạnh ngắt hoan ca

THÁNG 10 NGÀY THỨ TƯ

1.

Ai về cùng mùa Thu xứ Bắc?

Thái Nguyên độ này nắng mật ong

Thung vàng lúa! Trời xanh! Xanh ngắt

Trầm mặc hồ đẹp đến nao lòng!

Một chút lạnh về đêm tịch lặng

Dậy sớm đi! Dậy sớm đi nào!

Bình minh trà! Tân Cương thanh đậm

Dịu dàng - đắng - chát - ngọt! Nao nao.

Truyện tình lãng xẹt! (•) xin đừng kể

"Huyền thoại hồ..."(••) xin cũng đừng ca

Thu xứ Bắc...xin đừng sầu thảm

Bồng bènh mây Tam Đảo nẻo xa.

Ai về cùng ta? Thu xứ Bắc
Sông Cầu hết lũ lại xanh trong
Tứ đại danh trà (•••)! Non tơ búp
Sơn nữ mắt huyền đáng lung ong.

(•) *Truyện cổ tích vùng hồ Núi Cốc!*

(••) *Huyền thoại hồ núi Cốc. Ca khúc của Phó Đức Phương.*

(•••) *Bốn vùng chè nổi tiếng ở Thái Nguyên Tân Cương, La Bằng, Khe Cốc, Trại Cài.*

2.

Về già. Bỗng một ngày dở chứng

Lụi hụi trông phong lan

Bè bạn nhìn

Cười

Ra chiều thương hại

Gọi cho mầm

Bày đặt cách trông...

Vương giả chi lan! Cổ nhân từng nói

Về với ta các người đừng mơ giấc mơ ngạo nghễ

Đừng mơ...

Nhà ta nghèo

Đời đạm bạc

Ta không dư sức để ngẫm ngợi suy tư về vẻ thanh quý
ngạo nghễ mà các người từng được tôn vinh xưng tụng

Người cũng chỉ là một loài hoang dại sống kí sinh dưới
tán rợp cây che

Quê hương các người rừng xanh núi đỏ

Cheo leo

Chênh vênh

Dầm dề mưa cùng lông lộng gió

Vương giả chi mô!

Danh hã cái giống người đa ngôn đa sự về vời ản lậu
đầy độc dược

Các người lịm đi trong lưới ngôn từ...

Về nhà ta

Chỉ có khí trời và nước lũ!

Tươi héo bởi trời

Có gì nở đầy

Bông mập bông còi

Bông dài bông ngắn

Bận tâm chi bận tâm chi...

3.

Lướt mạng

Thấy

Chúng dân đông như kiến như ong

Đại lộ chật cứng

Quảng trường chật cứng

Gấp trăm lần gấp ngàn lần những gì V.Huygo viết trong
chương GIAN ĐẠI SẢNH - NHÀ THỜ ĐỨC BÀ
PARIS!

Và khác ngược 180°

Paris thừa ấy tấn phong Cuồng đấng Giáo hoàng!

Còn - bây - giờ - hạ - bệ - những - thánh - nhân - tự -
phong - phe - nhóm!

Ngày hội vui nhộn nhạo Tấn phong!

Ngày hội uất nghẹn oán hờn Hạ bệ!

Búa đập...

Đá ném...

Dây cột cổ...

Máy công trình ngoạm, húc, giật, kéo

Văng đầu

Bể ngực

Gãy cổ

Cụt chân

Xúc lên xe chở rác

Bãi thải

Điểm đến cuối cùng...

Chúng dân phần khách reo hò

Niềm sôi giận hạ nhiệt tí chút...

Vui được thì cứ vui

Nào ai biết ngày nao lại mọc tượng đài?

THÁNG 10 NGÀY THỨ BA

[Để nhớ MỘT MÌNH VỚI MÙA THU của K.Paustovsky
và bạn hiền [Liêu Thái](#)]

1.

Chưa bao giờ trời xanh đến thế
Hanh hanh gió và nắng rất trong
Tháng Chín tiết mạnh thu vàng cúc
Hoàng hoa tửu! Một mình bên sông.

Vời vợi xa! Mảnh trăng đầu tháng
Khe khẽ vườn đêm tiếng dế giun
Quên bên trời một vì sao lạ
Bâng quơ thơ! Lại một tứ buồn!

Cuối thu, hình như theo cổ lệ
Xa gần quê cũ rủ nhau về
Nhà hương hỏa anh em đoàn tụ
Trập trùng mấy nổi nẻo sơn Khê.

Hoàng hoa tử! Trâm trâm vị đắng
Nhân sinh! Bóng chớp. Có rồi không(•)
Mấy mươi năm dấu tàn binh lửa
Li tán! Tha hương! Nảo! Nảo lòng!

Cuối thu, trời cứ xanh! Xanh quá
Nắng cứ trong! Trong đến nao lòng
Cả gió nữa! Hanh hao! Ròn rợn
Hoa cúc buồn! Như có như không...

(•) Ý thơ Vạn Hạnh Thiền sư.

2.

Yên tĩnh lạ! Cà phê nhỏ giọt
Dưới tầng xanh biếc, như ủ hương
Chậm chậm thời gian! Như ngưng lại
Dã thảo hoa lấp lánh ngậm sương.

Bạn già. Hẹn gặp. Thường lặng lẽ
Cái thừa ồn ào đã lùi xa
Thơ phú...hình như vào hồi nhạt
Bạn tâm chi! Mặc cỡi ta bà.

Nào! Chậm lại! Chậm nhất có thể
Chút hương thơm vị đắng cà phê
Một chút thơm thơm làn khói thuốc
Trời xanh qua khe lá! Ô kìa!

Mấy mươi năm lúc nào cũng vội
Cuộc mưu sinh gió cuốn bụi bay
Niềm sinh thú tưởng chừng cũng mất
Ta là ai? Ta cũng không hay.

Thôi! Không tiếc đời ta hữu hạn (•)
Như sáng nay trong vắt nắng thu
Vườn xanh lá! Xin đừng vội rụng
Ban mai này! Ban mai cho ta.

(•) Ý thơ Tô Thùy Yên

CHÂN DUNG NGUYỄN KHẮC TRƯỜNG

*NGHE TIN NHÀ VĂN NGUYỄN KHẮC TRƯỜNG TẠI
THẾ TỬ TRẠNG NGUYỄN QUANG THIỀU*

Xin vĩnh biệt Nhà văn!

1.

Chiều nay loăng quăng vào mấy xã phía tây thành phố,
nơi có mấy cái nghĩa địa cực lớn,
xưa thuộc đất Đồng Hi,
chợt nhớ tiêu thuyết MẢNH ĐẤT LẮM NGƯỜI
NHIỀU MA...

Mảnh đất nào lắm người nhiều ma?

Lắm ma nhiều người là những mảnh đất nào?

Hỏi Trời cao, im lặng!

Hỏi Đất dày, lặng im!

Người ma ma người lẫn lộn

Những thân ma sống những linh hồn thì chết

Mảnh đất cỗi cằn mảnh đất tuyệt tự vô sinh
Những ma người nở ra nhưng nhúc
Những người ma tranh đoạt chỗ nằm
Những người ma tranh chiếm đất
Những người ma tranh chiếm chỗ ngồi
Những thầy ma sổng mặt nát nhau u ám
Những linh hồn toi tả như tro tàn vàng mã bay bay bay
Trong bóng chiều nhập nhoạng
Mộ địa nhi nhúc lẩn dần nơi người sống
Những nếp nhà còi cọc oằn mình cùng mưa nắng
Oằn mình cùng thế sự nổi chìm hằm hập hơi người ngột
ngạt
Những tranh đoạt
Những đấu tố
Những đả đảo
Những uất nghẹn
Những trợn trừng chết không nhắm mắt
Những sợi dây oan nghiệt
Những độc dược âm thầm
Đất hung hiểm

Người cùng đường tuyệt lộ
Hoàng hôn hấp hối con mê
Mảnh đất lòng người tan nát...
Những trang văn trang đời sẫm một màu u ảm
Quý khóc than sâu, những trang văn
Bao giờ cho đến mùa xuân
Để đất được nở hoa?
Để đất được nhú mầm?
Bao giờ cho đến Mùa Người
Để trẻ được oa oa khóc
Để tái sinh niềm vui
Bao giờ?
Hay không bao giờ nữa?
Trời ơi!

2.

Hình như bây giờ ma nhiều hơn cả người!
Đâu đâu cũng có những nghĩa - địa - thành - phò!
Khang trang
Uynh nghi
Lộng lẫy

Sang chảnh

Rợp hoa lá cỏ cây

Phân lô chia thửa hạng

Người đã chết chắc gặt gù mẫn nguyện

Những thành phố ma hay những thành phố người?

Hình như bây giờ người khôn ngoan hơn ma

Tinh quái hơn ma

Lạnh lẽo hơn ma

Bệch bạc hơn ma

Dễ sợ hơn ma...

Người như ma

Ma như người

Xoắn bện, liên minh, kết nối, khăng khít hơn cả hình với bóng

Không cần đêm trường dạ u u gió âm âm mưa

Không cần trăng sông lạnh lẽo

Không cần nhập nhoạng khói sương

Ma ghênh ngang

Ma ngạo nghễ

Ma trịnh trọng

Ma điệu đàn điệu vợi

Lồ lộ hiện hình

Ban mai

Trưa nắng

Đường phố đông người

Hội hè đình đám

Tam bảo uy nghi

Cửa đèn cửa phủ

Ma nhoay nhoáy SmartPhone đời mới

Điệu đàn kiêu hãnh xe sang ...

"Mảnh đất lắm người nhiều ma" từ thừa ấy

Mở rộng cõi bờ

Phì đại

Trương nở

Sinh sôi trên cấp số nhân ...

Những đốm sáng thiện lương lay lắt

Những chồi những nụ những mầm thiện lương thoi thóp
rũ héo rạc tàn

Trên "Mảnh đất..." này trên xứ sở này

Và hình như trên cả trái đất này!

THÁNG 10 NGÀY THỨ HAI

1.

Rũ trần ai bụi bặm!

Buông bỏ hết cho nhẹ tấm thân!

Nghe quen

Đến nhảm đến nhàm

Quen quen thành mù mờ bí hiểm!

Trần ai bụi bặm?

Là gì?

Hỡi ai!

Mọi luận bàn sẽ rói mù

Sẽ vô nghĩa và nhảm nhí

Sẽ cãi lộn và nguy cơ uýnh lộn

"Trần ai bụi bặm" là chi?

Những tep nhẹ nhí nhất manh áo miếng com?

Những vọng tưởng luôn quy thành thóc?

Những mối lợi nhãn tiền đủ làm hoa mắt đủ làm choáng
váng ngất ngây?

Những vinh danh lấp lánh sắc màu nguyệt quế?

Những ngược nhìn lên thăm thẳm đăm mê vượt trội hơn
người sục sôi thiêu đốt ruột gan?

"Trần ai bụi bặm" biển ảo

Rũ!

Buông bỏ!

Nhà thơ ơi!

Dễ?

Khó bằng đường lên trời, bằng đường vào Nước Chúa!

Rũ, sao phải rũ?

Buông bỏ, vì sao?

Tào lao ngôn từ

Như một giao đải quán vỉa hè

Như một thói quen mang mùi vị cao ngạo

Như một cú lừa trắng trợn và tinh tế

Lừa ai?

Ai lừa?

Ơi nhà thơ!

2.

Ta cũng là người giống như triệu triệu

Vô danh hạt cát nơi sa mạch giọt nước giữa đại dương
Nhưng ta là một dù vô danh dù tiêu tốt không hề là bản
sao cũng không ai thêm sao

Bản mệnh của ta, sinh ra hình như để ghét!

Có những đồ dùng vô tội vào một ngày xấu trời bỗng
dung thấy khiếp hãi

Nhìn thấy, nhìn thấy thôi là đau tức ngực, nghẹt thở,
buồn nôn

Hiện hình bóng ma một thời

Hiện hình u mê một thời

Hiện hình đặc quánh một thời

Chết tiệt!

Có những thứ hoa không đẹp không xấu nở bung beng
nở tràn lan theo mùa uể oải

Vào một ngày hoa bỗng dung được nong lên theo cung
cách mẹ thiên hạ và bố đời thậm chí siêu thăng sánh
cùng trăng sao nhật nguyệt

Và ta thấy ghét

Y như Đồ Chiểu ngày nao

Ghét cay ghét đắng ghét vào tận tâm!

Hoa

Với ta

Còn thua cả rác...

Có những vùng đất

Núi sông đồng bãi biển khơi hình như nhòa nhạt

Không đáng yêu và không đáng ghét

Vào một ngày chết tiệt được tôn vinh theo cung cách bố
đòi

Hư danh phát phì trương nở!

Ô! Cái ngày chết tiệt

Khiến ta lợm mửa

Và mong sấm sét nổ tung!

Và mong mưa 99 năm 9 tháng 9 ngày

Nhấn chìm

Mất hút

Vô tầm tích.

Yêu

Ghét

Đâu phải tại Trời!

CÀ PHÊ

1.

Cà phê nâu như tiếng đàn

Tiếng đàn người nghệ sĩ lang thang

Đời là quán trọ đâu cũng là nhà

Cà phê nâu

Cà phê trắng

Cà phê hồng

Tím biếc

Và có thể xanh xao

Li cà phê nâu

Nâu như làn da người đàn ông tóc khét nắng

Bù xì râu

Vạm vỡ ngực trần

Săn chắc

Bụng phẳng

Mắt sâu

Cà phê mang màu tóc

Màu da

Màu nắng gió

Cả bụi mịn mù khi trời nổi bão giông

Cà phê nâu

Nâu như ái tình người nghệ sĩ

Lang thang cùng cỏ cây

Ngao ngán nơi phố thị

Ồn ào

Đỏ xanh xanh đỏ

Cốc nước cũng phải làm màu

Diễn trò văn minh

Cà phê nâu

Nâu như lời nói của ai

Đắng và ngọt

Vẹn nguyên như đất

Đất mỡ màu

Đất cỗi cằn

Đất chất chiu đắng ngọt

Cà phê nâu

Cà phê nâu

...

2.

Cà phê sáng ta ướp hương hoa cỏ

Thế thôi

Là đủ chút bình tâm

Tiền biệt

Người về cùng cát bụi

Những lời có cánh

Hỏi

Ai cần?

Ta sống cùng cỏ cây từ nhỏ

Nước trong

Tôm cá tung tăng

Những cụm cỏ hoa

Trong veo nắng

Cứ nở hồn nhiên giữa ao đầm

Trải bao nhọc nhằn

Cùng năm tháng

Tóc bạc ta về tuổi thiếu thời

Hoa cỏ khiêm nhường...

Ồ hoa cỏ!

Nào cùng nhau một cuộc rong chơi...

Người xưa ngao du

Cùng sơn thủy

Tiệc mây bay

Nhảy sông vớt trăng

Hậu thế

Ai khen?

Ai ngán ngẫm?

Mua khóc mua cười

Được mấy phen.

3.

Tình cờ, rất tình cờ thôi. Ghé vô

Quán cà phê thời thượng Cộng Cà phê [CCP]

Không gian u u âm âm. Sợ. Rùng mình.

Ánh sáng vàng vọt. Tôi nhớ

Đèn trên sân ga nhỏ ngày nào

Đèn dầu đỏ đọc đêm đêm hàm chữ A chiếu chấn ảm mốc

Đèn vàng vọt thời sinh viên. Đè nặng

Ồ đèn

Được tán tụng trong thơ Chính Hữu và Phạm Tiến Duật

Ánh sáng ngày xưa hiện về...

Rùng mình

Những đồ dùng thời chưa xa

Không có gì cổ quái

Nhưng

Xấu, thậm xấu

Chắc, bền...tưởng chừng thiên niên vạn đại

Cái ca tráng men, cái bình toong quân dụng, cái cuốc, cái xẻng, cái mũ, cái cặp da...

Tất cả nhuộm màu mặc bền ăn chắc

Những cuốn sách

Ồ những cuốn sách

Giấy mặt sùi mặt nhăn

Chữ in typo lèm nhèm lem nhem

Chữ nghĩa một thời sắt máu

Ồ, những Tuyển tập, Toàn tập các nhà kinh điển

Dân gian gọi rậm râu sâu mắt hói đầu

Những cuốn sách dày khự

Tôi nhìn và bật cười

Và rơi nước mắt

Cả đời đọc sách thoáng nhìn đã thấy

Tất cả đều chưa từng ai đọc

Ồ kia kia

Những sách học Tiếng Nga

Thời ấy người ngoài nhà nhà rút ski ia rúc

Sách đẹp mê hồn

Giờ vẫn đẹp

Như những cô gái già lạc lõng vô sinh

CCP bạn tôi bảo là để cho người trẻ

Ham cái lạ

Thích cái khác thường...

Còn tôi

Bước vào một lần

Để không lần nào nữa

Quá khứ ơi quá khứ

Hãy để ngày - ấy- lụi - tàn!

THÁNG 10 NGÀY THỨ NHẤT

1.

Buồn nẫu

Như châu cấn

Như chè thiu

Như đêm dài

Như mèo mất tai

Như vại dưa bị khú...

Trời!

Có thể quên tất cả nhạc Trịnh

Quên Khánh Ly

Quên Lệ Thu

Quên Ánh Tuyết

Và đương nhiên Hồng Nhung càng quên

Những danh ca một thời nhạc Trịnh

Nhưng không thể quên

Không thể

Câu hát thoáng qua thoáng qua chừng một giây và có khi
bị lướt

Nước - Việt - buồn!(•)

Tương đương

Buồn - như - nước - Việt!

1000 năm đô hộ giặc Tàu, đã qua

100 năm đô hộ giặc Tây, đã hết

20 năm WV đã xong từ đời tám hoánh

Những cựu binh cuối cùng hầu hết đã già nua ốm đau
bệnh tật như chuối chín cây như đèn trước gió...

Ô! Sao vẫn buồn vẫn buồn như không thể buồn hơn

Nỗi buồn dai dẳng, sau những gặp gỡ

Sau những chia tay

Sau những cuộc say

Sau những ồn ào bông bột

Sau những nụ cười, sau những ôm hôn, sau những bắt
tay, sau những thiện nguyện, sau những phim giờ vàng
giờ bạc, sau những viếng thăm, sau hội lễ, sau giảng
giảng ngôn từ, sau lễ hội mặt đất, lễ hội trên trời, sau núi
lở, lũ quét, cứu trợ, dọn bùn đất...

Dai dẳng, thâm ngấm...

Vỡ vụn, bầy nát...

Ngôn từ bất lực

Sắc màu đường nét mảng khối bất lực

Giai điệu hòa âm bất lực.

Ôi! Nước - Việt - buồn!

Từ thừa nhạc trịnh

Từ thừa khánh li!

(*) *GIA TÀI CỦA MẸ* - Nhạc khúc của Trịnh Công Sơn.

2.

Bạn tôi bảo

Ghét nhất là thứ thơ lên gân lên cốt

Yêu cũng lên gân

Ghét càng lên gân

Chữ nghĩa lên gân

Lòng chân thật mắt hút sau sáo ngôn sáo ngữ

Thơ ơi là thơ!

Cuộc đày đọa ngôn từ

Đày đọa tai khi nghe

Đày đọa mắt khi đọc

Đày đọa giấy khi in

Đày đọa Internet khi cúng tề lê bốc....

Tôi cười khơ khơ

Thơ thơ thơ thơ thơ...

Lão bạn cười như mếu!

Ừ thì lên gân lên cốt!

Cũng một cách luyện khí công!

Thì thành lông bông ngôn từ lông bông chữ lông bông
thơ lông bông lời khen automatic!

Vô hại thôi mà

Cha cha cha!

Sợ nhất phải là

Thơ khởi nguồn từ tâm thức đê tiện

Sến súa ngôn từ

Thô bỉ ngôn từ

Uốn lượn ngôn từ dấu che mầm ác!

Cà phê sáng bỗng dưng đắng ngắt!

THÁNG 9 NGÀY THỨ BA MƯỜI

1.

Giật mình

Giật mình

Thấy ta ngu dốt

Ngu dốt đến thảm hại

Ngu dốt đến không thể hiểu nổi

Trời!

Từ bao giờ và vì đâu mà hóa thành kẻ - ăn - đậu - ở - nhờ
trên chính quê hương xứ sở?

Đất dưới chân - đất sẽ nhận nhúm xương tàn

Ta biết gì?

Ngoài một cái tên thì hiện tại

Được số hóa

Được định danh bằng những cái tên mới toe trống rỗng
vô hồn

Ta biết gì hơn một cái tên ghi vào những văn bản hành
chính?

Ta biết gì hơn?

Không biết

Ít biết

Hời hợt

Quấy quá

Và lem lém nói những câu dễ dãi

Lem lém đọc những câu thơ bẻm mép

Liên liến hát điệu bô lê rô xanh vàng đỏ long tong ngôn
từ như tôm như tép

Đúng chuẩn đám đông

Đúng thang đo phẩm cách ăn đậu ở nhờ...

Ta giật mình và ta ân hận?

Ta buông xuôi vì ta bất lực?

Ta khổ đau?

Viên sỏi nhỏ chìm trong vầng nước ao tù

Rồi đất dưới chân sẽ đón ta về

Dấu vết cuối cùng mưa xóa cỏ che.

2.

Chảy máu chất xám!

Di trú và di dân

Nước thì chảy chỗ trũng

Chim thì tìm đậu đất lành

Muôn đời nay vẫn thế
Cơ chi phải giật mình...
Bỏ thôn ô mu mơ ra trung tâm xã
Bỏ xã u u ra huyện
Đời huyện quê quê ra tỉnh
Tìm tỉnh chẵn mà đi tỉnh lẻ bái bai
Vô nam vô nam nghe nói nhiều nơi đáng sống
Hộ chiếu hộ chiếu vi sa vi sa mới những chân trời...
Ai thao thức?
Thao thức những ai?
Hỏi tức trả lời
Thiếu tiểu li gia lão bất hồi!
Hương âm...mù mịt mấn mao nhìn ảnh cũ
Tân cố hương át bóng cố hương
Bánh đa bánh đúc ta tìm trong siêu thị
Thời đám mây điện toán giỗ Tổ oản lai cốt ở tâm lòng...
Trần ai ai cũng như ai!
Thời thế thế thời thì thế!
Những di dân những đàn chim di trú
Vọng âm ngày mai ngày mai...

SAU LŨ

Những người đàn bà, sau cơn lũ

Cặm cùi nhặt nhanh những gì còn tạm dùng

Lấm bùn thì rửa

Thì hong gió hong nắng

Thứ thì ủ làm phân

Thứ thì cho gà cho lợn

Bùn non thôi thì gom thành đồng - lộc của trời giành để
mùa sau...

Những người đàn ông xoay trần sửa nhà sửa cửa

Lối lại đường đi đổ thêm đất và kè thêm đá

Trồng lại cây

Thau lại giếng

Đám đồ giặt mẹt cố sửa sang lại ngôi nhà...

Những ông lão

Những bà già

Trầm ngâm

Nghĩ

Niệm Phật

Mấy chục năm một trận lũ lụt

Trời thử thách con người

Người chết thì cũng chết rồi

Đớn đau than khóc cũng chẳng ai sống lại

Cơn lũ hung bạo tránh ta

Trận gió thảm sầu tránh ta...

Tạ ơn đất trời

Xót thương đồng bào xấu số!

Lời khẩn thảm

Nước mắt lặn vào trong

Không muốn nghe không muốn nghe

Không muốn nghe thêm

Nỗi xót thương đâu cần rỏ rã tu từ

Đâu cần ồn ào loa kéo truyền thông

Đâu cần thơ ca phòng máy lạnh rưng rưng...

Sau ngày lũ

Những người già lặng lẽ, trầm ngâm.

THÁNG 9 NGÀY THỨ HAI MƯƠI TÁM

1.

Một miếng khi đói!

Ok! Bằng hoặc hơn một gói khi no

Đói một giờ

Đói một ngày

Đói một tuần một tháng một năm

Đói miên man vài ba thập kỉ

Bao nhiêu miếng để người ta không thành cảm thú?

Không thành bùn thành đất thành rác thành cỏ thành ma
xó rác dày lẽ đường góc chợ?

Ai cho?

Mắc nợ bao đời?

Âm âm vọng tiếng than nhà thơ

"Khốn khổ nước tôi..."(•)

Thiên nhiên tuyệt vời

Những bãi biển tuyệt vời và trên cả tuyệt vời

Những lâu đài cổ còn vẹn nguyên trong gió trong mây
trong những đêm trăng huyền ảo

Những bản nhạc lòng danh
Những vũ khúc mê đắm
Xứ sở biếc xanh biếc xanh...
Ngày xâu trời tất cả đảo ngược
Lụi tàn
Tan rã
Vỡ vụn
Đói dài
Rách nát
Biếng lười
Rượu còn ma túy đi điếm giá rẻ vỉa hè...
Khốn khổ nước tôi
Khốn khổ xứ tôi
Khốn khổ dân tôi
Khốn khổ thân tôi
Khốn khổ bạn bè tôi
Buộc lòng phải nghe
Buộc lòng phải xót xa thương hại...

(•) *Thơ Khalil Gibran (Liban)*

2.

"Phông bạt" từ vỉa hè đường phố bước vào truyền thông chính thống

Lối sống phông bạt

Tư duy phông bạt

Phong cách phông bạt

Tư tưởng phông bạt

Triết lí phông bạt...

Phông bạt đi vào chiếu vào chẵn vào chùa chiền đền miếu vào cơm vào cháo vào nhạc họa thi ca vào trường mầm non vào câu lạc bộ người già vào phơ phơ tóc trắng vào tuổi trẻ đầu xanh vào sồn sồn nạ giồng vào quý bà sang chảnh vào trang trọng trán hói kính trắng vào sâu bít tu bít vào hòn ngọc cũ viển đông vào hẻo lánh mù cãng chút...

Kịch phát mùa bão lũ

Bệnh phông bạt nước mình

Tức cười và nhục nhã

Khôn lỏi tựa ma ranh!

3.

Bạn tôi hỏi khó

Ừ khó

Khó mấy cũng không bằng lấp biển đào núi chặn sông!

"Nếu được/phải chọn ba nhân vật kì vĩ nhất gần đây
mười năm?"

Tôi cười té ghế, dễ ợt

- Hoàng Chí Bảo
- Thích Chân Quang
- Thích Trúc Thái Minh

Vừa hai nốt nhạc!

Thời điện toán đám mây có khác.

Nếu là hai?

- Hoàng Chí Bảo
- Thích Chân Quang

Tôi cười ngả cười nghiêng

Thời tiktok vui buồn cười khóc

Nếu là một?

Tất nhiên Hoàng Chí Bảo!

Vì theo tôi ngài Hoàng đã làm sống dậy

Hình ảnh a et đơ và ráp sô đơ (•)

Chỉ có điều ngài không mù

Ngài kể chuyện không bên hè phố

Không quảng trường mênh mông
Mà trong khán phòng quạt và máy lạnh
Ngài không chân đất đầu trần
Không ôm cây đàn lyr vừa đệm vừa hát
Ngài dịch chuyển bằng ô tô có thể bằng tàu bay khoang
vip...
Nghe tôi biện luận hùng hồ
Lão bạn bó tay.

*(•) Ca sĩ mù hát rong thời Hi Lạp cổ đại chuyên kể sử
thi Iliat và Odyse!*

THÁNG 9 NGÀY THỨ HAI MƯƠI BẢY

1.

Ông nhà văn NBP người quê tôi xứ Thái (nguyên) có một tập truyện mang tên NHỮNG ĐỨA TRẺ CHẾT GIÀ

Không mấy ai đọc, hình như

Không mấy ai đọc cho dù 99,99% biết chữ cùng rất nhiều danh xưng lẫy lừng sáng choang rực rỡ

NHỮNG ĐỨA TRẺ CHẾT GIÀ...

Trời ơi những đứa trẻ

Tất nhiên từ mặt đất này sinh ra...

Chúng chậm biết cười càng chậm biết nói

Khù khoằm

Làng phù đồng mờ mịt xa

Lam sơn chướng khí u u âm âm

Có một sức mạnh cứ như từ âm ti địa ngục hun đúc

Chúng rất thích rất thích chơi trò cầu ngắt đầu!

Búp cây non, cầu ngắt

Cào cào châu chấu, cầu ngắt

Kiến kèn, cầu ngát

Ve sào, cầu ngát

Những con công công ngu ngơ được bới lên từ đất, cầu
ngát

Những con chí chúng bắt cho nhau, cầu ngát

Chơi trận giả, bọn bên thua phải chịu tội chém đầu

Chông khu và kê đầu lên thân chuỗi

Lưỡi đao kiếm bằng mảnh nứa vung lên trong tiếng cười
ngần ngát sung sướng tận cùng

Bọn bị chém đầu càng cười và mắt trợn trừng trắng dã

Quyết chí phục thù cho trận đánh sau.

Những đứa trẻ rất dai sống

Và mẫn để lũ lũ đàn đàn

Như trong truyền kì cổ tích

Làm nên truyền kì phổ

Cổ tích phổ

Huyền thoại phổ

Phản anh hùng

Không có hậu

Truyền kì rã nát

Những đứa trẻ chết rất già

Mê lú trọn đời

Mê lú di truyền trao chuyền

Kì dị quái đản hóa thành thường nhật

Hóa thành thi hứng sum suê

Hóa thành kì hoa dị thảo...

Bản trường ca cầu ngắt

Cầu

Ngắt

Cụt đầu.

2.

Ông bạn tôi giọng lạnh như nước khe đá mùa đông

"Số đỏ" - siêu mẫu một thời lai ghép

Đủ vẻ đủ màu

Thâm sâu và quấy quá

Kì cục bất khả giải

Năng động biến ảo bất khả tư nghì(!)

Tân kì siêu tân kì

Man di siêu man di bày hầy mọi rợ

Gần trăm năm kể từ ngày số đỏ

Ao tù liên thông đại dương mở cửa hội nhập toàn cầu
hóa

Vẫn - vẹn - nguyên - cái - thời - số - đờ!

Cái thừa ban đầu lai ghép ấy!

Trăm năm vầy vậ trăm năm

Lai ghép âm thầm lai ghép hung hăng

Một tí China sắc màu hủ lậu

Một tí Japan thân kì ngơ ngác

Một tí Hàn một tí Đài một tí Sing vầy rỗng lông hổ

Một tí Frenc sang trọng cuối mùa

Một tí Englai mũ phớt trang nghiêm

Một tí Americain bụi bụi ngang tàng

Một tí khắc nghiệt buông thả Bắc Hàn

Một tí Kungfuzi một tí Kant một tí Jesu một tí Buda...

Lai ghép hiều hi giỗ chạp lễ tết tang ma

Lai ghét phổ phường lai ghép xó bếp lai ghép thi người
đẹp lai ghép hảo tâm lai ghép từ thiện lai ghép bình dân
học vụ lai ghép Hàn lâm...

Giảng đường đại học vui tươi như Âu Trĩ Viên

Trường Tiểu học trang nghiêm thâm u như Hàn lâm viện

Hương khói trầm bi trợn tiếng loa thùng

Thiên liêng trộn gỏi cùng xí xồ

Rờn rợn tiết canh chay núng nính tu hành

Văn hóa viết cao giọng khinh khi văn hóa đợc

Thơ tình nước sốt Chinsu

Hôn lễ váy cô dâu Milano sân khấu hóa nhai trầu cắt
bánh tình ca sến súa sông đa nuyp xanh và những bài ca
đi cùng năm tháng nem bùi và sâm panh

Lá cải lá ngón lá chuối lá mặt lá trái lá bùa lá ngải lá bài
thuần việt hán việt tây bồi mỹ bồi hàn bồi nhật bồi vua
tiếng việt hầu bàn tiếng việt....

Lai ghép lai ghép

Ô hình như có cả bò xanh!

THÁNG CHÍN NGÀY THỨ HAI MƯƠI SÁU

1.

Hàng chục tin nhắn mỗi ngày

Nhiều chục tin nhắn mỗi ngày

Cả trăm tin nhắn nhiều trăm tin nhắn...

Bức xúc

Bất cập

Buồn

Khó chịu

Gai mắt chướng tai

Thầy cô, trường lớp, sách giáo khoa, học thêm, dạy thêm, liên hoan, tiền quỹ lớp, quỹ trường, đi thầy, đóng góp, thiên vị, điểm không, trải nghiệm làm màu, trò bị thầy cô xúc phạm, thảm họa bắt nạt...

Tin nhắn từ phố thị tỉnh lẻ

Từ thôn quê đô thị hóa nhộn nhạo

Từ thủ đô văn hiến hào hoa

Từ Sài Gòn hòn ngọc viễn đông đồ cũ

Từ vùng sâu vùng xa

Cậy nhờ lên tiếng giúp!

Trời đất!

Bạn tôi chỉ là người viết tê lê bút

Danh khoản thường xuyên bị khóa

Bạn tôi một mình gốc núi

Bạn tôi từng một thời dạy học đành đoạn bỏ nghề vì
ngán ngẫm trần hồng ngán ngẫm hết tầm...

Bạn tôi than một mình không thể không thể

Những bất ổn bất an điệp điệp trùng trùng cao như/hơn
núi dài như/hơn sông lớn như/hơn biển Hoa
Nam...không thể không thể!

Ô!

Bao nhiêu là giáo sư

Bao nhiêu là thạc sĩ

Bao nhiêu là tiến sĩ

Bao nhiêu là nhà giáo ưu tú nhà giáo nhân dân

Bao nhiêu là nhà báo nhà thơ nhà văn

Bao nhiêu là luật sư

Bao nhiêu là thầy chùa

Bao nhiêu là đoàn là hội...

Họ đi đâu?

Họ ở đâu?

Sao không biết?

Sao không được nhắn tin?

Tôi mừng khi thấy bạn tôi được yêu được tin được trọng!

Mừng vừa đủ hai nốt nhạc...

Sau đó là buồn

Buồn rơi buồn rụng

Buồn như châu chấu như mưa dầm mùa xuân náo nê như
lạc trong thăm thẳm rừng mênh mông bể

Họ đang làm gì?

Trời biết!

2.

Lướt tê lê búc

Thấy nhà thơ X loan tin

Đã hoàn thành bốn bản trường ca

Đã gàn xong bản thảo tập thơ trữ tình mới viết

Mừng thôi

Thơ là cuộc chơi thuần khiết!

Ai chơi được thì chơi

Thỉnh thoảng thơ cũng bán được

Tiền vùng

Không đáng kể...

Vào trang nhà X

Chết giấc chừng ba mươi phút

(May chưa chết não!)

Trường - ca

Thơ - trữ - tình

Yêu - căm - chiến - lạc - level 1.0!

Chênh - chao - ma - mị mệnh mông lông nhông

Kinh vãi không dám trích

Gọi cho ta nổi hứng làm đề cương cho "Trường ca con cóc"

Trong hang

Nhảy ra

Ngồi

Nhảy đi

Làm cậu ông Trời

Túc

Em ruột/họ Mẹ Giời

Trường ca con cóc dự án mười lăm chương

Mười lăm khúc ca "chiến lạc yêu căm!" ...

THÁNG 9 NGÀY THỨ HAI MƯƠI NHĂM

1.

Rạng sáng tin đầu tiên

Cụ Vũ Thư Hiên đến 65 Nguyễn Du và Ông Nguyễn Quang Thiệu ân cần tiếp đón(•)

Bâng khuâng chôn cũ

Người xưa hao vắng

Nắng thu Hà thành một chút vàng rơi

Trong ánh chiều quang bên khung cửa sổ

Có vương hạt bụi vàng bay ra từ những trang văn một
thủa Paustovsky?

Trên bàn trà có ai bày lẵng quả thông nhật trong rừng cổ
tích?

Miền thơ ấu mong manh khắc khoải

Lắng xuống niềm vui

Lắng xuống cả nỗi buồn

Việc gì cần làm chắc chắn sẽ được làm!

Những buồn đau một thời xin lắng xuống

Một thời của ta

Một thời ta dự phân ta sẽ chia và có thể ta cứ tin là thế....

Xin lắng xuống

Lắng xuống đi nào!

Rau khúc vẫn mọc mỗi độ xuân về

Tiết thu lặng lẽ đơm hoa li ti như không như có

Hương bánh khúc chiều nay thơm như nỗi nhớ

Những ngày xưa chân đất đầu trần

Những cánh đồng hiền lành sau mùa gặt

Bà ta

Mẹ ta

Ngắt từng mầm rau khúc

Chút hương quê mọc lên từ đất

Ôi! Có hương thầm gọi ai về...

2.

Cà phê bình dân, vườn yên tĩnh

Ban mai tưởng thanh thảo bạn già...

Được dăm phút! Trời! Sao khổ thế

Cà phê vườn - một góc ta bà!

Ông thứ nhất như buôn bạc giả
Thâm thì chuyện bí - sử - thâm - cung!
Có vẻ ngại ngần, có vẻ sợ
Giời ơi! Đầy cỏi mạng! Biết không?

Ông thứ nhì hình như cay cú
Giọng gắt gay. Đòi bạc quá chùng
Hôm rồi liên hoan cơ quan cũ
Bọn đương chức cái mặt khùng khùng!

Ông thứ ba mặt buồn như mếu
Dưỡng già...mười tí...gởi ngân hàng
Lo ngay ngáy tội - phạm - công - nghệ
Nó lần ra thì thôi...bung toang!

Ông thứ tư, một đời khuôn phép!
Về già mơ tháo cũi sổ lồng!
Trời! Em út...thật là tốn kém
Năm đôi lần...có cũng như không!

Ông thứ năm, buồn vì hương hỏa!
Đất ông cha! Chia chác sao đây!?
Thật bi ai! Đêm dài khó ngủ
"Huynh đệ tán..." Kêu trời! Có hay...

Nghe bạn già than. Ta cười ngất
Suýt té ghế! Có thể gãy xương!
Khổ lụy trần ai chắc chưa đủ
Già rồi vẫn vẫn ham chuyện ẩm ương...

Một đời ta chỉ làm giáo...khô!
Không than lương ít với lương nhiều
Càng không bao giờ tự túm tóc
Thiên lương, hãnh diện đủ mọi điều...

Ngôi nhà giáo dục chùng nát bấy
Viết đơn xin nghỉ sớm vài năm
Lương bảo hiểm đủ sống. Đủ sống
Sẵn tê lê bóc...viết nhung nhăng!

Cõi ta bà! Vói ta. Đủ chán...
Khổ lụy trần ai rũ sạch làu
Ngoại lục tuần...sân si mắc mệt
Cát bụi đang chờ! Ồ! Không lâu...

Ban mai! Cà phê. Vườn yên tĩnh
Thoáng heo may! Trời biếc! Thăm xa
Sau giông bão, mặt hồ tịch lặng
Phí của trời! Hỡi mây bạn già...

3.

Lướt tê lê bóc! Buồn. Buồn nẫu
Người dân vùng lũ đào hố chôn
Giò, chả, bánh chưng...gì gì nữa
Biết nói gì đây. Rũ. Rũ buồn...

Vượt ngàn cây số đồ cứu trợ!
Lòng yêu thương! Ai dám nghi ngờ!
Tình đồng bào! Miếng ăn, khi đói
Đào hố chôn...Lòng dạ ngẩn ngơ

Nông nổi này! Hỏi ai? Ai hỏi?
Nhắm mắt. Bịt tai...Dạ không đành...
Đấn đo! Vài lời xin thưa thốt
Ôi cái nước mình! Người nước mình...

Hào hiệp dường như ai cũng sẵn
Lòng trắc ẩn! Rất nhiều! Rất nhiều...
Tình thương lai láng như biển rộng
Nhưng...cứ sao sao! Chán! Chán phèo...

"Mạnh ai nấy..." chẳng cần/ai kết nối
Ít nghĩ suy! Thiệt kì! Thiệt kì...
Cần bình tĩnh thì...canh hẹ rồi!
Cứ hoảng lên! Tăng độ lâm li...

Một xứ sở người không chịu lớn
Đáp đỏi Ác - Thiện trở bàn tay
Cứ là phải phong trào! Thiệt lạ...
Không cần cái kết Dở hay Hay!

Đào hồ chôn món ngon...Buồn nẫu!

Nhưng không thể khác! Món ngon ơi!

Não lòng! Bật khóc! Ta bật khóc!

Cơ răng nên nổi? Lại hỏi Trời!

GỬI BẠN

[Thái Hạo như tôi hình dung]

Một mình, góc núi, như ẩn sĩ
Đất ông cha, dựng mấy gian nhà
Cây lá bốn mùa. Xanh. Xanh ngắt
Hoa dại mấy hàng khế đung đưa.

Mộng mơ thừa đầu xanh tuổi trẻ
Được làm Thầy khai Trí khai Tâm
Cố đô kiếm tìm người tri kỉ
Sách đọc vụn trang khỏi mê lầm.

Phấn trắng bảng đen! Đành dang dở!
Học đường hình như không chọn ta
Không giận! Chỉ thương! Thêm sầu muộn
Khúc túy ca! Đành đoạn giã từ!

Bàn phím thâu đêm! Chữ gọi chữ
Hàng nối hàng...để gió cuốn đi
Rất mực ôn hòa và nhã nhặn
Cao giọng, không! Ân nhĩn, nhiều khi.

Luận bàn. Làm thơ. Rồi viết truyện
Nhất tâm chia sẻ với những ai
Hướng về sự thật không tô vẽ
Hướng về lẽ phải. Vì tương lai.

Một người yêu và mười kẻ ghét
Nhân gian chuyện ấy cũng thường tình
Thương bao kẻ u mê não óc
Yêu xích xiềng! Lẽ sống - Miếng ăn!

Ai chửi, mặc! Mặc ai sôi máu!
Ai đong đưa hai hàng, mặc ai!
Ai hăm he! Hăm he cũng mặc,
Đường xa vạn dặm! Mặc chông gai!

Ta không gọi người là kẻ sĩ!

"Kẻ sĩ"...với ta một sáo ngôn

Không gọi Đôn Ki sót! Không gọi!

"Một - trí - thức - đúng - nghĩa - vẹn - toàn"

Chấp nhận dần thân! Đường đi khó

Dẫu gian nan như thể lên trời(•)

Cứ bắt đầu! Bắt đầu! Sẽ đến

Kẻ tiên phong - đá ném toi bời!

Cõi nhân gian! Đường đi đâu sẵn!(••)

"Tuyệt lộ" - sẵn bày! Quyết khước từ

Điểm nhục giăng giăng bao kẻ bước

Xanh cao trời! Thăm thăm mùa thu!

Hoàng hoa! Ô! Hoàng hoa kiêu hãnh!

Nở đi nào! Hoa nở cho ta.

(•) *Thơ Lí Bạch.*

(••) *Lỗ Tấn.*

ĐOẢN CA

Trở về đường lớn không lẻ bóng
Thời đám mây điện toán tin loan
Tin mừng đến khắp nơi khắp chỗ
Ai nấy đều gương mặt hân hoan.

Đau nỗi đau tận cùng nhân thế
U mê, hèn nhát hóa vô tri
Yên phận thân trâu bò lừa ngựa
Cúi gục đầu lối cũ mà đi!

Hạnh phúc đo bằng tô cơm trắng
Cuộc bình an lấm lét ngó nhìn
Miệng giả câm và tai giả điếc
Mắt giả mù quen với bóng đêm.

Lẳng lẳng sống qua ngày qua tháng
Âm thầm mơ về phía chân trời
Bằng mọi cách ...cháu con phải thoát
Dặm đường xa và vượt trùng khơi.

Tận tâm can, nát lòng thao thức
Nhìn xung quanh! Bốn phía thờ ơ!
Trời đất! Sao hèn? Sao nhu nhược?
Đầu ngẩng cao! Biết đến bao giờ?

Vọng đá núi ngôn từ HAM LET
Thế - gian - một - ngục - thất - không - lò!
Ta tự do? Địch thị ảo tưởng
Cùng khốn thân ta! Hóa điên rồ!

Ta xót thương những tên cai ngục
Uổng công cha mẹ đã sanh ra
Chín tháng mười ngày cầu Trời, Phật
Kết cục sống đời quỷ đời ma!

Xót thương kiếp nô tài u tối
Một đời tích ác! Khốn. Khốn cùng
Ta xót thương. Và ta tha thứ
Bao giờ mở mắt? Hỡi ngu trung?

Bao giờ? Hay không bao giờ nữa?
Những chàng Ham let ngẩng cao đầu
Cô độc! Bao đời vẫn cô độc
Mênh mông ngực thất vạn nẻo sâu.

Ngày trở về, nước mắt đã cạn
Bè bạn dần vơi. Già. Đã già
Èo uột nhân gian! Im. Im tiếng
Đêm trường, ta vẫn một mình ta!

Bất chợt soi gương. Tóc đã bạc
Đầu xanh tuổi trẻ có còn ai
Như ta. Mấy mươi năm về trước
Thiên lí hành trùng điệp chông gai?

Tháng tám trời cao gió gào thét
Sầm sập mưa đổ núi nghiêng rừng
Nước dâng nhấn chìm làng cùng phố
"Vạn lí bi thu..." (•) nổi đoạn trường.

Nếu khóc được xin lần cuối khóc
Rồi thôi! Nước mắt có ai hay?
Đứng lên! Từ tro tàn đổ nát
Trời xanh Phượng hoàng thẳng cánh bay.

Quán bên đường! Âm tình bè bạn
Li cà phê thương thừa ngày xưa
Thời gian trôi! Thời gian trôi mãi
"Khởi thiên tải hậu..."? (••)Mơ! Hằng mơ!

Một trang sách mới chung tay mở!
Oán thù, sân hận mãi lùi xa
Làn gió mát lành giang tay đón
Cạn li! Chuyện cũ! Cười! Cười xòa...

(•) Thơ Đỗ Phủ.

(••) Thơ Phan Bội Châu.

THÁNG CHÍN NGÀY THỨ HAI MƯƠI HAI

1.

Một trường đại học (sư phạm) số học viên tại chức - chính danh kê "vừa làm vừa học/vừa học vừa làm" đã vượt chỉ tiêu được phép hai trăm năm mươi hai phần trăm (252%)

Báo kê đích danh còn tôi thì để phiếm chỉ

Vì tôi nghĩ chưa phải điển hình

Nơi nào mà chả thế...

Khẩu hiệu sang trọng treo cao với từ khóa CĂN BẢN TOÀN DIỆN!

Phông bạt thật chuyên nghiệp và có thể nói chói chang đỉnh cao

Người trong cuộc họ chả nói gì đâu!

"Miếng cơm manh áo" thời điện đoán đám mây cũng đắt như vàng như bạc

Cơm đặc sản

Áo hàng hiệu

Nha nha...

Quan trọng hơn nhiều sự thật!

Phóng viên kêu liên lạc nhiều lần nhưng máy nhận luôn tắt!

Ha ha tôi cười ngất!

Kinh nghiệm Lebanon kinh nghiệm chết người

Ai còn xài điện thoại thông minh cánh nhà báo ới ời ời!

2.

"Trời không có thiên thần

Đất không có thánh nhân..."

Lần đầu tiên trong đời tôi dẫn thơ anh Lành

Tố Hữu - lá cờ đầu thơ ca cách mạng, đã được định danh!

Dẫn anh Lành để khỏi ai cảm rằm xí xộ...

Ô kìa!

Sao người đời vẫn ham thần thánh hóa

Ham tô vẽ

Ham thậm xưng

Ham xưng tụng

Ham tăng bốc

Để biến người trần mắt thịt cũng tham sân si cũng ý ôi
cũng lẽ dè làm nhàm cũng nhê nha cũng ê a cũng đá mèò
đọa chó cũng đụng nia đá thúng cũng vờ vệt diễn trò

cũng vẫn mãi cũng ốm lâu sống dai và khi chết cũng
khói hương và cũng về cát bụi

Thánh hóa quê lắm rồi!

Đã qua rồi thời của huyền thoại của sử thi của truyền kì
truyền thuyết

Đã đến lâu rồi thời huyền thoại phố phường huyền thoại
cổng rãnh

Thời của cổ tích không có hậu

Thời của truyền kì về những con bọ chó

Thời của truyền thuyết via hè

Thời của tiểu lâm giai thoại cà trón

Bia cỏ thay hăng tin

Cơm bụi lành hơn quốc yến...

Ô! Sao các người cứ ham vẽ chân cho rắn?

Ham hãm hàm ham!

Mĩ học nhỏ nhất

Cuối mùa!

3.

Tình cờ gặp đám cưới...

Có gì lạ?

À, chả là sau mùa lũ kinh hoàng

Nhà trong nước ngập chìm
Đồ đoàn thành bùn đất...
Nhưng không thể không cưới
Cô dâu không thể không là người đẹp nhất ngày này
Đòi người một lần một lần...không thể
Phông màn phải lung linh
Hoa phải đẹp và tiệc phải ngon
Người dự phải đông vui mới thành lễ cưới...
Trung tâm áo cưới trợ giúp gần như hoàn toàn
Xe rước cô dâu giá 0 đ
Và cỗ cưới khuyến mại một nửa...
Niềm vui sau ngày bão lũ
Giản dị vậy thôi
Thế đấy
Quê tôi!

THÁNG 9 NGÀY THỨ HAI MƯƠI MỐT

1.

Từ "bò đở" đã được thu thập vào Từ điển mở W!(•)

Không vui, không buồn

Từ nay "bò đở" bình đẳng tồn tại bên "đàn cừ" chẳng hạn

Ngôn từ - tấm gương soi sinh tồn

Trật tự và nhón nháo

Hài hước và trang nghiêm

Bi ai và cười rữ

"Bò đở" chắc chắn sẽ lưu tồn, ta mong nó sớm thành từ - cũ - ít - dùng!

Nhưng có lẽ là không!

"Đàn/bầy cừ" đã có tuổi đời gần hai ngàn tuổi xem chừng chưa có dấu hiệu gì của giai đoạn cuối!

(•)

https://vi.m.wikipedia.org/wiki/Trang_Ch%C3%ADnh...

2.

Hai nhà thơ Hợp chúng quốc Hoa Kỳ, cựu binh Chiến tranh Việt Nam được tặng Huân chương Hữu nghị!

Tin loan - hầu như ai cũng mừng!

Cái gì cần đến thì phải đến

Chiến tranh đã lùi xa

Vết thương trên thịt da đã lành trở lại

Đất đai dần dần được thanh tủy

Những người đã chết đã vĩnh viễn không về

Những người trong cuộc đều đã già mỗi ngày mỗi ít

Nhất định sẽ có một ngày

Thời gian phủ bóng đêm

Vô vàn thứ nếu quên được thì quên

Nếu phải nhớ xin đừng ôn ao khua chiêng gõ mõ

Đừng cao giọng

Đừng lớn lối làm gì

Nếu phải nhớ

Chắc là phải nhớ

Trong nỗi buồn có người có ta!

Trong nỗi đau có người có ta!

Trong lẽ phải có người có ta!

Trong lầm lẫn có người có ta!

Có người có ta trong lẽ phải muôn đời và cả trong đắng cay, tuyệt vọng, trong nhức nhối khôn cùng, trong khổ đau vô tận

Có người có ta trong hi vọng và trong tuyệt vọng

Lá lia cành đau buốt

Hạt mầm chựa quậy dịu dàng

Nỗi đau buốt có người có ta

Hạt mầm đón chờ nơi tôi nơi bạn...

Cái gì cần đến thì phải đến!

Muộn sâu xin được về cùng cát bụi!

Niềm vui xin được gởi cùng mây trắng trời cao!

3.

Bảng vàng thành tích Năm mươi năm Trường Chuyên

Một - dãy - dài - những - người - thành - đạt!

Không thấy ai là nhà văn!

Không thấy ai là nhà thơ!

Không thấy ai là bác sĩ, kĩ sư!

Không thấy ai là chuyên gia phần mềm máy tính!

Không thấy ai là chủ doanh nghiệp hàng đầu!

Không thấy ai là chuyên gia sáng tạo...

Chỉ thấy chức vụ trong bộ máy công quyền

Tức làm - quan - như - dân - ta - thường - gọi!

Bạn tôi sẽ chia thông tin lòng buồn như chấu cắn buồn
như đêm dài nghe tiếng mọt cắn gỗ buồn tênh!

Tôi bật cười hơ hơ ồ có gì khó hiểu!

Học để làm quan, "học nhi ư tắc sĩ" là mã văn hóa di
truyền!

Là gen trội trong thẳm sâu cõi lòng người Việt!

Làm quan!

Làm quan!

Lộc vua!

Cả họ được nhờ!

Tổ tông cười ngất nơi chín tầng trời mây thẳm!

Cho bồ hờn

Cho bồ hận

Cho thỏa chí tang bồng từ khi nứt mắt chui ra!

4.

Quốc gia hưng vong thất/sất phu hữu trách!

Hi hi nghe cứ sao sao...

Quốc gia thời vững chắc như bàn thạch!

Uy nghi Thái Sơn!

Oai linh Đông Hải!

Thất/ sất phu thất nghiệp nhường chỗ cho tấu hài.

Chiều nay rảnh rồi đọc cổ thư thấy ghi như thế chép lại cho vui.

THÁNG 9 NGÀY THỨ HAI MƯỜI

1.

Kho vũ khí khổng lồ nổ tung

Ngang động đất hai phẩy tám độ rích tơ theo thang đo quốc tế

Và kèm theo dư chấn hai lần!

Sức mạnh tàn hủy sinh ra từ những bộ óc ưu tú

Kinh hoàng!

Tàn hủy!

Tàn hủy!

Ồ! Nhưng dù sao vẫn cứ là hơn

Trên ba mươi ngàn tấn vũ khí rải trên mặt đất!

Đổ nát vô biên

Người dân vô tội chết

Chết đờn chết đau!

Chết lãng xẹt!

Què cụt!

Lũng ruột!

Nổ mắt...

Sức mạnh tàn hủy tàn hủy tàn hủy...

Ta bỗng nhớ Cây Ansa trong thơ A.X.Pushkin

Gốc to bự

Cành vươn bóng rợp

Tỏa hơi độc vạ dậm đường xa

Gieo chết chóc trăm họ muôn nhà

Đại để tưới cây bằng máu trinh nữ!

Bón gốc bằng xương thịt đồng nam!

Cả triệu người xem cây như thánh như thần

Quý gói

Cúi đầu

Run rẩy...

Không một ai dám động vào cây

Không một ai dám nói lời khinh xuất

Cây vươn cao lá cành mang hơi thở chết chóc

Ngự trị tưởng muôn đời!

Vào một ngày Ansa trúng bom và bật gốc!

Cụt ngọn

Gãy cành

Lá rơi tả

Bấy nát

Ansa chết!

Ansa chết!

Ansa chết!

Ô hay! Cả trăm triệu ngu dân điêu dân thảo dân tiện dân
than khóc!

Ô!

Nỗi khát thèm được hiến máu!

Nỗi khát thèm được hiến thịt xương!

Ô!

Kinh hoàng!

Tận cùng ngu muội!

2.

Người đàn ông đêm không ngủ

Nghĩ gì?

Đêm dài dằng dặc

Dằng dặc đêm

Mịt mờ mờ mịt

Hình như có ác điếm xé gió

Tiếng ghê rợn rít dài

Hình như

Ngoài kia ác điều rợp trời. Bay...

Hình như ác điều...

Đêm dài

Dài như một cõi trăm năm

Những ý nghĩ trong đêm không rõ nét hình hài

Xáo trộn không gian

Xáo trộn thời gian

Kỉ niệm buồn vui chập chờn ẩn hiện

Chập chờn như đom đóm cuối hè

Chập chờn rồi đi mãi

Tiếng ác điều

Thê lương

Tái tê...

Đêm dài

Đêm dài tiếp nối

Dài mãi không thôi

Những ý nghĩ trong đêm vụn vỡ

Vẫn tiếng ác điều

Âm đạm thê lương

Hình như có tiếng người dưới phố

Khẽ khàng mỗi một

Mắt hút trong lặng im

Những ngày xưa đứt nối

Những ngày xưa

Không trở lại bao giờ....

Đêm dài

Đêm dài

Tiếng đồng hồ tròn như viên bi màu lục bảo

Tiếng đồng hồ nhọn hoắt

Thoắt ẩn

Thoắt hiện

Hư không

Ngoài kia vẫn tiếng bày ác diệu

Chúng là vua của những đêm dài.

3.

Sau máy nhắn tin là smartPhone, laptop, pin mặt trời
đồng loạt nổ

Kinh vãi!

Kinh vãi!

Chiến tranh trên các vì sao bi giờ hóa thành chuyện tào lao

Chiến tranh bi giờ trong lòng bàn tay trong túi áo túi quần túi xách ví đầm ngăn bàn vân vân mây mây...

Siêu kinh vĩ!

Mang sắc màu kinh điển thời ai ti bốn chám không!

Không bỗng dưng phát nổ

Tất cả các tiếng nổ có chung cường độ vì hình như đã được định hướng!

Ngả mũ chào!

Chuyện bi ai bỗng hóa tào lao!

Từ nay sẽ gián nhãn 18+.

4.

Sông bảnh mắt

Biết ông ấy chết

Một siêu nhân

Một đại nhân

Siêu phàm

Siêu việt

Siêu thọ

Bi giờ siêu thẳng

Không một lời xung tụng

Tất cả những người mang ơn siêu nhân đã chết và con cháu không có quyền thừa kế ơn huệ

Không một tiếng oán hờn

Tất cả những người siêu nhân mắc nợ cũng đã chết và con cháu họ khước từ quyền thừa kế oán hờn

Siêu nhân chết trong lặng yên

Lặng yên như súng giảm thanh

Như độc dược cấy vào li cà phê ám muội cấy vào điều xì gà ma ám

Siêu nhân phút một trở thành niềm lãng quên

Cát bụi về cát bụi

Đất thêm một chút cỗi cằn

Và xin đừng hóa thành hiểm địa.

4.

Ông anh Hà thành kêu 65 Nguyễn Du ra sách!

Bà bạn nhờ cùng lên vùng núi chuyển hàng cứu trợ!

Hanoi lâu lâu tôi không về

Ra sách ... gặp hiền huynh hiền hữu tài danh lừng lẫy
nạp thêm nguồn năng lượng chữ

Vui quá đi.

Miền ngược cũng lâu lắm rồi không tới

Cứu trợ trong cơn bản loạn bão rút

Tôi chả quen ai chả biết ai

Xa lạ

Tôi kẻ vô danh

Kể cũng thắm muôn phần

Đẩn đo chùng phút mốt

Quần sooc, áo cộc tay và dép tổ ong

Ngồi xe tải

Có thể bùn đất lấm lem nhưng không seo phi gặm mì
tôm...

Thực lòng thì ai chẳng thích diển

Nhưng không phải lúc này!

THÁNG 9 NGÀY THỨ MƯỜI CHÍN

1.

Phim càng xem...càng chán

Trời rục rĩ cứ nhạt. Nhạt dần

Tốc độ nhạt nhanh hơn bão Yagi

Thật!

Có thể còn nhanh hơn

Trẻ trâu, đương nhiên là thế

Già trâu, càng thêm buồn cười

Gạo cội xem chừng hết đất

Hết đất hóa thành lồi thoi

Quá ôi!

Ồ! Nhưng còn hơn tấn kịch đời

Mỗi lúc mỗi căng mà chả ai buồn để ý

Chẹp miệng thầy kệ cái sự đời

2.

Trên ba nghìn máy nhắn tin đồng loạt phát nổ

Chết

Bị thương

Vụ này mới thiệt ngẫu!

Chiến tranh chui vô túi áo túi quần

Máy nhắn tin vào một ngày đẹp giờ hóa thành tạc đạn

Khó vậy cũng làm được!

Ngả mũ chào!

Ồ! SmartPhone cùi bắp trên tay tôi bỗng lạnh như hơi
thở Tử Thần!

Ồ! Không! Không!

Tôi không là công dân Lebanon!

3.

Ti vi loan tin

Sẽ có phim về vị bác sĩ chủ tịch - một phẩm cách hà nội

Vâng, sẽ có phim

Vâng, sẽ xem phim

Bác sĩ Trần Duy Hưng!

Một đường phố đẹp mang tên Ông!

Một nút giao quan trọng mang tên Ông!

Vô số người nhớ

Vô số người sẽ xem phim, tôi tin là thế...

Chỉ buồn

Chiếc ghế chủ tịch hà nội Ông để lại

Ai

Những ai đã ngồi nhằm

Ai đã đặt nhằm

Một củi

Hai củi

Ba củi

Liệu có thể là bốn là năm?

4.

Thật giả chẳng biết đâu mà lần

Dễ tin

Dễ đổ vỡ

Dễ ngờ

Cũng dễ đổ vỡ

Thời đổ vỡ

Vụn vỡ

Chẳng biết đâu mà lần
Xấu tốt đúng sai đẹp xấu dở hay
Nháo nhào như bãi rác
Mấy người sống lâu tự phong cây đa cây đề
Liên tục bé cái nhằm vì những thang đo cũ
Mấy người sống chưa lâu nhưng chìm trong thế giới ảo
Cũng liên tục nhằm nhột cái sự trông trọt
Nhìn vừng thành ngô
Nhìn đậu ra lạc
Cái gì cũng hóa bô lê rô
Sướt mướt
Uớt rượt
Kể cả vẽ cờ
Và miên man yêu nước!
Khổ trăm nỗi chưa xong
Khổ thêm vì tê lê bốc với da lô...
5.
Lướt mạng
Còn hơn cả kì cục
Còn hơn cả quái đản

Grotesque!

Nghịch dị?

Loạn thần

Phì đại tằm tối u mê

Bộ bàn ghế gỗ quý ba tấn bốn tấn!

Cổ kim quan gỗ quý nguyên cây

Đồ nội thất gỗ tự nhiên trăm tỉ

Một ông cựu quan chức vừa vừa hay chém gió về môi trường ngồi trên ghế gỗ khủng hao hao con khỉ già tham vãi...

La liệt tượng gỗ quý các loại

Sập gỗ nguyên tấm dày gần nửa mét

Vân vân và mây mây

Tôi buồn rữ

Đạo đức cổ xưa ung thối tái sinh

Thối vênh vang nô tài tái sinh

Mĩ cảm thời u mê tái sinh

4.0 hóa thành xoén xoét

Chào thua!

Chán - không - buồn - chết!

6.

Thời tê lê bốc

Ngôn từ lột xác, hóa thân, rũ tất tạt nảy mầm

Hoa lạ

Trái lạ

Ngôn từ đảo ngược

Thế giới già nua rạn vỡ, xộc xệch, run rẩy, rũ buồn, chán
ngấy

Lướt mạng đi nào

Thầy kệ bọn hàn lâm già khú

Thầy kệ lũ văn sĩ tỉ độ hâm thơ văn hóa thạch

Thầy kệ bọn nghiện văn mẫu nghiêm trang ngớ ngẩn cõi
cần

Lướt mạng đi nào

- Vỡ tay cho mài nhanh chết!
- Giáo sư sinh ra từ lò ấp!
- Chỉ có bia mới hiểu bụng mệnh mông nhường nào!
- Chỉ phong bật chuyên nghiệp còn tất cả tào lao!

7.

Nguyễn Đức Tùng - nhà thơ sống và viết ở Canada, quả
quyết trà - thái - nguyên - ngon - nhất - trần - gian!

Anh nói tôi tin!

Bởi chả có lí do gì khiến anh phải đi!

Trần gian rộng dài

Kẻ vô danh là tôi loanh quanh như cá trong ao biết nơi
nao có trà/chè ngon nhất?

Ồ! Không sao tôi vẫn luôn nghĩ trà/chè quê tôi, chè Thái
Nguyên luôn là đầu bảng, luôn là thượng hạng

Thái Nguyên - Tân Cương - Trại Cài - La Bằng - Khe
Cốc -; Sông Công - Sông Cầu...những tên đất tôi thuộc
nằm lòng những vùng quê tôi có thể tạt vào bất cứ nhà
ai...

Ngắm nhìn những hàng chè mơn mớn

Ngắm nhìn những búp non mướt mướt dưới thiều quang

Một chén trà sóng sánh

Mộc

Nguyên hương

Không sen

Không nhài

Không đường

Chén trà ban mai trong veo

Chén trà hoàng hôn tím biếc

Chén trà buổi đông rét ngọt

Chén trà trắng lên

Mênh mang hồ núi Cốc

Lững thững trôi sông Cầu

Mờ xa Tam Đảo sương

Chén trà mộc nguyên hương

Lặng

Trầm

Xóm nhỏ

Tôi cứ mong một lần Nguyễn Đức Tùng sau bao tháng
bao năm như cánh chim di trú sẽ bay về

Bay về nơi đây và uống một chén trà

Đất lành thơm thảo...

THÁNG 9 NGÀY THỨ MƯỜI TÁM

1.

Trung thu đường phố vẫn chật người

Trăng sau bão như trong hơn

Trời sau bão như xanh hơn

Chỉ gương mặt người

Những người tình cò tôi gặp

Một thoáng buồn

Một thoáng buồn

Đèn đã chuẩn bị rồi

Bánh trái đã chuẩn bị rồi

Không thể và không nữ

Con trẻ vui được thì cứ vui

Người lớn nữa

Cũng vậy thôi

Nước đã rút

Ừ ngập cũng ngập rồi

Trôi thì cũng trôi rồi

Hư hại cũng hư hại rồi

Chút niềm vui đêm Trung thu sau những ngày lũ bão

Cơ chi phải bỏ?

Nắng được thì cứ nắng

Trắng được thì cứ trắng

Xanh được thì cứ xanh

Và gió nữa

Sông Cầu đã qua ngày hung dữ

Hiền lành trở lại trôi xuôi

Xa xa Tam Đảo bồng bênh mây trắng ngàn đời...

2.

Sau ngập lụt

Chiều nay lại bia cỏ

Mấy người bạn già

Thôi thế là qua

Nước mau đến mau đi còn người còn của

Than khóc cũng chẳng ích gì

Tào lao tiện miệng sẽ chia

Lão bạn thứ nhất

Tao xách máy đội mưa và chụp

Những khung hình đời người chắc chỉ có một đôi lần

Nước dâng như ma đuổi
Trong mưa
Dưới mưa
Những người dân vô danh
Làm tất cả những gì có thể
Cứu mình và giúp người ...
Lão bạn thứ hai
Một đời dạn dày sông nước
Lái thuyền máy chừng hơn hai mươi chuyến
Vượt sông hung bạo
Giải thoát những người mắc kẹt
Nghĩ lại vẫn còn run
Thuyền mà lật thì thôi rồi đứt cước...
Oi giời! Không phải ân hận gì...
Lão bạn thứ ba
Quần sooc áo ba lỗ dép tổ ong vai vác xẻng
Lẳng lẳng dọn đất bùn
Chỗ nào cần
Từ sáng đến chiều muộn
Mặt lão nhòe nước mắt chiều nay

Xót thương bao nước mắt mồ hôi hóa thành bùn đất

Lão bạn thứ ba

Hỏi thúc con

Đề bọn nhóc ở nhà bọn già trông

Đổ đầy xăng đem xe chở người cần chở

Gặp việc thì làm và đừng seo phì đừng có chếc in

Lão bạn thứ tư

Phụ giúp nhà hảo tâm nhặt rau thái thịt nấu cơm chia
phần đóng hộp khuôn bê bung vác đến chỗ đang cần...

Bia cỏ chiều nay

Chưa bao giờ lắng sâu như thế(!)

Những người bạn già của tôi

Bỗng dung đáng yêu đến bội phần!

NƯỚC MÌNH

[Xin lỗi tất cả những người tử tế!]

Cái nước mình! Nó thế

Nó thế! Là thế nào?

Trời! Trả lời rất khó

Vì nó cứ sao sao...

Tình cờ, khi lướt mạng

Gặp được câu...ghê răng

"Cả - nước - đều - phong - bật!

Thế - nó - mới - công - bằng"!

Ôm bụng cười. Cười ngất

Ừ. Thật thế. Không sai

Eo ôi! Thời phong bật

Cả trong lẫn cả ngoài.

Bão số ba. Quá khiếp
Hậu bão. Thật khôn lường
Còn hơn cả ác mộng
Thảm thương! Quá thảm thương!

Trong những ngày như thế
"Phông - bặt" mọc khắp nơi
Nghĩ đến mà tởm lợm
Nhìn thấy mà nực cười.

Thôi, không tường trình lại
Bản mắt thêm một lần
Rác tai! Sinh khó chịu
"Phông bặt" lũ nhỏ nhăng.

Nhưng cũng thâm...ngả mũ!
Trước "phông - bặt" nước nhà!
Cái nước mình! Nó thế!
Mãi cũng chẳng khôn ra!

Tóm lại. Nào tóm lại
Thật ngộ cái nước mình
"Phông - bạt" rất chuyên nghiệp!
Còn lại đều linh tinh!

P/s
Còn cái vụ bùn đất
Cô giáo nơi vùng cao
Đáng người rất là đẹp
Khiến dân mạng chênh chao

Cũng thuộc "Cái nước mình!"
Nó thế! Vui vui lắm
Xin đề cho tut sau
Vì bi giờ đang bận!

THÁNG 9 NGÀY THỨ MƯỜI BẢY

1.

Lên đồng là gì hả mẹ?

Con thấy trên mạng rất nhiều

Đêm nằm con trần trọc nghĩ

Mà chẳng hiểu được bao nhiêu!

Con à! Mẹ thì cũng thế

"Lên đồng tập thể" là gì?

Đêm dài mẹ cũng thao thức

Bó tay! Dù nghĩ dù suy!

Đề mẹ gúc gồ xem nhé!

Gúc gồ...không thấy. Lạ chưa!

Thôi thì, biết đâu nói đấy

Thì liều một phát! Nói ...bừa!

"Lên đồng" là món đặc sản!
Đã có từ lâu...nước mình
Từ thừa...Hùng vương dựng nước
Truyền thừa! Nghe mà phát kinh!

Ví dụ như chuyện yêu, ghét
Rõ là thiên lệch! Rõ là
Dân mình sống nhờ sông nước
Lại ghét Thủy Tinh! Hây za!

Bi giờ nhờ tê lê bóc
Lên đồng thì thật khôn lường
Vô số người bị dất mũi
Lao nhao như đàn cá mương.

Tung hô bằng lời có cánh
Không còn một giới hạn nào
Người được tung hô phát hoảng
Quay cuồng thuyền nhỏ ba đào.

Thế rồi quay ngoắt! Quay ngoắt
Chơi nhau tới bến! Thôi rồi
Ngôn từ chua cay nanh nọc
Như bày linh cầu rượt mối!

Lên đồng nam phụ lão ấu
Cực đông - văn sĩ nửa mùa
Ùn ùn là đám nhà giáo
Giặc già làm gió làm mưa!

Bao nhiêu bất công oan trái
Bao nhiêu cơ cực người dân
Giặc già bung tai bịt mắt
Hau háu ngực nở dài chân.

Con tránh cho xa! Con né!
Những là thi sĩ văn nhân
Đừng nghe khoa môi múa mỏ
Đích danh là bọn lên đồng.

2.

Sau bão bao người tay trắng!

Đã vậy nợ chất nợ chồng

Ngân hàng đến kì đáo hạn

Một đêm! Nước lũ ra sông...

Nước mắt đã khô. Mặn chát

Than trời! Thì cũng than rồi

Trách đất! Đã từng trách đất

Nào lại đứng dậy! Thế thôi!

Người dân cần lao là thế!

Ngược xuôi toan tính bao phen

Đêm nằm ngủ không ngon giấc

Tối ngày bữa ăn còn quên!

Những ngày bão lũ. Tôi hiểu

Những người đồng bào quanh tôi

Họ không bao giờ héo rũ

Càng không cao giọng bố/ cụ đòi.

Lướt mạng tôi thấy xấu hổ
Bè bè chữ nghĩa những ai!
Liên liến mỗ môi! Liên liến
Nhân văn! Tình nghĩa! Thương người!

Bon chen! Lẻn đồng bu bám
Rặn ỉa thi ca nặng mùi
Tiện thể khoe quần khoe áo
Nhí nhố và lố quá trời.

3.

Nhiều người bầu em hoa hậu
Kể ra thì cũng vui vui
Giữa cơn kinh hoàng lũ lụt
Vui vui là quý. Nào ...cười!

Ồ mà "tu từ" như thế!
Sao sao! Khập khiễng! À nha
Hoa hậu - kết quả cuộc thi!
Không sao! Vui quanh bàn trà!

Người bầu - ngôn từ có cánh!
Hình như hơi khó lọt tai
Thế là bung toang cãi vã
Thế là biến thành...trò cười!

Ói giời! Thời của mạng mẽo
Vài ba nốt nhạc tin loan
Không chỉ trên khắp xứ sở
Tin loan vượt Thái Bình Dương!

Đùng đùng. Bao người nộ khí
Ngút trời. Lở núi. Xông ra
Tìm đủ mọi cách...bóc mẽ
Khổ thân cô giáo nhà ta!

Người mình là thế...là thế...?
Trẻ ranh trộn lẫn già già
Bóc đồng cùng hăm tỉ độ
Bao năm gỡ mãi chẳng ra.

Biệt tài mua dây buộc cổ

Biệt tài cãi cối cãi chày

Cả khi bão nổi lũ cuốn

Nhưng mà...nghĩ cũng ...hay hay!

THÁNG 9 NGÀY THỨ MƯỜI SÁU

1.

Nước đã rút sông gần như cũ!
Không hung hăng, xiết chảy, réo gào
Uể oải trôi dạt như mệt mỏi
Sao người lạ thế? Sông Cầu ơi!

Cả tuần tràn bờ hung hãn nước
Nhấn chìm tất tật. Nhấn! Nhấn chìm
Mênh mông toàn nước! Toàn là nước
Tin loan! Lạnh gáy! Thót cả tim...

Nhưng rồi! Bỗng nhiên hiền lành thế!
Dở chứng làm chi? Sông Cầu ơi!
Bỗng dung thấy mi thật...đáng ghét
Một lần thôi nhé! Một lần thôi...

2.

Trần ngập mạng cơn lũ ...rãnh rồi
Sanh nông nổi! Tiếng bác tiếng chì
"Sao kê", "Khóc", "Gặm vôi mì gói" ...
Bóc mẽ và nước mắt lâm li.

Cõi ta bà! Bảy người mười ý
Trận - lụt - ngôn - từ! Chán quá chừng
Ô! Lòng người những giông cùng bão!
Rất hung hăng! Và...rất hung hăng!

Tái thiết sau lụt muôn phần khó!
Tái thiết lòng người thiên vạn nan
Trời đày! Hình như còn chưa đủ!
Ta tự đày ta! Ôi! Nhân gian...

3.

Ngoài khơi! Bão! Rập rình bão mới!
Mưa và mưa! Lũ lụt lại về
Lại thảm cảnh! Nào ai dám chắc
Cơn mê dài! Ai gọi? Gọi đi...

Nào ai hỏi! Còn ham đánh bóng
Ham phong màn câu lai câu viu
Và thích diễn, thương vay khóc mượn
Dừng lại đi nào! Dừng lại đi...

Đã rồi bời - tơ vò, canh hẹ
Đã xác xơ xác tiêu điều...
Chấp tay! Tôi lạy! Tôi xin lạy
Quý vị ơi!
Dừng
Tiếp
Tục
Điều...

THÁNG 9 NGÀY THỨ MƯỜI BỐN

[Viết khi cùng Gia đình Phạm Phương Thái làm cơm trợ giúp đồng bào ngày lũ lụt...]

1.

Không ai biết tên ai

Thấy việc cần làm thì làm

Nấu cơm

Nhặt rau

Thái thịt

Tráng trứng

Rang lạc

Chia phần

Đóng gói

Chuyển hàng

Xối nước

Cào bùn

Đẩy xe rác...

Tắt cả lạng lẽ

Không ghi hình chụp ảnh

Không lai trym lai chiếc

Lũ đã rút

Ngón ngang tả tơi

Người dân xứ tôi chẳng ai phải lên tiếng nhờ ai

Cứ thế xắn quần lội bùn

Cứ thế xắn áo mà làm

Giản dị thế thôi

Những người dân vô danh trong cơn thủy tai chưa từng
thấy

2.

Giữa trưa oi nồng ngột ngạt

Những chàng trai, cô gái

Da đen, da trắng

Quần sooc

Áo ba lỗ

Dép tổ ong

Khuân bê bung vác

Xuống xe

Lên xe

Hàng cứu trợ

Tôi cúi đầu cảm tạ!

"Không có gì!" họ trả lời như thế!

Nước mắt tràn mi tôi...

3.

Ông ơi!

Mười ngàn đồng (10.000đ) thì mua được cái gì?

À! Một chiếc bánh mì trong siêu thị Lan Chi hai người
ăn tạm...

Thế năm ngàn [5.000đ]

Thì được nửa cái!

Thế ba ngàn (3.000đ]

Được một cái vé gọi xe máy 3 tiếng trong Bệnh viện
Quốc tế!

Thế hai ngàn [2.000đ]

Đương nhiên mua được một phần ba [1/3] gói tắm chỗ
Hội người mù...

Cháu bé hỏi và tôi trả lời như thế....

Và tôi thầm nghĩ

Thời bốn chấm không

Công nghệ IT trợ giúp

Có thể ngụy tạo bil gửi tiền ngân hàng số bằng cách thêm một loạt kí tự 0

Nửa nốt nhạc là thành

1.000.000.000. Vnd

5.000.000.000.000.000Vnd

3.000.000 000.000Vnd

2.000.000.000.000.000Vnd

Đủ và dư mua danh

Mua danh

Mua danh...

Mua nước mắt xúc động

Mua nguồn thơ lai láng...

Ơ! CÁI THỜI...

[Cười tí cho nó đỡ căng...]

1.

Trước giờ tôi vẫn tưởng chỉ còn buổi là không cần diễn

Hóa ra là sai

Buổi gato trước người nên cũng bon chen diễn cho vui

Diễn cho vui, thế thôi

Vì gato với người...

2.

Những ngày căng như dây đàn tạm chùng

Vẫn cuộn cuộn hung dữ sông sâu

Ngoài biển khơi đang rập rình bão mới

Lướt tê lê púc xem diễn tí cho vui

Lũ lụt kinh hoàng thế mà vẫn có người khoe mẽ

Điêu như phong màn

Điêu như mặt nạ

Chình ình phơi lấy le

Bị chec var thì vội vàng che

Lồn lá khoai he he he dân mạng ngao ngán

Ham diễn làm chi bươi oi...

3.

Nghe kê

Có mấy bà thiên sót

Ăn mặc đẹp gần bằng đi hội

Khi lũ rút nước chưa đến đầu gói

Giả vờ xấn quần

Mặt diễn buồn mà cứ lấp lánh vui

Chụp 99 kiểu ảnh trình nghiệp dư hạng bét

Cứu trợ

Cứu trợ bằng mồm

Lá khoai rơi

Lộ rõ cái nhòn

Hoa trong lụt lênh bênh trôi

Hoa mút xộp

Chán hết cả đời

Diễn vụng quá bươi oi!

4.

Nước đến khoeo chun vẫn cứ...ngồi phao

Năm bảy chàng quần áo đẹp như người mẫu

Một quăng phở hơi hơi ngập nước

Seo văn phi

Sèo văn phi

La toáng chống lụt

Úi giờ

Tranh thủ bày cuộc vui thì bảo cuộc vui

Sao nóng lên thành kia thành nọ?

Ừ hiểu rồi đây là thành quả nâng không điểm từ 2,5
thành 10!

THÁNG 9 NGÀY MƯỜI BA

1.

Thôi xin đừng than khóc

Xin đừng nói lời đắng lời cay

Xin đừng câu lai câu viú

Xin đừng diễn trò nhảm nhí hạ cấp

Xin đừng đá thúng đựng nia đá mèò quèo chó

Xin đừng vồng lên những sáo ngữ sáo ngôn

Xin đừng uyển ngữ nhã ngữ hoa lá cành

Xin đừng làm không minh sau xích xích

Tôi cúi đầu xin

Tôi chấp tay xin

Ai cũng có quyền

Quyền được khóc

Quyền được ta thán oán trời trách đất

Quyền được câu viú câu lai

Quyền được tự túm tóc để thấy mình cao hơn người khác

Quyền được nói những lời có cánh có chân có vẩy có
vây có sừng có mỏ có nanh có vuốt

Quyền được khoe khoang, tự hào một chút và nhiều chút

Nhưng không phải lúc này

Thảm họa...

Xin tất cả dù một lần dù chỉ một lần làm con của Chúa

Ngước mắt nhìn lên thăm thăm trời!

Rồi cúi đầu ngẫm nghĩ

Tạ ơn Trời!

Tạ ơn Đất!

Lỗi - tại - tôi!

Lỗi - tất - cả - tại - tôi!

2.

Không thể chỉ đo đếm mát bằng tiền!

Không thể chỉ đo đếm lòng tốt bằng tiền!

Con trâu là đầu cơ nghiệp!

Chiếc xe cũng là đầu cơ nghiệp!

Con tàu là cả một cơ nghiệp!

Ngôi nhà nho nhỏ - nước mắt mồ hôi

Chăn màn giường tủ máy lạnh áo quần sách vở con lợn
đàn gà ruộng rau bãi mía...tất cả đều không như lá khô
rơi xuống

Con xót của đau!

Xin đừng quy ra tiền...tất cả!...

3.

Lại tấp nập

Lại ồn ào phố xá

Quán phở lại vẫn đông

Lại ẩm ỹ bía cỏ

Lại đông đúc cà phê

Chật công trường xe đưa đón học trò

Chợ nhì nhằng và chợ ồn ào tấp nập...

Như chưa hề có trận lụt đi qua!

Trận mưa đêm rửa trôi bao bùn đất

Và sáng nay đường phố sạch tinh tươm...

Thả lỏng đi nào

Thả lỏng đi nào li cà phê và những vòng khói thuốc

Lụt đến lụt đi ngập thì cũng ngập rồi!

Người xấu số chỉ nguyện cầu cho linh hồn siêu thoát

Lại nhớ câu "đắm đò giặt mẹt"!

Những vô dụng nơi mỗi ngôi nhà được dịp tống đi!

Nhịp đời thường sáng nay như trở lại

Vui được chùng nào ta cứ việc sẻ chia!

ÁM ẢNH LŨ!

Năm 1971, trận siêu lũ còn hơn cả kinh hoàng.

Làng Mộ Chu thượng của tôi nhìn ra ngã ba Hạc.

Lô Giang, Thao Giang lũ đổ về đỏ rực, ngầu đục!

Chùng ba bốn ngày tất cả đều bị nhấn chìm.

Chỗ chùa Phúc Lâm bây giờ là ngọn đồi cao nhất thì
cũng chìm sâu chùng ba ngọn sào!

Đê sông Hồng chỗ Bò Sao nước chỉ cách mặt chùng một
gang tay.

Tất cả đều được sơ tán vào trong đê.

Chùng một tuần thì nước rút.

Tất tần tật đều bị ngâm trong biển nước mênh mông!

Trừ những con trâu vì chúng được chạy lũ theo người. Ai
làm ruộng như người quê tôi thì hiều ngay. Dù trâu là
của hợp tác xã!

Phù sa phủ một lớp dày chùng một mét! Toàn bộ đồng
ruộng sau lũ đều phẳng!

Tôi không nhớ nữa, sau lũ bố mẹ tôi đã nuôi con bằng
cái gì!

Nhưng nhớ đời nhớ kiếp hai con trâu nhà tôi nuôi cho
hợp tác.

Trâu thì phải...ăn cỏ. Không có cỏ thì rơm khô...

Phù sa dày như thế, nước ngâm lâu như thế...hết cả cỏ.
Tôi nhớ mãi hai ba tháng sau cỏ mới nảy mầm.

Đống rơm ngâm trong nước thì mủn nát.

Tôi khi ấy 10 tuổi cuộc bộ vào đê cắt cỏ. Ai cũng cắt, cỏ không còn.

Rơm mủn, bố con tôi rửa cho bớt bùn, hong nắng...

Hai mẹ con con trâu gầy trơ xương!

Chúng nhẩn nại nhai những nắm rơm nát!

Mỗi khi có tí cỏ xanh tôi đem về chúng mừng hú! Mắt sáng lên.

Hình như còn chảy cả nước mắt!

Hơn 50 năm trận lụt kinh hoàng khi xưa vẫn thỉnh thoảng hiện về!

P/s: Chắc chắn, ít nhất là làng tôi, không - ai - chết - vì - lụt!

Bạn nào muốn biết các địa danh trên cứ Google!

VĨA HỀ CA...

Nếu người La Mã cổ đại làm cầu như/kiểu Phong Châu?

Nếu người Pháp, người Anh, người Úc, người Mỹ, người Nhật, người Đài, người China và cả người Canada cũng làm cầu theo kiểu ấy?

Thì hu hu ta khóc bằng tiếng Mán

Khóc chán rồi thì khóc tiếng Brundy

Đại thể là khóc

Khóc biệt li

Người chết trong tích tắc...

Nếu ở Helsingki hay Singapor người ta cũng trồng cây như/kiểu Hanoi

Nếu ở Taipei, Peking, Tokyo, Seoul, Niu Deli vân vân và mây mây như/kiểu ấy trồng cây?

Thì lại tiếng Mán mà rờng rờng khóc

Chán lại thay bằng tiếng Brundy...

Ô mê ly

Ồ mé ly

Ó mè lý

Ô mẹ lỵ

Đời ta mấy khi nhìn cây đổ

Để biết rễ bám đất như thế nào

Đời ta mấy khi được tận mắt chứng kiến cầu lộn nhào

Để biết nông sâu trong đục sông Thao

Và

Ngạc nhiên chưa?

Nếu chưa thì gọi bão giông về

Gọi nguồn nước thượng nguồn âm ào như đàn ngựa
hoang lồng lộn...

Gọi đỵ

Bằng tiếng Mán

Gọi đỵ

Bằng tiếng Dirunbe!

THÁNG 9 NGÀY THỨ MƯỜI

Chỉ cần ai nói đến từ "lũ" là đã muốn bật khóc

Chỉ nghĩ đến những ngôi nhà ngập chìm trong nước đục
ngầu dưới trời mưa xối xả

Chỉ nghĩ đến những người đồng bào không điện không
ga không củi không dầu smartphone sập nguồn trong
đêm tối giữa bốn bề là nước

Chỉ nghĩ đến những lúa khoai rau đậu gà lợn chó mèo
chết nổi chết chìm...

Chỉ nghĩ đến thôi đã ghen giọng tức ngực và rơi nước
mắt

Khốn khổ tận cùng

Điêu đứng tận cùng

Nước lũ ra sông

Bao nhiêu người tay trắng

Bao nhiêu dự định bao nhiêu tính toán

Bao nhiêu ngày bóng râm nắng hè

Bao nhiêu ngày gió mưa cắt thịt cắt da

Bao nhiêu ngày bạc mặt ngược xuôi gom nhặt

Bao nhiêu ngày trẻ con trông nhà chơi với chó với mèo
khi bố mẹ lo bươn bả tất tả te tua bầm dập mưu sinh vật
lộn

Bao nhiêu ngày

Bao nhiêu tháng

Bao nhiêu năm?

Không bút mực nào ghi hết

Đông Bẩm, Huống Thượng, Túc Duyên, Quang Vinh,
Gia Sàng, Cao Ngạn...bao nhiêu người mới thoát cảnh
nghèo sau một đêm nước nhấn chìm nhấn chìm tất cả!

Ôi mẹ thiên nhiên sao bỗng dưng ác tàn?

Sao bỗng dưng dở chứng?

Thù ghét chi đây sao bỗng dưng?

THÁNG CHÍN NGÀY THỨ 9

1.

Đang quá mừng vì siêu bão không quét qua thành phố!

Mừng hựt...

Nước lũ đổ về trong đêm

Sông Cầu nước xiết chảy

Sông Cầu như đàn ngựa hoang

Như đàn trâu hung tợn

Cuồn cuộn, tràn bờ, nhấn chìm

Cả ngàn người không kịp trở tay

Ruộng đồng bờ bãi, chìm

Nhà cửa đồ đạc xe máy ô tô...mồ hôi nước mắt, chìm

Mấy chục năm sông Cầu bình yên

Mấy chục năm sông Cầu dịu dàng

Mấy chục năm sông Cầu lơ thơ nước chảy

Bỗng chồm dậy

Cuồng điên

Man dại

Cuộn xoáy

Nhấn chìm...

2.

Bắt lực nhìn mưa rơi

Bắt lực nhìn phía thượng nguồn mây sũng nước

Bắt lực nhìn mênh mang những nước là nước

Bắt lực nhìn những ngôi nhà nhỏ nhoi chơi với

Bắt lực nhìn lênh bênh tài sản gom góp một đời

Bắt lực nhìn...

Câm lặng

Làm lì

Mặt buồn xo buồn xúi

Chưa từng gặp ác mộng như thế bao giờ

Ngân ngân nước mắt

Xót thương

Quặn thắt

Trái tim già nua như có móng vuốt cào xé vầy vò bóp
nghẹt

Khủng khiếp sông Cầu!

3.

Dồn dập tin

Núi lở

Chìm tàu

Sập cầu

Thảm thương người chết

Bàng hoàng người sống...

Nơi ta ở được xem là gần cao nhất đã nước lũ vây quanh

Nín thở

Đêm dài thức trắng

Bạn bè gần xa tới tấp hỏi thăm và mừng vì ta chưa gặp nạn

Niềm vui khôn cầm lệ rơi

Khi

Hàng triệu người hàng triệu người đã tay trắng.

4.

Ô hay! Muôn sự tại Trời!

Thôi đành muôn sự nhờ Trời!

Dù đắng

Dù cay

Dù chua

Dù chát...

Cười thôi

Cười thôi...

THÁNG 9 NGÀY THỨ 8

1.

Giông tố quần thảo hai mươi tư giờ

Hàng triệu hàng triệu người đêm thức trắng

Dù ở xa, rất xa

SmartPhone bồng tay

Nghệt thở

Thất ngực

Bỗng dưng tất cả đều trầm ngâm lặng lẽ

Cổ thụ bật gốc

Cột điện lõi thép gãy gục

Cao ốc tả tơi

Mái bay nhà sập ...

Ô! Con người bỗng thấy nhỏ bé và bất lực, yếu đuối và
bơ vơ, rũ buồn và cô độc

Ô! Con người sau cuộc tang thương có bớt phần ngạo
nghễ?

Có bớt phần màu mè diêm dúa?

Có bớt phần hung hăng coi trời bằng vung?

2.

Những cây già bật gốc

Sau những tháng những năm mang vác những sứ mạng
thị thành

Sau những tháng những năm đơn côi hè phố

Sau những tháng những năm gốc rễ nghệt thờ giữa sắt
thép bê tông

Sau những tháng những năm bị cưa cắt bới đào chằng
buộc

Sau những tháng những năm buồn...

Hóa kiếp từ đây hồi những linh hồn cây già cõi

Kiếp sau

Nếu có kiếp sau xin hãy mọc trong rừng trên núi

Ừ! Nếu có kiếp sau...

3.

Những cây không trẻ không già bật gốc

Những cái cây được trồng bài bản và mang những sứ
mệnh nửa kín nửa hở

Gốc bật lên nửa kín lộ ra nửa hở rồi sẽ được đậy che

Những cái cây bật gốc không rễ nằm tênh hênh trước
mắt bao người qua kẻ lại

Cuộc biểu diễn không che không cấm vị thành niên

Tạ ơn Trời! Thôi thì tạ ơn Trời

Cây không kéo người chết thảm...

4.

Bỗng nhiên nhớ Cụ Bạch Thái Bưởi!

Chuyện trăm năm không hề cũ bao giờ

Cơm nắm muối vùng nuôi chí lớn

Lăn lóc bụi bờ làm thuê làm mướn

Tích góp từng đồng tiền lẻ

Nhìn người ta giàu có tiền ức bạc muôn

Đêm nằm không ngủ

Vì sao?

Vì sao?

Vì sao?

Cũng là người hai tay hai chân hai mắt hai tai một mũi
một miệng một đầu mà sao lại bị khinh khi rẻ rúng đồ -
con - lợn - an - nam? Cút! Lũ - lợn - an - nam!

Annamite!

Ô nhục!

Tất cả tại bộ óc!

Hủ lựu quê mùa
Hèn và nhát
Bóc ngăn cản dài
Hai tay vầy lỗ miệng
Rồi trách đất than trời
Rồi tụ bạ rượu chè trộm cướp...
Bạch Thái Bưởi!
Ôi! Người trăm năm trước!
Không xưa cũ bao giờ...
Cơm nắm muối vùng nuôi chí lớn
Thị trường tranh đua!
Danh thơm muôn thừa...
Trăm năm sau!
Nhà xe Thành Bưởi!
Tấn kịch khổ lụy trần ai!
Dù không còn tiếng quát khinh thị
Annamites allez cochons!

SAU BÃO YAGI

1.

Thế là bão đã tan

Trời đã làm xong công việc của Trời

Thường xuyên và thời vụ!

Nhấn chìm, thổi bay, cuốn trôi, hất tung, quật đổ, nứt toác, vụn vỡ ...

Phần còn lại là của con người

Chấp nhận mà sống thôi

Có thể là hai bàn tay trắng làm lại từ đầu

Rửa nguyên hay nguyện cầu - vô ích!

Than thở muộn phiền - vô ích

Phép màu cổ tích mong chi

An ủi và sẻ chia cũng chỉ thoáng qua

Hàng tiêu dùng có thể tăng giá

Nhiều thứ cũng có thể tăng giá

Nhiều dự định đứt gãy giữa chừng...

Công việc của Trời, Trời đã làm xong

Phần còn lại là của tôi, của bạn và của chúng ta

Có thể chỉ là của tôi
Có thể chỉ là của bạn
Chấp nhận thôi
Không còn lựa chọn nào khác
Chấp nhận thôi...

2.

Thế là bão đã tan
Ngày mai có thể lại nắng gay nắng gắt lại đổ mưa sầm
sập trắng trời
Ngày mai có thể trời trở rét
Mưa đá khốc tàn
Lạnh buốt cắt thịt da
Và hạn hán ngút trời cỗi cằn khô xác
Nguyên rủa than thở nguyện cầu đều vô ích
Chấp nhận thôi
Nghĩ lại và làm lại từ đầu
Mộng mơ và khói hương cầu nguyện và những lời hứa
hẹn sông hãy để bão cuốn đi hãy để mưa cuốn đi
Đã đủ lắm rồi!

Dù là siêu bão cũng đã tan

Công việc của Trời, Trời đã làm xong

Thường xuyên và mùa vụ

Đã làm

Đang làm

Sẽ làm

Chấp nhận thôi và chung sống

Không thở than không rửa nguyên không cầu nguyện
không cúi đầu lại càng đừng ngạo nghễ đừng nói suông
đừng hứa suông càng đừng tin suông

Sao bão không cuốn bay ?

Sao thế nhỉ?

3.

Bỗng dung nhớ lời cổ nhân

"Của trời trời lại mang đi!"

"Trời không lấy hết bao giờ"

Không bao giờ lấy hết...

Và hình như nước Việt

Trời ưu ái hơi bị nhiều

Nếu tôi hay bạn và chúng ta, có thể

Nhìn sang Philippin,

Nhìn sang Japan,

Nhìn sang Mĩ quốc

Nhìn sang và nhìn sang ...

Phần còn lại hình như là óc não

THÁNG CHÍN NGÀY 6

1.

Hai ngày nắng nóng như địa ngục

(Là ví von thế cho nó vui)

Hốt nhiên đầy mây đen phủ kín

Ừ! Thì chỉ có Trời! Có trời!

Tin siêu bão số 3 dồn dập

Nước biển dâng! Cuồng phong! Cuồng phong!

Cây bật gốc! Nhà siêu! Nghiêng đổ!

Thảm họa! Chỉ nghe đã hãi hùng.

Chả biết làm gì. Thôi khẩn nguyện!

Đến Hải Nam đổi hướng bão ơi!

Ngoặt phía Bắc mà đi bão nhé!

Nếu được vậy! Nhớ ơn ngàn đời!

Nếu không đổi hướng thì giảm cấp!

Hải Nam đảo ngày nữa rong chơi

Vịnh Bắc Bộ...muôn dân hoan hỉ

Tạ ơn trời! Xin tạ ơn trời!

2.

Cuộc phong sát hướng về Yên Bái!

Xem chừng mỗi lúc mỗi ghê rãng

Bạn ta than! Nản! Nản toàn tập

Nhiều nhà giáo rất là hung hăng!

Ta cười nhạt! Có chi mà lạ!

Mấy mươi năm ta ở trong chốn

Tám chữ tên gọi là giáo dục

Vậy vậy thôi! Húng húng hăng hăng...

Nên chi! Đừng ngạc nhiên! Nhé bạn!

Không thể mới lạ! Nhớ! Nhớ cho

Cơ hội trăm năm! Chừ có một!

Ăn ức bấy lâu/Khao khát trăm năm...Mãi đợi chờ!

3.

Bạn đọc thơ ta. Buồn. Buồn nẫu
Ưa nước mắt! Lặng lẽ. Đêm dài
Trời ơi! Làm người, sao khổ thế?
Ta giật mình! Thơ ơi! Thơ ơi!

Ta viết thơ! Cúng tê lê bóc
Thế thôi! Cũng chỉ một cuộc chơi
Ai ngờ! Thơ khiến bạn nẫu ruột
Có lẽ ta cũng bỏ thơ thôi!

4.

Lướt tê lê bóc! Ngạc nhiên quá
Quán quân lên đỉnh Ô lạnh bơ
Tất nhiên là du học ở Úc
Học xong rồi nước Úc định cư.

Chuyện chi vậy cũng là đã...lạ
Không sao. Lạ mãi rồi cũng quen
Ngạc nhiên quá là những bình luận
Giọng cụ đời! Đọc muốn phát điên...

Nào chê lũ sinh tây sinh ngoại
Nào khinh là bất nghĩa vô ơn
Cần nhân "lũ ăn cháo đá bát"
Rất một giọng tức tối oán hờn...

Không ít kẻ lên giọng đạo đức
Quá nực cười! Không dám dẫn ra
Ói giờ ôi! Éch ngồi đày giếng!
Ộp oạp. Y uông. Chán thấy bà!

5.

Tổ cáo tổ cáo tổ cáo tổ cáo
Tổ cáo tổ cáo tổ cáo tổ cáo
Tổ cáo tổ cáo tổ cáo tổ cáo
Tổ cáo tổ cáo tổ cáo tổ cáo

Mách lẻo mách lẻo mách lẻo mách lẻo
Mách lẻo mách lẻo mách lẻo mách lẻo
Mách lẻo mách lẻo mách lẻo mách lẻo
Mách lẻo mách lẻo mách lẻo mách lẻo

Cong môi cong môi cong môi

Cong môi cong môi cong môi

Cong môi cong môi cong môi

Cong môi cong môi cong môi

Phô bố mách mẹ

Phô và mách

Phô và mách

Phô và mách

Phô và mách

Lập công để nhận kẹo mút

Lập công để được ôm hôn

Lập công để danh sáng như đèn dầu lạc

Sáng hơn lửa đom.đóm

Tông tông tông

Bông bông bông

Âm thịnh

Đàn bà mọc lông đầy ngực

Âm thịnh

Đàn bà éo cần chồng

Âm thịnh

Đàn bà nhe nanh rũa vuốt

Tấn công tấn công...

Bạn ta một người lịch lãm

Ngôn từ rất mực chín chu

Thế mà gần đây nổi đóa

Khiến ta thấy quá bất ngờ!

QUÊ HƯƠNG

[Không tặng ai yêu nước bằng môm]

Quê hương là chùm khế ngọt!

He he! Thế còn khế chua?

Khế chua? Phải chặt. Chặt hết

Khi nấu canh cá! Thì mua...

Mua ở xứ Laos xứ Thái!

Hi hi nhập ngoại, mới ngon

Khế ngọt ăn đi ăn lại

Quả to cho đến quả còm!

Quê hương là đường đi học!

He he! Thế đường cao tốc?

Cần không? Cao tốc, không cần

Nón lá nghiêng che! Bay mắt.

Quê hương là cánh điều biếc!
Hu hu! Thế còn máy bay?
Máy bay! Máy bay! Máy bay...
Không không nó vốn của Tây!

Quê hương là con đò nhỏ!
Hức hức! Thế còn du thuyền?
Đò nhỏ bi chừ quá cũ!
Du thuyền. Nhìn phát. Mê luôn...

Quê hương nho nhỏ cầu tre!
Xe tải hồng đi qua đợc
Nên phải dựng cầu dây văng
Hình như là ít/không yêu nước!

Quê hương mỗi người chỉ một!
Úi giờ! Đúng quá đi thôi
Chỉ mỗi việc làm thì thiếu
Đau lòng em lắm! Quê ơi...

Thôi đành sang Hàn sang Nhật
Sang Đài hoặc sang Trung Đông
Cùng lắm sang Cam cũng tốt
Làm thuê cho bớt...đau lòng!

Quê hương cũng như là...Mẹ
Mỗi người chỉ một. Quá hay
Thỉnh thoảng thăm quê thăm mẹ
Nhoáng nhoàng rồi lại đi ngay!

"Quê hương" bài thơ ngộ ngộ
Trở thành ca khúc nhôn nhao
Rất chi là nhiều người hát
Thỉnh thoảng em cũng nghêu ngao...

Nghêu ngao xong rồi em nghĩ
Xoắn luôn cái óc quả nhỏ
Bi bô em hỏi. Em hỏi...
Kiểu như Thị Nở ngẩn ngơ!

Vẫn biết nhà thơtu từ
Nhưng mà thấy sao sao ý
Cho nên em mới hỏi ngu
Gởi đến người khôn vãi nhụy.

VỚI ĐỒNG NGHIỆP NHÂN NGÀY 5 THÁNG 9

[Tâm sự của ông bạn của tôi, một nhà giáo tuổi đã ngoại ngũ tuần. Tôi chỉ chép lại...]

1.

Nói với trò thì đã nói nhiều rồi và thấy không nên nói nữa

Buổi lên lớp đầu tiên ngày 5 tháng 9 năm 2024 có lẽ sẽ nghe...dù vẫn biết trò của ta phần lớn sẽ nói những lời giao đãi

Đành vậy thôi lời ta nói cũng có hơn gì...

2.

Thôi thì viết vu vơ vài lời để mạng cuốn đi

Biết đâu lại có đồng nghiệp ta ghé mắt

Ghé mắt thôi không còm, không like càng không chia sẻ và càng không inbox

"Im lặng là vàng" châm ngôn ai mà không thuộc

Thuộc nằm lòng

Thuộc như không thể thuộc hơn...

3.

Nhức nhối trong ta

Vô số những chuyện buồn

Chuyện buồn không thể tưởng tượng nổi

Buồn như không thể buồn hơn

Và xấu hổ

Và ê trệ

Hơn cả ê trệ mà muôn phần nhục nhã

Hà Hòa Sơn mùa thi mùa gian lận mùa ra tòa mùa điêu trá (•)

Ai còn nhớ ai đã quên ai ngạo nghệ ai còn xấu hổ?

Nhà giáo ra tòa rạn rỡ cười

Hình như chúng ta cũng cười

Xí xóa

Xấu hổ ơi chào mi nhé!

Chào mi nhé!

Xấu hổ ơi...

Tiếng chào hân hoan

Tiếng chào trừ nợ!

4.

Ta cũng từng làm trò

Ừ! Nhất quý nhì ma...

Ừ! Bông bột

Ừ! Ngốc nghếch...

Ta làm thầy và ta đổi thay

Đổi thay chóng mặt

Cứ như chưa từng ngốc chưa từng nông nổi chưa từng sai chưa từng quay cóp khi thi chưa từng "đi thầy" "đi cô" chưa từng trốn học chưa từng nghe truyền ngôn đắng ngắt

"Láo nháo như thầy/cô giáo đi thi!"

"Tiên học lễ" nghĩa là trước tiên biết cách bung lễ có phong bì!

"Dốt như chuyên tu ngu như tại chức!"

Cứ như chưa từng nghe dù tai ta không điếc bao giờ

Đồng nghiệp ơi!

Còn nhớ hay đã quên hay vẫn lơ mơ và chìm đắm trong thơ?

5.

Ai trung thực?

Xin đứng về một phía

Ai dũng cảm?

Cũng xin đứng về một phía

Ai tự thấy mình là thánh nhân?

Xin đứng về một phía...

Ai có?

Có ai không?

Này!

Ta đang đối mặt với những đôi mắt học trò

Những đôi mắt còn trong veo trong vắt

Những đôi mắt đã biết hoài nghi

Những đôi mắt ít nhân nhượng

Thậm chí những - đôi - mắt - mang - hình - viên - đạn!

Những đôi mắt mang tinh thần ngày phán xử cuối cùng!

Ai có?

Có ai không?

6.

Tháng Chín ngày Năm!

Cũng có thể là dịp seo phì

Hân hoan zalo cùng tê nê bóc

Và mòn sáo thơ

Mòn sáo hát

Mòn sáo lời

Mòn sáo đời như miên man mòn sáo

Thế thôi!

(•) Ba vụ gian lận thi cử đình đám tại Hà Giang, Hòa Bình và Sơn La.

THÁNG 9 NGÀY THỨ TƯ

1.

Ừ thì ao tù cũng dậy sóng

Dậy sóng! Dậy sóng kiêu ao tù

Đám bèo còi thêm vài ốc ếch

Ễnh ương cùng cóc nhái tranh đua!

Ao tù tịch lặng ! Váng! Đóng váng...

Im lìm! Tưởng chết tự bao giờ

Chiều nay! Bỗng dung! Dậy! Dậy sóng

Bi hài! Lầy lội! Cũng grom khua...

Dậy sóng ao tù! Trời! Kinh vãi!

Nhôn nhao! Lớn lối! Rất bố đời

Ngôn từ chất chúa! Ông/Cụ thiên hạ

Rõng tuếch! Xanh lè lửa ma trời!

Ô kia! Ao tù cũng dậy sóng!
Khát vọng ao tù dậy đi nào!
Ỗ oạp kêu! Hình như ếch nhái
Hình như lũ ốc cũng hòa theo!

Nhôn nhao phút mốt rồi lặng ngắt
Ao tù trở lại kiếp/chất ao tù
Xuân quây cũng mang tầm vĩ đại
Đêm! Ao hiện một mảnh trăng thu.

2.

Ai mua trăng tôi bán trăng cho!(•)
Ai mua sao tôi bán sao cho
Ai mua mặt trời tôi bán mặt trời cho
Ai mua mây tôi bán mây cho
Ai mua rừng tôi bán rừng cho
Ai mua đất tôi bán đất cho
Ai mua sông tôi bán sông cho
Ai mua hồ tôi bán hồ cho
Ai mua đồng bãi bung biển tôi bán đồng bãi bung biển
cho

Ai mua chùa tôi bán chùa cho

Ai mua chur phật chur thánh chur thần nam tào bắc đầu bát
giới ngộ không ngộ tĩnh ngộ năng chân phước chân đèn
chân gánh chân quang chân như...tôi bán cho

Bán sỉ rẻ như bán lẻ

Bán lẻ rẻ như bán sỉ

Mùa giảm giá vừa bán vừa cho

Mặt hàng mới tôi đang bán

Toàn hàng hiệu

Hàng nội tên ngoại chất lượng đỉnh cao

Đỉnh của chóp

Hót

Hòn

Họt

Ai mua Danh tôi bán danh cho!

Ai mua Lương tâm lương tri lương năng tối cũng bán
cho

Ai mua lời hứa giao hàng tận nơi miễn phí

Ai mua bánh vẽ

Vẽ lành nghề

Công nghệ 3D!

Tôi bán cho!

Bán cho!

Bán

Và

Cho.

Tiếng rao (không) vặt âm âm trong gió

Lênh loang cùng nắng

Lặng lẽ nghe âm thầm chuẩn bị tiền mua.

(•) *Câu hát về Hàn Mặc Tử*

3.

Ồ bỗng dung nhớ Thomas More

Utopia - cuốn sách nhỏ làm đổi thay thế giới

Bản Việt ngữ của Trịnh Lữ nhỏ nhỏ tựa bàn tay

Bạn bè ta một thửa

Học trò ta một thửa

Hầu như không ai biết có cuốn này

Utopia vời vợi xa...

Giữa đêm trường tối tăm

Một năm

Mười năm

Trăm năm

Ngàn năm

Nỗi sợ hãi hóa thành máu thịt

Hóa thành tim óc

Hiện hình trên nét mặt ánh mắt giọng nói nụ cười dáng đi điệu đứng

Thẩm lậu và hóa thạch ngôn từ

Mở miệng là tâng bốc

Mở miệng là ngợi ca

Mở miệng là ơn nhớ

Mở miệng run rẩy sợ hãi

Âm u pháo đài

Âm u ngục thất

Rùng mình lửa diêm lửa sinh địa ngục

Nhảy múa quỷ ma

Nhảy múa chó ngao

Nhảy múa cú diều

Nhảy múa rắn rết

Dàn lửa thiêu chất ngất

Giá treo cổ lạnh tanh

Đài bêu nhầy nhựa

Đá ném sắc nhọn

Phỉ nhổ phì phì rửa nguyên nọc rắn

Đám đông cuồng nộ hung hăng

Đám đông ù lì

Đám đông gù khoè chột điếc câm

Nanh nhọn vuốt sắc

Tấp nập ồn ào

Đám đông không chấp nhận Ánh sáng

Ánh sáng Trí tuệ

Ánh sáng Lương tri Lương năng

Ánh sáng Khoan dung Tha thứ

Đám đông đáng thương xuẩn ngốc

Đám đông xuẩn ngốc đáng thương

Choáng ngợp khi quàng sáng hiện ra

Bất ngờ

Đột ngột

UTOPIA!

UTOPIA!

UTOPIA!

Vương quốc Tự do Hạnh phúc

Vương quốc Tình yêu Phẩm giá con người

Vương quốc không còn ai Sợ hãi

Vương quốc Say mê Sáng tạo

Vương quốc Nghệ thuật Văn chương

Con người được Thăng lưng và Ngẩng cao đầu

Ánh sáng

Lóa mắt

Hải hùng

Gào thét

Hoảng loạn

Rủa nguyên

Đằng đằng sát khí

Giết giết giết lửa lửa lửa địa ngục địa ngục máu máu
máu nhục hình nhục hình treo cổ treo cổ treo cổ...

Utopia mong manh những trang sách cháy vèo trong lửa

Thomas More chết thảm nơi ngục tối âm u!

Ta nghe đồn những ngày cuối cùng nơi ngục tối

Ông cắn ngón tay lấy máu viết lên tường

• Hãy biết nói không với sự hèn nhất!

- Khởi thủy là Lòi! Hãy mở miệng! Mở miệng ! Mở miệng!
- Chúa sẽ bỏ rơi nếu các người cúi đầu cam chịu!
- Đừng mơ giấc Thiêng đàng! Nào cùng nhau làm nơi mặt đất!
- Ngu dốt là khởi đầu của tội ác!
- Không gì đáng sợ hơn là Sự Ngu Dốt; Không gì đáng thương hơn cũng là Sự Ngu Dốt.
- Hãy để Sự ngu dốt lụi tàn nhưng sống mà nhớ lấy !

4.

Kẻ tố cáo Cao Hành Kiện là vợ của ông!

Ồ! Chẳng có gì phải xoắn

Chỉ là thêm minh chứng cho cỗ ngữ hình như ai cũng biết mà không mấy ai tin "Đồng sàng dị mộng!"

Người tạo cơ hội cho Cao Hành Kiện thoát China ngột ngạt là một người bạn cũ vốn không quá thân thiết

Ồ! Chẳng có gì phải xoắn!

Lương tri nơi mặt đất không cần lòe loẹt ngôn từ!

"Linh sơn" và "Xa trạm" từ đây nhân rộng, lan xa

Chữ nghĩa luôn biết tìm chỗ nảy mầm

Nếu là Sự thật thì không bao giờ chết đuối chết chìm chết treo chết gục

5.

Ơi hỡi những kẻ nhân danh!

Các người có nói hay, nói giỏi mọi lúc mọi nơi không ngừng không nghỉ của những "nguyên củi"!

Nào thử nhờ Google trợ giúp các người sẽ có đại hải trảng giang như núi chát chông điệp điệp trùng trùng điệp điệp ngôn vượt trội tỉ lần vài mẫu chữ còm đạo chữ hôi.

6.

SÊNH RA LÀ...

Từ vua quan đến thứ dân, thường dân, tiện dân

Từ tướng đến quân

Từ phú gia địch quốc đến bần dân

Từ chí sĩ đến xe ôm thậm chí bố cu mẹ đĩ

Từ vân vân đến vân vân và vân vân

Cứ sênh ra là thơ phú chênh chao ngâm ngâm

Cứ sênh ra là châu văn, ca trừ tom chát ca ngâm

Cứ sênh ra là gà chọi, đế chọi, trâu chọi, cá chọi, mèo chọi, chim chọi...âm âm

Cứ sênh ra là tú lơ khơ tam cúc tổ tôm xóc đĩa cờ tướng cờ vua số đề số đóm tiền tấn tiền tỉ rỏ khoai thùng lạc ngân ngân

Cứ sênh ra là vui chùa vui đền vui phủ vui đình vui via
hè vui bãi biển vui núi vui rừng, bung bùng

Cứ sênh ra là dâng sao giải hạn cầu phúc cầu an cầu hồn
cầu kinh siêu thoát linh tinh

Cứ sênh ra là hội hè đình đám họp hành đánh chén má
lợn đầu gà tiết canh lòng lợn sách trâu cẳng bò tôm riêu
tép hỉn

Cứ sênh ra là học thêm văn toán anh ngữ hàn ngữ nhật
ngữ linh tinh ngữ và thêm món trải nghiệm kỹ năng làm
lính làm cảnh sát làm vân vân

Cứ sênh ra là đa cấp đa queo phân phối sản phẩm bit coi
gen bất động sản bạc triệu tiền muôn

Cứ sênh ra là vượt biên sang tàu sang cam sang Lào sang
thái sang tây sang phi sang trung đông mong đổi đời tăng
tăng

Cứ sênh ra là tranh thủ ngạo nghề bay, ngạo nghề thợ,
ngạo nghề thi, ngạo nghề và ngạo nghề

Cứ sênh ra là chặt cây, cưa cành, đốt vườn, đốt cả rừng
cho...máu

Cứ sênh ra là lùì xe trên cao tốc vượt đèn đỏ húc đỏ tất
cả những gì cần húc và húc luôn tất cả những gì không
cần húc....

Cứ sênh ra là người Việt lại trở về đúng kiểu người Việt
chẳng giống ai và chả để ai giống mình

Đáng yêu, thì rất...đáng yêu

Nhưng cũng thấy đáng ghét và có lúc thấy đáng khinh,
đáng kính và cả đáng kính

Người Việt mình

Người Việt mình

Người Việt mình.

7.

Bạn ta hỏi "Lên đồng tập thể là gì?"

Trời, khó hơn đường - vào - nước - Thục! (•)

Bạn hỏi ta thì ta biết hỏi ai!

Trời thì cao đất thì dày!

Người u minh sáu cõi!

Thôi trả lời quây quá đông dài

Trạng thái hưng phấn cao độ

Hưng phấn cũng là hưng phân

Cao độ là mất kiểm soát

Tiêu chảy rồi loạn tiêu hóa

Ăn uống quá đà

Ăn uống bậy bạ

Tiêu chảy tư duy tiêu chảy ngôn từ

Loạn thần dần dần ngã

Cũng gọi là ào ào ném đá

Nhân danh đạo lí nhân danh chuẩn mực thiêng liêng bất
khả xâm tranh bất khả đổi thay bất khả xét lại

Lên đồng nhập đồng bày đàn đám đông hiếu thẳng hiếu
chiến hiếu sát khởi sự từ tằm tối u mê

Dậm chân, vỗ tay, hú hét, cười ngất, khóc ngần ngật,
ngắm trăng tập thể, hát tập thể, uống ăn tập thể,

Nhân gian dưới cánh cú bay

Nhập nhoạng nửa đen nửa trắng

Quái dị tấn phong

Mĩ cảm hoang dại

Lễ hội máu

Nhộn nhạo người vật vật người

Cơn điên khổng lồ

Cơn điên vĩ đại

Muôn năm chứng loạn thần...

(•) *Thực đạo nan - thơ Lí Bạch*

TA ĐÂU CÓ QUYỀN LỰA CHỌN...

[Tháng 9 ngày thứ ba]

Tôi, bạn và chúng ta. Tất cả
Chẳng ai chọn được cha mẹ
Chẳng ai chọn được quê hương
Ta có thể được sinh ra
Từ một môi tình say đắm mặn nồng
Từ một lỗ dờ vôi vàng
Từ một mưu hèn kế bẩn
Từ một cuộc hiến thân từ một vụ chiếm đoạt
Từ một ước mơ thần tiên cổ tích
Từ một giấc mộng khói mây lãng đãng
Từ một gán ghép vu vơ
Từ đồng đánh chơi khăm số phận
Rất có thể từ một hận thù
Ta sinh ra như thế

Những ản mật thường khi ta chẳng biết bao giờ

Nơi ta sinh ra

Làng Vũ Đại làng Đông Xá làng Mùì làng Macondo
hoặc những phiên bản gần những phiên bản xa

Nơi đô hội kinh kì cao sang những phượng múa rồng bay
hả hê cao ngạo ủ rũ dở dang nhộn nhạo

Nơi gạo trắng nước trong

Nơi bùn lầy nước đọng

Nơi rừng rú âm u lập lòe lửa lân tinh tha ma mộ địa

Nơi bình yên ngàn đời

Nơi tro bụi tàn hoang thịt nát xương tan máu lầy bùn đất

Nơi tranh chiếm một còn một mất

Nơi ma quỷ ở lẫn với người

Nơi trăm năm tạo hóa lãng quên

Nơi tinh hoa tụ hội

Nơi lảng cặn chát chùng

Nơi bờ bụi lều tranh mái cỏ cỏ thành lở loét vụn vỡ
hoang địa mênh mông hoang hoải lò gạch cũ...

Vương quốc trần gian hoặc chốn lưu đày...

Đóng đỉnh danh xưng quê hương xứ sở!

Số phận nở hoa hay hẩm hiu thối rữa

Bản mệnh ta bàn tay vô hình sắp đặt

Bàn tay vô hình nâng đỡ

Bàn tay vô hình chơi ác

Bàn tay vô hình cả ta cả mẹ cha ta cả ông bà ta vẫn
thường khi không biết

Ta không thể oán hận

Không thể rửa nguyên

Những bài học truyền đời cứ như buộc ta phải yêu
thương phải gắn bó

Ta yêu thương nhịp thở bình yên

Ta yêu thương trái tim lành lặn

Ta yêu thương trong nỗi đau trong nỗi bi ai nhức nhối
trong nỗi buồn mênh mông trong nỗi xót xa trong nỗi si
nhục nhọc nhằn trong hân hoan tròn đầy hạnh phúc trong
khổ lụy trần ai

Hình như chẳng có gì bên vũng
Một năm ngắn chẳng tày gang
Trăm năm chớp mắt!
Ta nhỏ bé giữa mênh mông trời đất
Trong vũ trụ mang mang
Ta đâu có quyền lựa chọn...
Khắc khoải ngàn năm Utopia!
Chốn lưu đày hỏi ai khắc khoải!
Thôi thì Ta tự hỏi Ta...

HẬU CHIẾN

[Nhân đọc Liêu Thái bạn tôi...]

1.

Tưởng sẽ khóc nghẹn ngào

Nước mắt tràn đầy mặt

Tưởng sẽ xé họng gào lên than trời trách đất

Tưởng sẽ phải văng tục chửi thề chửi bậy

Tưởng sẽ vung búa lên đập phá...

Kết cục lặng câm

Như hóa đá

Ủ rũ buồn

Buồn không thể tưởng tượng

Buồn như không thể buồn hơn

Phi lí

Ngược đời

Có thể Trời cũng lắc đầu ngao ngán thờ dài

Có thể Đất cũng bó tay lắc đầu

Có thể Đức Phật vô lượng từ bi cũng đành buông tay

Có thể Đức Chúa Ba ngôi cũng đành ngoảnh mặt và lần đầu nhỏ lệ âm thầm ...

Ôi chinh chiến!

Ôi hậu chiến!

Thắng và Thua

Vinh quang và Nhục nhằn

Khổ lụy trần ai

Đói và khát

Nghèo kiệt lương tri lương năng

Những toan tính tũn mủn chập chờn bóng chim đêm

Những tháng năm đói khát vĩ đại!

Những tháng ngày hèn hạ vĩ đại!

Những tan tác chia lìa vĩ đại!

Những toan tính nhỏ nhen tâm thường lấm lem lem
nhem nhập nhèm vĩ đại....

Buồn ơi!

Ta chào mi mãi

Chào từ sáng qua trưa đến chiều

Chào khi hoàng hôn xám ngắt buông chặm chạp

Chào khi đêm sâu lừng lững hiện về

Chào lúc bình minh vừa ló rạng

Chào mi!

Giã từ mi!

Vĩnh biệt mi...

Sao mi cứ quẩn quanh

Sao mi cứ mọc rễ trong trí trong lòng ta như thế?

Đã đến lúc ta phải cầu xin

Mi hãy đi đi!

Mi hãy buông tha!

Buồn ơi!

2.

Khốc tàn chinh chiến!

Những vết thương kinh khủng trên ruộng đồng, suối
sông, bờ bãi, biển khơi, núi rừng

Những vết thương dần được phủ kín bằng sắc xanh cỏ
cây hoa lá, lối lại đường đi, chung cư, cao tốc, nông trại,
cột điện, biển hàng, khẩu hiệu, quảng cáo

Những vết thương trong óc trong tim trong tâm khảm
trong lòng người dường như chưa khi nào bớt đau

Dường như không thể

Những vết thương truyền thừa dằng dai âm ỷ

Những vết thương lặng lẽ âm thầm
Không đi theo xuống mộ phần
Không rơi rụng trên những ngã đường li biệt
Không chìm sâu nơi âm u đáy nước biển khơi
Những vết thương bỏng rát lòng người
Bỏng rát khi về cùng bụi đất
Ôi chinh chiến!
Ôi chiến chinh!
Buồn thương ngăn ngắt lặng thầm trong lòng ta
Không trôi theo nước mắt
Không hóa thành lời...

NÓI VỚI CON

[Tặng Phụng Nguyễn, bạn tôi]

Con đã đến với ba. Đã đến
Chẳng bao giờ là muộn đâu con
Và bây giờ ba bắt đầu học
Bài học làm cha! Bài đầu tiên...

Những bài học không hề mơ mộng!
Trong thơ tình, ba viết một thời
Trong những khúc ca ba vẫn hát
Những ngao du và những cuộc chơi.

Con nhỏ bé và con yếu đuối!
Như mầm cây. Quá đỗi mong manh
Bài học đầu tiên là từ búp
Từ bím, sữa...từ chỗ con nằm.

Từ rất nhiều, rất nhiều...thường nhật
Và mua mua...Tất cả cần tiền
Là tiêm phòng là thuốc là thang
Là thức đêm là ngày ngủ gật...

Ồ! Có một chất thơ rất khác
Ba bật cười, đọc lại ngày xưa
Ô! Một thời rất trong và nhẹ
Thoáng heo may! Hư huyền làn mưa!

Khi con đến, ba về đời thực!
Những mơ màng gửi lại ngày xưa
Gửi lại ngày xưa những cực nhọc
Đôi khi nhớ lại chỉ cười trừ.

Ba đã hứa! Hứa cùng tiên tổ
Hứa với Trời với Đất với ta
Nổi cơ cực! Đã là quá đủ!
Lớn lên. Con thấu hiểu thôi mà!

Cứ để mắt trong veo trong vắt
Cứ rạng ngời đi mỗi lần cười
Cứ hét vang! Vung tay! Chạy! Nhảy!
Đừng vội ưu tư nhé! Con ơi!

TẠP GHI

1.

Làng phây sục sôi bình tán
Về cô huê hậu vừa...ngôn
Rằng sách thì em...ít/không đọc
Chưa xong một cuốn! Xanh rờn!

Tôi nghĩ đọc hay...không đọc
Đều thuộc cái quyền con người
Cô ấy suốt ngày bận rộn
Còn tí thời gian ...ngủ vùi!

Thật thà cô ấy thú nhận
Như vậy chẳng tốt hay sao?
Còn hơn chán vạ đũa khác
Bụng căng chữ miệng tào lao!

Còn hơn khối anh khối chị
Ăn đút nhiều ông nhiều bà
Một đời đọc toàn sách...đều
Ỉa ra toàn chữ thôi tha.

Cô ấy làm nghề...hoa hậu
Cốt xinh cốt đẹp...thế thôi
Cần gì có người trợ giúp
Kể là cả muốn học...bơi!

Chỉ tại chúng ta kì vọng
Hoa hậu phải là...phải là
Thực tình chúng ta rất lố
Thành ra nhảm nhọt thôi mà.

Ta "bắt" hoa hậu phải nói
Những là tự hào tự hào!
Ta "bắt" hoa hậu phải hát
Những khúc quân hành ngày nao!

Chúng ta "tấn phong" hoa hậu
Đại - diện - phụ - nữ - việt - nam!
Phải như...bà trung bà triệu!
Mang vắc truyền thống nước non!

Huê hậu thì cũng là người!
Ăn uống ngủ nghê này nọ
Cũng đổ nước mắt mò hôi
Kiếm xèng xem chùng cực khó!

Đọc sách không đọc thầy kệ
Có thân họ sẽ phải lo
Cầm rằm hóa thành khẩu nghiệp
Ta...khôn cũng giống con bò!!!!

2.

Có ông tiến sĩ toán học
Xem ra danh nổi như cồn
Tiếng tây rành như tiếng việt
Thế mà các có kinh hồn...

Chuyện là thế này! Xin kể
Bạn tôi viết sách thiệt hay
Cuốn nào cũng nhiều người đọc
Đọc xong thì rồi truyền tay ...

Thế là ông tiến sĩ nọ
Nhắn tin hai cuốn, đặt mua
Lời lẽ ở trong tin nhắn
Xem ra lịch sự có thừa.

Con trai bà bạn chuyển sách
Đi về chùng hai mươi cây
Tiền công sẽ được mẹ trả
Là ba - mươi - ngàn! Trả ngay!

Đến nơi! Gọi ông tiến sĩ
Xuống sảnh chung cư nhận hàng
Tiền sách và tiền công chuyển
Tất cả hơn bốn trăm ngàn

Nhưng ông tiến sĩ dứt khoát
Rằng không mắc mớ thế đâu!
Có một giáo sư giới thiệu
Rẻ hơn! Kiên quyết lác đầu...

Con trai bỗng dung...khó xử
Gọi điện kêu mẹ giải bày
Bà bạn nhẹ nhàng thừa thốt
Nhưng ngài tiến sĩ phẩy tay...

Dứt khoát là không! Không nhận
Chui vô thang máy! Rất nhanh
Cậu con thôi đành ôm sách
Quay về trả mẹ. Cho lành...

Ôi giờ! Ông tiến sĩ toán
Đọc sách chắc hơi bị nhiều
Nhưng mà xử sự...như cặc!
Thật là xấu hổ đủ điều.

Tay này! Hình như tôi biết!
Người nhìn thâm thấp lùn lùn
Cặp mắt hình như gián gặm
Vâu vâu vầu vầu cái mồm!

Lung khòm. Cong cong tôm luộc
Giọng thì như chó hóc xương
Mỗi khi đứng trên bục giảng
Nhìn trò! Như muốn lột truồng...

3.

Ta vẫn thường xem phim việt
Giờ vàng trên vê tê vê
Mấy người bạn ta, khi biết
Bảo ta bị hâm! Hâm ghê...

Ừ hâm. Thì hâm. Cũng được
Ta biết từ lâu lắm rồi
Có ông nhà thơ bình tán
Nghe rất chi là...bị vui!

Vạch quần xem chim, lúc buồn
Khoái hơn là xem phim việt
In hệt! Chè thiu cuối chiều
Hãy za! Phim việt phim viếc

Kệ bạn cứ chê là hâm
Hoặc mắng cù lần cũng được
Phim việt ta vẫn...cứ xem
Xem phim tức là yêu nước!

Bi giờ vì ta đã già
Cởi cúc xem chim hồng dám

Già rồi hồng dám cởi cúc!
Thê thảm. Ủ rũ. Ta ơi!
Thôi thì gắng xem phim Việt.
Đôi khi cũng thấy vui vui!

*

* *

Chuẩn bị nghỉ lễ quốc khánh
Tạp nhạp ghi thành lục ngôn
Cúng phây ai đọc thì đọc
Hê hê! Khóc vui! Cười buồn!

PHI LÍ

1. Phi giao tiếp

Những con chim cả đời sống trong lồng

Được chăm chút chi li

Hết mốt thì vút

Chúng không tài nào hiểu nổi

Vì sao lại có rừng xanh

Vì sao lại có bầu trời...

Những con gà loanh quanh bên cối giã cối xay

Vĩnh viễn không hiểu

Vì sao đại bàng luôn chọn những đỉnh núi cao nhất

Và sai đôi cánh rộng

Giữa tầng không tít tắp đón ánh bình minh

Những con vật được nuôi, được chăm béo múp

Để làm vật tế thần

Kênh kiệu vênh vang

Không tài nào hiểu nổi muôn loài

Khó nhọc kiếm sống

Thế giới luôn như thế

Phi giao tiếp

Phi giao tiếp

Hoàn toàn phi giao tiếp

Nô lệ và Tự do

Không có tiếng nói chung

Không có thẩm mỹ chung

Không có đạo đức chung

Không có thánh thần chung

Không có

Tuyệt nhiên không

Nếu có đối thoại

Cũng chỉ là cuộc trò chuyện giữa những người điếc. /.

2. Yêu ngược

Những con chó giữ nhà, yêu xích tròng nơi cổ

Những con chim cảnh quất, tất nhiên yêu những cái lồng

Y hệt những tên hồ mang hồ lửa hồ phù, yêu cái bộ đồ
mà hồ xuân hương đem ra giễu không ngô không ta đầu
trọc áo không tà

Những cái cây vô dụng chỉ có rễ lòa xòa rối rắm, yêu cái
bia đá khắc tên tiếm năng củi

Nhờ vậy nó được trồng vào những nơi được gọi là linh
(tinh) địa nên sinh ra toàn (quái) nhân kiệt (quệ)

Những con gà, con lợn được nuôi chuẩn bị tế thần, yêu
nước sôi cùng dao và thớt

Những thằng chả được dân gian nhục mạ là gà gò đó
thiến sót, yêu chế độ đến cùng vì sỏ hươu mệnh giá rất
cao

Những kẻ kiếm tiền bằng nghề lang (băm), yêu bệnh
viện như yêu thánh đường

Những tay nghiện hút, yêu cần sa nha phiến, thuốc lác

Những cái máy dạy văn, yêu văn mẫu triền miên

Sông Tô Lịch, yêu rác và nước thải

Một bộ phận có thể là không nhỏ người việt ăn cơm hà
thành, yêu Trung Nam Hải

Rất nhiều kẻ làm thơ, yêu sứt sịt mũi dãi

Và tù nhân, hầu hết, yêu trại giam...

Kì cục ư?

Nhìn mà xem

Thật đấy.

3. Máy móc

Bỗng nhiên nhớ một ý thơ của ai...

Xót xa những chân trời không có cánh chim bay

Càng xót xa những cánh chim bay quẩn

Trong khu vườn nhân tạo lưới giăng vây

Những con chim riu ran hót

Mê say

Mê say

Và mê say

Không còn chân trời xa vẫy gọi

Những con chim hài lòng với khu vườn

Một ngày hài lòng

Một tháng hài lòng

Một đời hài lòng

Những con chim tuyệt tự

Khu vườn trống rỗng

Những con chim máy thay vào

Những cái đập cánh được lập trình

Những đường bay được lập trình

Và tiếng hót cũng được lập trình

Chim robot tiếng nghe xem chừng lẩn át
Giả tiếng chim nhai nhái tiếng quỷ ma
Hình như còn giả cả tiếng người
Những khu vườn vây lưới
Bầy chim
Những khu vườn
Và bầy chim thiếu chân trời...

4. Tu từ

Như con chó quỳên luyên sợi dây xích cổ
Như con chim yêu mến cái lồng
Như con rùa say mê nơi xó cửa
Như con bò chỉ nhìn thấy đồng rom...
Những nô lệ nô tài yêu mê đắm
Dấu ấn đóng trên bả vai thậm chí là trên mặt
Hằn in trọn kiếp trọn đời
Nô lệ nô tài coi đó là mệnh trời...
Nô lệ nô tài xòe tay điếm chỉ
Nô lệ nô tài chữ nghĩa đầy mình
Nô lệ nô tài vinh hoa phú quý

Nô lệ nô tài trước tác đấng thân
So sánh với bò với rùa với chim và chó
Oan cho chúng. Quả là rất là oan!
Có lẽ nên làm so sánh ngược
Thì đúng hơn!

NHỮNG CHIẾC GHẾ

[Chợt nhớ Eu.Ionesco]

1.

Trong tâm trí có phần tù mù và buồn chán của tôi cứ
luôn hiện hình những chiếc ghế

Tôi biết đó là ám thị nhiều phần tiêu cực

Tôi từng say mê vở kịch mang tên ấy

"Những chiếc ghế" của Eu.Ionesco nổi sóng dư luận một
thời

Những lớp sóng cuộn lên từ thủ đô Pháp quốc

Vượt qua muôn vàn rào cản muôn vàn trắc trở muôn vàn
bung bít

Đã đến với một gã khờ tỉnh lẻ tí mù mây bắc việt

Giật mình

Ngỡ ngàng

Gã khờ tuổi đôi mươi

Những chiếc ghế vô hồn câm lặng

Những chiếc ghế nơi phòng họp

Đảo cô đơn tịch mịch đêm đen

Khán phòng không một bóng dáng con người

Chỉ có những chiếc ghé

Ken dày

Lấn lướt

Chiếm hết mọi lối lại đường đi

Ghé và ghé và ghé

Tiếp tục được mang ra

Thế gian lặng ngắt

Nụ cười và hiu hắt

Hối hả và ảm đạm thê lương

Nhân loại thiếu khuyết tất nguyên mù, câm, ngọng, tập
tễnh

Một cõi nhân gian khiếm ngôn uể oải tan vỡ nát vụn

Gần nửa thế kỉ trôi qua vô vằn tẹp nhẹp, vô vằn bi ai đã
qua

Gã khờ là tôi vẫn run lên khi nghe ba tiếng "những chiếc
ghé"...

2.

Những chiếc ghé

Ghé số nhiều không giới hạn

Người được ngồi ngồi tới ngày ngồi mút mùa ngồi đến
khi không thể còn ngồi ngồi đến khi tàn mạt cuộc chơi
tàn mạt cuộc đời ghé vẫn vẹn nguyên

Người chờ được ngồi ôi thôi đông xá kẻ

Đầu xanh tuổi trẻ

Chờ

Trán hói kính trắng

Chờ

Bạc râu bạc tóc

Chờ

Còn nằm trong nôi

Chờ

Tã lót ỉa đùn

Chờ

Như măng mọc thẳng

Chờ

Như tre già gộc

Chờ

Những chiếc ghé chờ ngồi kiên nhẫn, lâm li, căm lạng

Những chiếc ghé long li quy phượng

Những chiếc ghé từng trúc cúc mai
Những chiếc ghé nạm vàng nạm ngọc
Những chiếc ghé vinh quang vạn tuế vạn niên
Những chiếc ghé dẫn dụ
Những chiếc ghé tốt tươi lộc lá
Những chiếc ghé thơm tho quyến rũ
Những chiếc ghé như bùa hộ mệnh như huyết đạo hiển
vinh ba họ chín đời
Những chiếc ghé đang đợi người ngồi
Tầm vóc nhân gian bắt đầu từ ghé
Bắt đầu từ đít từ mông
"Đầu đội trời và chân đạp đất" đã thành xưa cũ
Đã thành điều mai mỉa
Đã thành quá khứ xa vời
Bỏ xó, phé thái, đã thành...
3.
Mấy chục năm ám ảnh
Hằn sâu vào óc não
Những chiếc ghé ma ám chập chờn hư thực
Những chiếc ghé lẩn lút lẩn át lẩn chiếm khắp nơi

Người bỗng dưng mất hút

Người bỗng dưng khiếm diện

Nhân gian chỉ còn lại ghé ngòi

Bi đất mang gương mặt nực cười

SÔNG CẦU MÙA NÀY ẨM ẤP NƯỚC

Sông Cầu mùa này ẩm ấp nước
Mưa. Và mưa. Và mưa. Và mưa
Cuộn xoáy. Tràn trề. Ngàu ngàu đục
Sông hình như chưa thể bao giờ!

Uể oải sông trong ca dao cổ
Chán! Sông Cầu nước chảy lơ thơ!
Sông ngái ngủ? Hay người ngái ngủ?
Ngái ngủ hoài...Cứ tưởng mộng mơ!

Phải cuộn xoáy! Phải tràn trề nước!
Băng băng trôi! Qua thác réo gầm
Hoang dại sông! Như đàn ngựa chiến
Mưa thượng nguồn vọng tiếng âm âm.

Ta đứng! Lặng nhìn sông Cầu chảy!
Tan biến đi nào! Già nua ơi!
Sông trẻ lại! Căng phồng. Cứng tráng
Những dặm đường xa! Hăm hở trôi...

Ta gọi theo! Gọi theo dòng nước
Muộn phiền! Cuốn đi! Cuốn đi nào!
Những nhạt nhẽo cuộc đời thường nhạt
Cũng trôi đi! Cảm tạ sông Cầu ...

Cả tuần nay, sông ăm ắp nước
Lặng nhìn sông! Hỏi có bao người?
Như ta. Một mình. Chôn chân đứng
Miên miên buồn dòng nước trôi xuôi!

THÁNG BẢY NÀY THỦY TINH CÚ TIẾT...

Không còn là mưa dầm sùi sụt
Tháng Bảy sầm sập nước đổ trời
Sấm sét nổ xé toạc vũ trụ
Phổ thành sông. Sóng cuộn cuộn trôi.

Chưa bao giờ dữ dằn như thế
Nghe chùng lộn lại thừa hồng hoang
Thủy Tinh trút nỗi hận tình ái!
Bị chọc quê mưu kế Hùng Vương [Hung King!]

Nhân gian, tháng Bảy trò bày đặt
Lễ Vu Lan báo hiếu mẹ cha!
Thủy Tinh cú tiết! Này thì báo
Đổ nước đập vùi khắp mọi nhà!

Vàng mã te tua! Này thì lễ!
Hương đăng tắt ngúm! Cháy lên nào...
Hoa trái, thịt, xôi...cùng ngấm nước
Vu Lan báo hiếu loạn cào cào!

Tháng Bảy này Thủy Tinh cú tiết!
Voi chín ngà! Nước lụt cả đầu!
Gà chín cựa leo cây kinh hãi
Ngựa chín hồng mao, mắt u sâu!

Thần Thủy Tinh trường sinh bất lão
Bụng sáu múi. Ngực nở. Căng phồng
Đùi sấn chắc cánh tay gỗ nghiêng
Mắt xanh hoang dại. Hút. Hút hồn...

Hung King già! Đã về với đất
Sơn Tinh tuổi cũng quá bốn nghìn!
Già nua, râu rĩ, thờ còn khó
Hơi đâu mà nghĩ đến Mị Nương!

Thủy Tinh sẵn có muôn phép lạ
Mị Nương nhờ một phép! Một thôi
Bốn nghìn tuổi vẫn là...thanh nữ
Vẫn đẹp mê hồn! Ôi giờ ơi!

Bên cụ Sơn Tinh nàng buồn lắm
Núi cao cung điện tít mù mây!
Vời xa sông nước cuộn cuộn sóng
Mị Nương buồn rữ! Nào ai hay??

Đôi khi nàng nhớ! Ồ! Nàng nhớ
Thủy Tinh! Thần nước! Đẹp ngắt ngây
Nghĩ thế thôi! Nàng đã xấu hổ
Lòng xuyên xao! Má đỏ hây hây!

Đương nhiên là Thủy Tinh thấu cảm!
Làm ra mưa! Trút nước! Ồ ào...
Nước lũ dâng bốn bề nổi sóng
Ái tình thần quá đổi chên chao(!!!)

Dưới mưa Mị Nương vui rỡn nước

Dầm mình trong bọt trắng suối reo

Thủy Tinh vui xối mưa, mưa xối

Tháng Bảy!

Kinh hoàng!

Nước!

Èo!

Eo!

Tháng Bảy này Thủy Tinh cú tiết!

Trần gian chịu trận! Sương. Sương chưa?

ÔNG BẠN VONG NIÊN CÓ CON VÀO LỚP MỘT

Đưa con đến trường! Vào lớp Một
Đầu óc ba trống rỗng, hoác hươ
Không nghĩ gì. Không nghĩ gì. Thật
Trống hoác trống hươ. Không nghĩ gì...

Trên ba mươi! "Tam thập nhi lập!"
Câu châm ngôn quá đỗi mỉa mai
Đồng lương hẻo! Nhà thuê giá rẻ
Bươn chải, toan lo...Chùng hựt hơi!

Con ra đời! Niềm vui òa vỡ!
Vỡ rất nhanh! Một thoáng! Rất nhanh
Đời thường nhật! Miên miên...thường nhật
Con lớn lên! Mong manh...mong manh.

Thừa bát an! Vây bủa vây bủa
Vòng tay ba nhỏ bé quá chùng
Nỗi âu lo...ba luôn giấu kín
Thời gian trôi! Thật nhanh! Thật nhanh...

Mãi vòng tay ba? Con không thể
Con phải lớn lên! Phải lớn lên
Đầu ngẩng cao và chân đứng thẳng
Và mộng mơ! Cả đời chút hão huyền...

Con có thể không bằng bè bạn
Ba ngày xưa cũng thế thôi mà
Học sống cùng mọi người. Con sẽ
Được buồn - vui, nhảy nhót, múa ca...

Ba dặn con một điều thôi nhé
Khi con mắc lỗi biết cúi đầu
Trước bạn bè, thầy cô...nhận lỗi
Để không mắc lại những lần sau...

Nếu bị bắt nạt! Con đừng khóc
Đương đầu thôi! Dứt khoát đương đầu
Lòng kiêu hãnh! Rồi con sẽ hiểu
Khóc nhè chẳng có ích gì đâu.

Ba dặn thế. Đã nhiều...Con nhé
Vào trường thôi...Con tự bước vào!
Đoạn đường đầu tiên
Sân - trường - rộng!
Ba như nghe!
Nắng gió!
Xôn xao...

NHẬT KÍ VỤN

Ngọt ngọt dở nắng dở mưa

Người bỏ nhão

Ngôn từ vụn nát

Chẳng có gì đáng đợi

Chẳng có gì đáng chờ

Chẳng có gì đáng tôn thờ(!)

Kinh hãi nhất

Chẳng có gì đáng ghét đáng khinh khi...

1.

Những con cù quay quay quay

Những chong chóng xoay xoay xoay

Những đèn cù cũng xoay xoay quay quay

Những con xúc xắc [thò lò] sáu mặt nhảy nhảy nhảy

Ngộ nghĩnh

Nhàm tẻ

Kì cục

Tít mù trong đơn điệu

Chìm đắm trong vô tri

Ừ li đến ngõ ngang

Hồn nhiên trở mặt một nốt nhạc

Kiêu hãnh không đổi thay

Say mê cảm nín

Ô! Những món đồ chơi in dấu bóng con người...

2.

Ẩn phía sau gương mặt ra vẻ ưu tư

Phía sau mái tóc pha sương từng trải

Phía sau lựa chọn ngôn từ toan tính

Phía sau mở miệng

Phía sau ngậm miệng dài dài

Phía sau ngôn từ chung chiêng vô thưởng vô phạt

Phía sau...

Hiện hiện

Lùng lửng

Âm u và ngoắt ngoéo

Quý và ma

Mắt xanh leo lẻo

Loe lóe lửa lạnh...

Đất lạnh theo

Vũ trụ lạnh theo

Trời và Người tương ứng

3.

Chiều nay có mùa thu đi về

Mùa thu đã chết trong anh trong em chiều nay

Đàn chim bay đi mãi chiều nay đất không còn lành

Quanh quẩn mãi chiều nay ra vào vài ba dáng điệu

Tối tới lui lui nhẩn mặt mấy người chiều nay buồn nẫu ruột

Chiều nay lá úa không chịu rụng trời nổi bão cuốn bay
cây già nua bật rễ tàn đời trong tiếng reo vui

Chiều nay biển hát nhịp hành khúc của sóng âm luật xô
bò tả tơi bọt trắng

Mây lang thang chiều nay cô đơn chim góa bụa chiều
nay vui đã đoạn tang.

4.

Chuyện trăm năm mang ra bàn lại

Từ đây sinh ra học giả!

Phần nhiều vô tích sự

Chuyện trăm ngày cũng mang ra bàn lại

Mây mù dày đặc thêm

Càng khó tin

Chuyện đời mù rôi

Đã tối càng tối

Lộ mặt những người bàn

Theo định hướng

Đọc thêm hoang mang...

5.

Ồn ào quanh chuyện nhân cách lớn

Cãi nhau

Chửi nhau

Tố

Cáo

Bóc mẽ...

Mình dân đen bé...

Bé tí

Chẳng dám bàn

Ờ

Thời đại của những nhân cách lớn

Những con người khổng lồ

Tương xứng

Bánh chưng khổng lồ

Tô phở khổng lồ

Chảo cơm rang khổng lồ

Chùa khổng lồ

Vô số thứ khổng lồ

Lớn

Lớn đã man

Lớn chưa từng

Lớn như không thể lớn hơn.

NHẢM...

[Nhân có bà bạn than về thơ cách tân...]

Đã cạn kiệt nguồn thơ! Cạn kiệt
Ngẩn ngơ về già! Đã về già
Anh nuối tiếc một thời vang bóng
Ồ! Cái bóng! Phù phiếm phù hoa!

Cái bóng một thời - những em út
Nức nở khen chót lưỡi đầu môi
Trên đầu anh những vòng nguyệt quế!
Nguyệt quế hoa - những lời đái bôi!

Loài thi nhân vốn nhiều mộng ảo
Anh thật lòng tin - thắm sắc hoa
Và cứ thế... Những lời có cánh
N như mây bay! Bướm lượn! La đà...

Thơ in sách từ thơ đăng báo
Ra sách! Rộn ràng! Tin. Loan tin
Giới thiệu! Nhờ cây bạn bè viết
Báo đăng cũng lại chỗ thân quen!

Tháng năm trôi! Sống lâu lên lão
Chiếm vườn thơ gốc đa cây đề
Và chém gió! Mỗi khi có dịp
Thơ phải thế này! Phải thế kia...

Và cách tân! Và hình thức mới...
Chữ nghĩa nhưng nhăng. Xếp, xếp hình
Tự diễn giải...ồn ào cõi mạng
Anh đã già nên nỗ linh tinh!

Nguồn thơ cạn! Vẽ trò bày đặt
Nhưng nhăng dăm chữ, quấy loãng hồ
Thơ vô bổ - người vô tích sự
Đa với đề! Ú ó u ơ!

Anh già rồi ngòi yên! Một chỗ
Thành bại! Thôi xem đã an bài
Thời vang bóng! Tắt dần! Tắt hẳn
Nắm mộ thời gian! Thế! Thế thôi...

Ta nghe có câu nói xóc óc
Đỉnh cao đê tiện! Lúc về già!
Ta nhắc lại, mong ai nghe thấy
Xem chừng đau! Xin chớ kêu ca!

Anh đã già! Nguồn thơ đã cạn
An bài! Trời đã định thế rồi
Ham chém gió! Nhảm! Càng thêm nhảm
Ngờ rằng rồi dứt! Dứt! Dứt hơi...

NHƯ NHỮNG CÂY KHÔNG CHỤM LẠI THÀNH RỪNG

[Chỉ là nhớ Phúc Trạch Dụ Cát...]

1.

Xứ sở có cả ngàn năm lịch sử

Hợp tan tan hợp ngàn năm

Vụn

Nát

Như những cô phong đỉnh đơn độc sắc nhọn cỗi cằn

Như những lẻ loi cây bơ vơ hắt hiu sâu thẳm

Vụn vỡ phé tích vụn vỡ lòng người tị hiềm nghi kỵ

Đại nhân và tiểu nhân

Quân vương và lãnh chúa

Tinh hoa bụn ba bề chữ và chúng dân nghèo túng toan lo

Những mảnh vụn

Khô xác

Không thể ghép

Vương vĩ không nối kết

Xứ sở phân li

Ai nói nầy nghe

Đi nửa ngày đường đã thành xa lạ

Giọng nói khác

Phong tục khác

Uống ăn khác

Thánh thần khác

Trống chiêng khác

Tế tự khác

Hoa lá cỏ cây cũng khác theo

Cân đo đong đếm cũng khác

Có vẻ khác cả khóc khác cả cười

Nhất khoảnh anh hùng

Khôn ngoan trí tuệ xin mời về đất cũ

Không cần không cần không cần ở nơi đây...

Cả xứ sở cứ như tấm áo tả tôi đầy mụn vá

Đủ sắc màu vụn vỡ

Tùn mủn

Tun mun

Vĩ đại trong sự tầm thường

Tâm thường miên viễn lớn lao vĩ đại...

2.

Hải ngoại xa vời!

Một lần đi

Mở to mắt

Lắng tai nghe

Hỏi

Và ngẫm nghĩ

Đất trời rộng lớn bao la

Ta

Ếch ngồi nơi đáy giếng

Xứ người sách dày cả mét

Ta cổ thư mủn nát hắt hiu

Ồi cố hương mốc meo

Dân như lũ người ăn nhờ ở đậu

Học giả âm ương gàn dở

Người như sỏi cuội vô tri

Hương thối nghèo tàn mạt

Hoàng hôn bạc phách kinh kì

Xứ sở triền miên con gái ngủ

Nhê nha tụng niệm

Đời như cõi tạm

Sống gửi thác về

Đích đến là Cái chết

Bàn thờ hương khói thiêng liêng

Chập chờn mê hoặc...

3.

Tùng người từng người

Đơn độc

Lẻ loi

Khép kín

Âm thầm sợ

Lặng lẽ sợ

Triền miên sợ

Sợ trời

Sợ vua

Sợ quan

Sợ lãnh chúa

Sợ cây sợ đá sợ rừng sợ suối sợ sông sợ hang sâu vực
thẳm sợ cú ban đêm sợ rắn ban ngày

Sợ kiến kim kiến càng kiến lửa

Sợ nhất con người

Trí khôn còi cọc

Nghèo hèn khinh khi

Giàu có uất ức...

Cả xứ sở run lên trong những tị hiềm những ganh ghét
những hăm hè tức tối

Như bày cua nứu kéo lẫn nhau

Bầy đàn thảm hại...

4.

Như những cây không chụm lại thành rừng

Buồn xứ sở trăm năm ngàn năm không chịu lớn

Quần quanh người quần quanh núi quần quanh cây quần
quanh nước

Tự xác xơ tự mòn mỏi tự hao gầy...

Trời không cứu đâu

Không cứu đâu

Ta phải tự cứu ta thôi

Japan mới bắt đầu từ Phúc Trạch Dụ Cát.

TIẾNG THỞ...

1.

Ngọt ngọt

Nghệt thở

Lâu dài như mộ cỏ

Những tầng hầm tàn nén

Lặng vắng tiếng người

Lặng vắng tiếng cây

Lặng vắng tiếng chim

Không bình minh

Tắt ngấm cả tiếng dế tiếng giun

Những cánh cửa nặng nhọc

Không chịu mở

Lâu dài như mộ cỏ

Ngọt ngọt người

Lặng lẽ những thầy ma không chịu chết

Những tiếng thở dài

Những não lòng

Biết khi nào tàn cuộc

Biết khi nào?

Cuộc chơi bất hạnh

Cuộc tang thương

Cuộc trả giá chung thân...

2.

Bức bối, oi nồng

Hình phạt khốc tàn

Bản án lơ lửng treo

Lơ lửng

Cơn giông phía trời xa

Lướt qua

Cơn mưa phía trời xa

Không tới

Cuộc đọ đày vĩ đại

Cuộc đọ đày không hồi kết

Khắc khoải đợi chờ một cơn giông tố

Một trận mưa xối

Một cơn bão mang sức mạnh hủy tàn

Không có một cơn giông nào
Không có một cơn mưa nào
Không có một trận bão nào
Tất cả xa vời
Phía xa lơ xa lắc chân trời
Hòn đảo cô độc chôn chân bất động
Trăm năm mỗi mòn
Trăm năm ngóng chờ
Hòn đảo bị lãng quên
Oi nồng
Ngột ngạt...

3.

Mấy người bạn đồng niên
Ngẩn ngơ như vô tình cùng nhắc
Những kiệt tác văn chương thừa nào đầu xanh tuổi trẻ
"Lôi vũ"
"Giông tố"
"Cơn bão"(•)
Buồn ngơ ngẩn

Không dấu nổi

Chiều nay.

(•) Tên các tác phẩm của Lôi Vũ, A.Ostorovsky,
U.Secxpia.

THƠ MỘC LÊN TỪ ĐÂU?

Một câu hỏi muôn thủa

Mỗi người một cách trả lời

Mỗi thời một cách trả lời

Phong nhiêu, phì đại thông thái và lắm cảm

Mới mẻ và cũ mèm và lem nhem và nghiêm túc

Thơ mọc lên từ đâu?

Tất nhiên mọc lên từ cống rãnh

Mọc lên từ những núi rác ngoại ô

Nơi chỉ có ruồi bọ và chuột và cả người thất cơ lỡ vận
còn chưa chết

Nếu chết thì lẫn luôn vào rác

Mọc lên từ cống sau bệnh viện

Nơi bệnh nhân ra đi mãi mãi trong im lặng

Mọc lên từ những nơi phá thai lén lút và công khai

Những nơi giết thai nhi chứ không phải là giết người

Mọc lên từ sài ghènh chứ không phải là thành phố rực rỡ
tên vàng từng lung linh hòn ngọc viễn đông

Mọc lên từ hà lợi mùa mưa nước dâng và mùa hè đầy bụi

Mọc lên từ những quán xá vỉa hè chật chội

Mọc lên từ những cánh rừng hết màu xanh

Mọc lên từ những đất đai bạc phếch cối cằn

Mọc lên từ những làng chài khét mùi nồng nặc

Mọc lên từ những bóng tối đàn bà bán mình giá rẻ

Mọc lên từ những chuyến bay cũng giá rẻ

Lũ lượt người bán sức...

Thơ mọc lên từ đâu?

Thơ không mọc lên từ đâu?

Thời 4.0 thì mỗi người trả lời một cách

Câu hỏi vang lên hình như cũng vu vơ và rơi vào khoảng trống

Câu trả lời trịnh trọng trang nghiêm trên những sân khấu đòi của đám ba hoa bẻm mép

Câu trả lời âm thầm ứa máu và lệ rơi nơi bàn phím âm thầm của những người bên lề chán không buồn nói

Thơ mọc lên từ đâu?

Nơi nào có Người thơ mọc lên từ đó./.

THÁNG CHÍN NGÀY THỨ NHẤT

1.

Tháng Chín ngày thứ nhất

Thoáng làn heo may

Bớt đi một phần ngọt ngạt

Đôi ba khoảng trời biếc

Đủ cho ta ngược nhìn chẳng phải nghĩ suy gì

Đủ cho mắt ta dịu lại

Đủ cho ta tạm thoát nơi trần gian phồn tạp sắc màu phồn
tạp thanh âm hỗn loạn xô bồ bản hòa âm bóng rít nhưc
nhổi

Tháng Chín ngày thứ Nhất

Chút heo may nhẹ nhàng thu xứ Bắc

Đôi ba khoảng trời biếc

Không tìm được đáy nước gương soi

Ta ngược mắt nhìn trong yên lặng

Thanh nhẹ heo may

Cho ta trong khoảnh khắc hư tâm

Khoảnh khắc được quên

Niềm vui nhỏ bé

Ồ đã không tan biến vào ồn ào sắc sỡ

Ta được là ta vô danh giữa vô thường.

2.

Tháng Chín ngày đầu tiên

Sau những trận mưa thanh tủy

Dịu dàng một thoáng heo may

Dẫu không buông vĩa hè chiều tím vương tóc thề

Không có nắng thủy tinh lấp lánh(•)

Phố xá tấp nập ồn ào

Người lại qua vội vã

Hình như không ai cần heo may một thoáng

Không ai cần những khoảng trời biếc xanh

Mây trên cao buồn như hoa cúc

Vội vã nhân gian hững hờ

Tháng Chín ngày thứ nhất tiết thu

Hờ hững

Thoáng qua

Đượm buồn sắc vàng hoa cúc.

3.

Tháng Chín ngày thứ nhất

Câu thơ cũ vọng về

Ám ảnh buồn

"Người ra đi đâu không ngoảnh lại..."(••)

Ôi! Tứ thơ suốt mấy mươi năm

Ra đi!

Ra đi!

Ra đi!

Ai trở về?

Nỗi vui dang dở

Tiếng cười dang dở

Muộn phiền theo năm tháng chất chồng

Mong manh đoàn tụ

Quá đổi mong manh

Hoa cúc vàng ngơ ngác

Hiu quạnh khói sương bến sông sâu
Câu thơ chìm đáy nước
Những câu thơ phận người
Tháng Chín ngày đầu tiên
Một thoáng heo may thanh nhẹ
Những khoảng trời xanh ta ngược nhìn...

(•) *Một nét nhạc Trịnh Công Sơn*

(••) *Thơ Nguyễn Đình Thi*

Ô! Ồ!!!

Tôi, bạn và có thể tất cả chúng ta

Đều thuộc năm lòng lời tổ tiên truyền lại

"Có nuôi con mới biết lòng cha mẹ!"

Lẽ tự nhiên thường hằng

Ủ áp trong lòng...

Đâu phải chờ phải đợi Thích Ca hay Khổng tử khai trí
khai tâm bằng cả một rừng ngôn từ quanh co, lắt léo,
lùng nhùng ràng buộc

Đâu cần những gương tận hiếu cắt thịt, róc xương

Những tấm gương loang loang máu

Những tấm gương ngăn ngơ mù lẫn

Những tấm gương nực cười

Yêu thương, ơn nhớ mẹ cha mà như chân trần bước trên
than lửa như phải liều mạng xông vào rừng chông mưa
tên mưa đạn

Ôi khổ hiếu!

Ôi khổ dâm!

Ôi khổ hạnh!

Diễn mãi ngàn năm

Mê toi

Chưa chán...

Yêu thương và hiếu kính

Dù thiêng liêng

Dù gốc rễ cội nguồn

Cũng không thể là tất cả

Cõi nhân sinh rộng lớn muôn trùng

Ai còn nhớ?

Ai đã quên?

"Một già gia đình một dừng dung..."

Mẹ thà coi như chiếc lá bay..."

"Người dung có ngã ta đãi người dung..."

"Cố hương buồn một đi không trở lại..."

"Chân trời xa vẫy gọi cánh chim bay..."

"Ôi bờ cát! Bờ cát dài hoang vu xơ xác héo sầu

Ta ra khơi xa

Hướng mặt trời

Đi mãi..."

"Cha mẹ rồi sẽ rời cõi tạm

Thanh thản chờ ta..."

"Con hãy làm dòng nước

Chảy đi

Chảy đi

Về với ngàn trùng đại dương

Cha mẹ làm núi

Tạm dừng chân

Dõi nhìn theo

Dõi nhìn theo

Dòng nước miên viễn xin đừng chảy ngược"(*)

Ô! Vu Lan!

Ồ! Vu Lan!

Ồn ào quá và ồn ào quá

Hiếu kính mẹ cha cũng đã hóa phong trào!

() Những câu thơ, câu hát trong trí nhớ và không biết của ai!*

SÁNG NAY PHẢI VIẾT...

1.

Tôi làm thơ mỗi ngày

Lòng đầy kiêu hãnh và ngạo nghễ

Thấy oai oách, hình như là thế!

Bỗng giật mình, giật mình, giật mình...

Khi nhớ Lê - Vĩnh - Tài!

Ô! Giật hết cả mình rồi xấu hổ...

Tôi về già ngẩn ngơ nông nổi vì rảnh rỗi

Làm thơ như trám vào khoảng trống mênh mông...

Lê huynh/quân/tiên sinh/công...chắc chắn không như thế

Ông là đại phu, docter, bác sĩ

Chắc chắn bạn tối ngày

Bận tít mù

Thế mà ông làm thơ mỗi giờ, mỗi phút thậm chí từng tích tắc đồng hồ...

2.

Một mẫu tin

Một tấm hình

Một câu nói

Một bức hí họa ngẫu nhiên

Một sự kiện động địa kinh thiên

Một cái bắt tay ngộ nghĩnh

Một tấm bằng thật hay bằng giả tê lê bóc nổi nênh

Một gốc cây xù xì ven lộ

Bia ghi danh, biển đề tên, ghe, xuồng, xẻng, cuốc, sách, chữ, phim

Vân vân và mây mây

Mây mây và vân vân

Lê Vĩnh Tài chợt nhìn, chợt thấy, chợt nghe

Tất thấy hóa thành thơ toàn - chữ - không - có - hình!

Trời đất!

Quý thần!

Tôi, bạn và chúng ta có thể

Tắt điện

Đứng hình...

Phù thủy chữ/thơ?

Pháp sư chữ/thơ?

Đại phu chữ/thơ?

Thầy mo chữ/thơ?

Già làng, trưởng bản/thôn chữ /thơ?

Lãnh tụ chữ/thơ?

Người - chữ - thơ?

Tôi nhìn chân dung ông rồi đoán mò

Như mò cua mò ốc,

Như mò ngọc trai thăm thăm khơi xa

Kết cục mò kim đáy bể

Cây kim ngôn từ lấp lánh ảo diệu

Cây kim chữ gần và xa

Cây kim thi ca mời gọi ...

3.

Tự nhiên từ khối óc bé tẹo quả nhỏ của tôi lóe lên một tia sáng thơ nhận

Trăm năm trước có một bậc kì tài

Bác sĩ tâm thần kiêm triết gia siêu hạng

Lê Đại phu kiêm thi sĩ siêu phàm

Nhân loại thời biến đổi khí hậu

Thời điện toán đám mây

Thời trí tuệ nhân tạo

Thời tê lê bóc zalo gmail safeChat,tiktok...

Thời bupbe tình dục,

Thời ái tình không tình dục chẳng hôn nhân

Thời hôn nhân không ái tình

Thời hẹn hò vượt không gian thời gian

Thời gọi hồn người đã chết và người chưa ra đời

Thời lên truyện hình hẹn cho nổ tung tất cả...

Nhân loại mắc tí tí thứ bệnh

Y học xem chừng bất lực bó tay

Đơn thuốc hóa ra vô nghĩa...

Thì làm thơ

Thôi thế nhé

Chữa lành!

4.

Bánh mắt

Tin nhắn vô inbox

"A.Q là gì thưa cụ Tiến Đăng? Có vẻ nhầm từ IQ hay EQ?"

Câu hỏi của một chàng tiến sĩ văn chương đã từng trẻ và bi giờ không còn trẻ nữa...

Miễn cho tôi nêu tên vì dù sao cũng nên giữ cho nhao chút sĩ diện và lấy chỗ đi lại

Tất nhiên tôi trả lời trong nỗi buồn chán rã rời

Không ai nhầm đâu A.Q là A.Q, IQ là IQ và tất nhiên EQ là EQ

Còn muốn biết là gì

Gúc gồ nha

Hoặc đi hỏi ông/bà thầy bảo trợ luận án

Hoặc đi hỏi các ông bà trong hội đồng cơ sở hội đồng nhà nước hoặc ông bà phản biện kín...thưa tiến sĩ văn chương!

Trả lời xong óc não tôi choáng váng

Tụt huyết áp!

Kinh hoàng...

Cấp tốc một cốc trà gừng nóng có...đường!

QUỐC NHỤC

[Nhân có lời bàn về Tự Đức của Cụ Trần Thanh Cảnh]

1.

Ta nghe thừa thiếu thời câu hát
Từ khi Tự Đức chiếm ngôi cao (•)
Chúng dân đói! Đói vàng cả mắt
Hỏi Trời xanh! Vua chết. Khi nào?

Lãng tâm uy nghi! Quốc khó cạn
Xương máu dân trộn vữa, trộn hồ
Loạn Chày Vôi! Kinh thành nháo nhác
Vạn niên lãng! Mù xám dưới mưa.

Sính cổ thư. Mê Kiều. Mê ngựa(••)
Ham thi ca, bài bạc...tối ngày
Lòng rữ buồn không con nổi nghiệp
Giang sơn bấy nát! Nào có hay...

2.

Vua ươn hèn! Triều đình hủ lậu
Chết chìm trong khoa cử, hư văn
Đám thượng quan bụng ngàn bò chữ!
Ngu trung, ngu tín! Khó ai bằng...

Mắt hạt đậu nhìn về Bắc quốc
Vênh vang tự nhận là Hán nhân!
Ngạo nghễ tự huyễn là Nho thật!
Dưới gầm trời, ai dám sánh bằng.

Đất Thần kinh! U mê. Lú lẫn.
Bỏ ngoài tai những tiếng phê bình
Đóng chặt cửa, mẹ khen con hát
Khước từ những làn sóng văn minh.

3.

Cả xứ sở - chợ chiều âm đạm!
Dưới lên trên - Ngu muội, yếu hèn
Trên xuống dưới - Ăn nhò, ở đậu
Vạn niên lãng! Xác thối giữ gìn.

Giặc cướp đến! Vua tôi ngơ ngác
"Chi - hồ - giả - dã" hóa trò cười
Dân lâm than! Triều đình bỏ mặc
Lấy Kiều đi! Mua lấy cuộc vui!

Hương Giang buồn! Ủ ê Bạch Mã
Tối sầm Vọng Cảnh! Xám hoàng hôn
Thiên Mục vọng hồi chuông u uất
Cuồn cuộn sóng gào cửa Thuận An!

4.

Chuyện trăm năm! Rảnh. Bàn. Bàn lại!
Một thời quốc nhục! Chẳng cũ đâu
Vì sao? Vì sao? Ra nông nổi!?
Người chịu trận? Tự Đức hàng đâu!

Thân làm vua, bất tài vô hạnh
Quan tham lam mê lú cả bày
Nước yếu hèn và dân ngu muội
Tội Vua? Hay tội của ai đây?

Tài thơ phú? Nực cười! Trẻ nhãi
Mê văn chương? Lú lẫn hôn quân
Xú danh! Sử sách lưu thiên cổ
Bàng bạc hoàng hôn phủ Khiêm Lăng.(•••)

—
(•) Từ ngày Tự Đức lên ngôi,
Cơm chẳng đầy nồi trẻ khóc như ri.
Bao giờ Tự Đức chết đi,
Thiên hạ bình thì lại dễ làm ăn!
Ca dao

(••) Mê gì, mê đánh tổ tôm
Mê ngựa hậu bỏ mê Nôm Thúy Kiều
Tương truyền lời của Tự Đức.

(•••) *Khi xây lăng mộ cho mình, Tự Đức đặt tên Vạn Niên. Hình như sau loạn Chây Vôi thì đổi thành Khiêm Lăng!*

THU

Ta tạm quên tạm quên tất cả
Đón những làn gió mát lành
Đón một khoảng vời vợi trời xanh
Đón những cơn mưa bất chợt
Oi ngọt nóng cái mùa hè xứ Bắc
Sầm sập mưa, xối xả mưa, sầm sét xé trời
Bình thản thu sang
Dịu dàng thu về
Yên tĩnh như chưa bao giờ yên tĩnh thế
Những muộn phiền những muộn phiền ta để gió mang đi.
Đêm tịch lặng mảnh gương trăng trong vắt
Thăm thẳm xanh sáng những vì sao
Những muộn phiền những muộn phiền cứ chi lòng phải giữ
Tịch lặng đêm tịch lặng đêm như tự thừa nào
Rượu hoàng hoa mang vị đắng rượu hoàng hoa
Ngôi vườn cũ hồn thơ chợt nhớ

Và người thơ yên lặng trở về.
Những vì sao xa xôi những vì sao lấp lánh
Nhẹ ngân trong ta miên viễn những câu thơ
Căn nhà nhỏ một khu vườn nhỏ
Ngọn nén xanh xanh đến tận bây giờ
Bản nhạc dịu như những làn sóng nước
Dòng sông xanh dòng thanh âm kí ức
Từ cao xanh yên tĩnh gọi ta về.
Có gì đâu chẳng có gì đâu chỉ mùa Thu
Bao lần đến bao lần đi trong đời ta lặng lẽ
Tịch lặng thu
Chút đấng rượi hoàng hoa.

THÁNG CÔ HỒN VIỆT VỀ MỘT VÀI LOẠI THÂY MA SỐNG

*[Diễn nôm A.P.Shekhov và không liên quan gì đến người
- Việt - cao - quý]*

1.

Tháng cô hồn cúng cháo lá đa, cúng vàng mã đã nhiều
Ma đói ma khát ma oan ma khuấy dường như đã vượt cầu
Nại Hà siêu sinh tịnh độ
Phật pháp nhiệm màu
Thanh thảo lòng ta
Tiết tháng Bảy thời đám mây điện toán
Thời biến đổi khí hậu đồ lửa nắng sầm sập mưa
Lóe lên trong óc não
Thây ma sống cũng cần giải thoát
Ta cảm rằm vài câu chên chao ma mị liêu trai
Những mong thây ma sống dự phần bỏ đài cháo
Bên hè phố xôn xao.

2.

Những anh béo

Béo ơi là béo

Phây phây

Hây hây

Tự tin ưỡn bụng

Tự tin nói những chuyện trên trời

Tự tin nói những chuyện siêu nhiên như đúng rồi

Họ mơ mộng và hào hứng và trích thơ trong những diễn
ngôn phủ dụ

Chúng dân hóng hớt nghe như nghe lời phán truyền của
đáng bậc chân đất

Những anh gầy

Gầy ơi là gầy

Dáng hình lộ rõ vẻ hoang mang sợ sệt

Nỗi sợ lương còm

Nỗi sợ cấp trên mắng chửi

Nỗi sợ quà cáp

Đủ các thứ quà dâng biếu tặng dây mơ rễ má bề trên

Nỗi sợ sa thải

Nỗi sợ kinh tế vào hồi khủng hoảng

Nỗi sợ giấy tờ như mưa rơi xuống

Nỗi ê mặt khi gặp bạn học cũ thành đạt thành danh

Nhưng anh gầy mỗi năm có chừng mười giờ được cười
vui khi tăng lương, lĩnh thưởng...

3.

Phương Bắc xa vời âm u mờ mịt

Phương Nam núi đồi xơ xác quanh quẽ hắt hiu

Lơ thơ người

Mặt mũi ù lì

Nói năng ngọng nghịu

Những nhà giáo

Những thầy thuốc

Thèm được nghe tiếng người

Thèm được nói tiếng người ...

Quanh năm suốt tháng

Không nổi buồn

Không niềm vui

Không tiếng cười

Và cũng không tiếng khóc

Những chàng những nàng không ghét không yêu

Không gần gũi cũng không xa cách

Không uất không sầu không hờn không oán không già từ
không chờ đợi

Sống mỗi mòn, không đúng

Sống nhạt nhẽo, không đúng

Như những cái bóng, không đúng

Những con người nằm ngoài mọi định nghĩa, nằm ngoài
mọi hình dung, nằm ngoài mọi so sánh

Vô thủy vô chung...

4.

Những nhân viên công lực

Những quan hạt vừng

Huru

Về vườn

Già nua

Nhấn nhúm

Mặt vô cảm không nóng không lạnh

Mắt lò mờ không đại không khôn

Họ không thể nói năng như tôi như bạn

Cứ mở miệng là kính thưa, vâng, dạ, báo cáo, hãy, phải, yêu cầu, đề nghị, chiếu theo, tuân thủ, hiệu lực, hết hạn, thi hành, tố cáo...

Cứ mở miệng là cao giọng hùng hồn

Cứ mở miệng là giọng ràng buộc phán truyền...

Ngôn từ hóa đá

Ngôn từ đổ khuôn

Như một ám thị chất chứa đầy tử khí

Những bóng ma công lực lúc về vườn...

5.

Những cô nàng đom đống

Áo quần váy vớ son phấn

Soi gương tự ngắm nhìn

Tinh lẻ buồn tênh

Lo bánh mì

Lo nồi súp

Đã cạn tàn tinh lực

Hoa và người đẹp chẳng ai nhìn

Những cô nàng đom đóm

Tội nghiệp

Thời thiếu nữ không hẹn hò không thơ tình không trong
vắt đêm trăng sáng xanh những vì tinh tú

Không có chàng hoàng tử và tuần mã sáng ngời

Không ai chết vì tình và không ai chết vì buồn chán

Những cô nàng những cô nàng chậm chậm nhăn nheo
chậm chậm tăng cân chậm chậm bước đi chậm chậm già
nua và chậm chậm chết

Hư vô mênh mông

NHỮNG MẢNH VỤN THÁNG CÔ HỒN

1.

Một cái bằng tiến sĩ rởm

Gây chấn động lòng người

Hai cái

Con chấn động giảm chùng một phần tư

Ba cái

Giảm xuống còn một nửa

Bốn cái

Về số không

Trạng - thái - bình - thường - mới

Và tôi

Và bạn

Và chúng ta trầm giọng triết lí

Thời của bằng rởm lên ngôi!

Tôi

Bạn

Và tất cả chúng ta, có thể

Đã quy hàng

Đã thích ứng

Diễn ngôn tế vi lảng tránh

Diễn biến tâm can nhích từng nấc nhỏ theo chiều đi
xuống rồi roi thẳng đứng

Tôi

Bạn

Chúng ta, có thể nhiều như cát sông Hằng

Đã khác

Cái câu châm ngôn "gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi
bùn"

Trở thành nhạt toẹt

"Gần mực thì đen"!

Nghiên mực khổng lồ vô bờ vô bến

Chúng ta

Bạn

Và tôi được nhuộm

Kẻ xa lạ dần ít

Ít dần rồi tuyệt chủng.

2.

Lướt mạng

Lướt phố

Tháng Cô hồn

Hàng mã hàng mã hàng mã

Phì đại

Ngút ngàn

€£¥\$ đủ loại bên cạnh vnd

Vàng cô điển và SJC

Ô kìa

Giấy phép lái xe

Ô kìa thẻ bảo hiểm y tế

Ô kìa nhân viên công lực

Ô kìa vũ khí sát thương và công cụ hỗ trợ

Ô kìa

Cả bình chữa cháy và thang dây thoát hiểm

Ô kìa...

Tôi ngẩn mặt nhìn

Thấy có gì thiêu thiêu

Thiêu thiêu thiêu thiêu...

Tuyển tập thơ ca

Các bộ từ điển đơn ngữ và song ngữ

Những tuyển tập toàn tập dày và nặng

Và khẩu hiệu

Và hội đồng

Và...

Trần sao âm vậy

Diêm quốc cần

Rất cần

Như song thân của tôi từng chưa có bằng trung học phổ thông

Nơi Diêm quốc ước mong một tấm bằng cử nhân

Một tấm bằng thạc sĩ...

Như thầy cô của tôi trước khi rời cõi tạm vẫn đau đầu đau tâm can và hình như chết không nhắm mắt ước mong tấm bằng tiến sĩ

Thế giới bên kia họ vẫn còn thao thức

Gởi đi

Gởi đi

Một hai ba bốn hội đồng...

4.

Tôi ước hỏi chừng mười ngài họ Thích

Tháng Bảy có ai còn đọc "Văn tế thập loại chúng sinh"

(•)

Lắc đầu "no" "no" "no"...

Diễm xưa rồi

Chúng ta chỉ giảng Hiếu kinh

Hiếu là gốc từ đây nảy mầm Trung

Hiếu Trung Trung Hiếu...

Xả thịt nuôi đấng bậc bề trên

Một mực chỉ biết ơn biết ơn

Cúi đầu nghe theo tin theo làm theo dẫn dắt

Dù phải dày thân chín tầng địa ngục

Phận tôi con dẫu phải bán thân xác và bán linh hồn

Hành động duy nhất, cao cả nhất, tốt đẹp nhất, thiêng
liêng nhất

Cúng dường

Cúng dường

Cúng dường

Nhất tâm đánh lễ

Xã hội số

Không gian số

Tâm linh số

Mã QR

Chuyển khoản oản lai

Ting ting ting ting ting ting

Hoan hỉ

Vui

Vui

Vui

Hòa cùng khánh chuông bóng loáng

Hòa cùng mõ gõ hoàng đàn thơm hương

"Văn tế thập loại chúng sinh"

Diễm xưa rồi

Rồi xưa như diễm

Quỳnh hương

Quán

Thanh xuân đã đổi ngôi.

(•) Kiệt tác ngôn từ của Nguyễn Du

5.

Thằng Bảy

Mạng tê lê bức tiếp tục ào ồ

Quanh một danh xưng họ Thích đĩnh liền học vị xuất sắc
Tiến sĩ...

Sửng sốt sững cồ ngạc nhiên hết mức

Ồ! Ó! Ô!...

Tôi bật cười bi bô

Ngong nghịu thốt thừa

Rằng cỡi ta bà bảy lâu vải xô che mắt thánh, che mắt
chúa trời, che mắt Phật và đương nhiên che mắt người

Đáng sáng tạo toàn năng ném vào người họ thích

Làm bẽ mặt cỡi nhân gian

Làm teo tóp vô số áo dài mũ cao trán hói kính trắng

Làm bẽ mặt nhân quần bảy lâu quen hót hóng

Làm rụng rơi vô số vẽ nhỏ bôi hề đong đưa và ngo nhoe
lưỡi rắn

Làm sục sôi ao tù những thánh đường tri thức

Họ thích một ánh sáng siêu phàm

Làm bẽ mặt bao nhiêu đèn đuốc sáng choang

Lật tẩy những chiêu trò những huyền thoại hư ngụy địa
linh nhân kiệt vọng tộc danh gia

Đào lộn chân lí ngàn năm quân - sư - phụ, trọng đạo tôn
sư, một chữ nửa chữ là thầy

Làm rã nát vô số danh xưng hàng mã

Ô! Thích Tiến sĩ!

Người anh hùng, chàng hiệp sĩ dấn thân

Xuất sắc thành công sứ mạng làm - bẽ - mặt!

Lịch sử từ đây viết hai chữ Tri ân!

6.

Tháng Bảy

Via hè xó chợ vệ đường ven sông bìa rừng...

Tìm hoài tìm hủi không thấy

Sè sè nắm đất

Cho ta trở tài làm thơ

Và trở tài nghẹn ngào nức khóc

Gặp toàn thành phố hơi bị trắng lệ nguy nga

Xanh đỏ tím vàng long li quy phụng rần rờng baroque,
gothicque, ả rập, thần tiên ẩn tượng, cổ điển, vàng ngói
liu li và granite, gạch men láng bóng và gốm sứ ba miền
và composite đỏ khuôn

Ngây ngất sang chảnh

Âm ti địa ngục vẫy gọi chúng ta về!

Tháng Bảy!

Mưa cứ rơi hoài trên thành phố hơi bị trắng lệ nguy nga

Không lẩn chiếm vỉa hè

Không hàng rong vương vãi bụi bặm

Không bún mắng cháo chửi

Không loa phường

Không nôi đóa vì cúp điện bất kì vô sở ý

Không bảng tin không báo tường không các cuộc thi tìm hiểu miên miên

Không chết ngộp những cuộc thi hoa hậu

Không bán hàng lai trym

Không tường lửa

Không quốc tang

Không Bar ung óc sập sình

Những thành phố đáng sống nhất hành tinh .

7.

7.1.

Bạn tôi thờ dài. Mặt héo hắt

Như là trấu cấn! Buồn! Thật buồn
Tôi cà chớn. Bật cười nôn ruột
Này này! Đừng có "áy áy uông"!

Tao với mày lục tuần! Chưa chết
Tai thính. Mắt tinh. Rượu uống đều
"Tấn kịch nhân gian" (••) cười cùng khóc
Liên tục xem! Quá sướng! Chớ kêu!

Ô! Mây! Lạc quan đy! Mà sống!
Mà xem! Đừng vội khóc vội cười
Vô tri óc và tim hóa đá
Ngửa tay thì ghi lại mà chơi.

7.2.

Kìa! Xem! Những diễn viên thượng thặng
Nhập vai! Ma quỷ cũng chào thua!
Chúng dân tin! Tin như thánh sống!
Lấp lánh hào quang! Cổ tích. Mơ...

Rồi! Đẹp trời một ngày rã nát,
Mặt mo, mặt mẹt. Lộ nguyên hình
Thây ma sống và linh hồn chết
Đổi vai nhanh thế! Có vui không?

Có vai suốt hai tư trên bảy
Nhấn mặt người xem! Ổn quá trời...
Bỗng bật tin. Bỗng nhiên mất dạng
Như chưa từng có mặt trên đời!

7.3.

Ồ! Xem kìa! Chiến tranh tàn khốc
Một cuộc cờ! Sao giống y chang
Đổ nát. Tan hoang. Chết. Người chết
Không lâm li. Và hết bàng hoàng...
Cảnh báo! Cảnh báo! Làn ranh đỏ!
Hạt nhân! Hủy diệt! Khóc! Khóc tàn!
Nghe đã quen! Y như gió thoảng...

Ngày tận thế! Vui! Chết cả làng...

Đã quen nghe. Quen nhìn. Và thấy...

Tung bừa chinh chiến! Kể cũng vui

Chết ư? Thì đảng nào chẳng chết

Ước gì sạch bách bảy tỉ người!

7.4.

Hấp dẫn! Đáng sống! Thời kì lạ...

Vô số từ mới. Mọc. Mọc đầy

"Bò vàng", "Bò đỏ" và "mạ thủ"

"Vót ca quốc" và "Xứ Chiều nay"!

Kìa thầy gọi trò là "sư phụ"!

"Gà - sống - thiên - sót"! Lạ quá ta!

"Xá lị tóc" ngộ ngọay! Thiệt ớn!

"Trùm cuối" "Bung toang"! và "Ba hoa"...

"Chẳng may đen" thừa "chưa bị lộ"!

"Cờ cờ cờ cờ"! Choáng! Choáng luôn!

"Giun xanh" ngộ ngoạỵ giấc mơ khủng

Hóa thành rồng mọc cánh bay lên.

7.5.

Thêm một lí do đòi đáng sống

Cường quốc thơ! Không ai dám sánh

Thi hào thi bá đông tựa ruồi

Thi tuyên thi tập lời nhóng nhánh.

Hoa hậu! Hãy dà! Vô kể nhiều

Trên trăm cuộc thi! Siêu phì nhiều

Cứ ra ngõ ắt ta sẽ gặp

Hoa hậu! Hoa hậu! Phiêu phiêu phiêu.

(••) Tên bộ tác phẩm của Ô. đờ Balzác

8.

Tháng Bảy

Tháng cô hồn

Cơ sao mạng mẽo cứ tới tấp loan tin

Thối đôn tấp nập

Về những bậc đế vương, những đại quốc vĩ nhân

Được triệu triệu người ngưỡng mộ

Những cứu tinh sáng lòa

Những thánh nhân siêu việt

Và dự báo sắp hóa thành ma

99,999% người loan tin khuyến nghị

Hầu quý vị

Đọc - cho - vui!

99,999% trăm đều thả icol cười

99,9999% còm đều hết cỡ vui

Tháng Bảy ta ngộ ra mĩ - học - của - Cái - chết!

Chất - thơ - của - Cái - chết!

Thì - hứng - dạt - dào - của - Cái - chết!

Cái chết tỏa lan

Cái chết đầy hứng khởi

Cái chết chữa lành

Cái chết làm nên cây đời xanh tươi mang sắc màu triết học!

9.

Tiết tháng Bảy vãi mè là nắng,
Chợt đổ mưa kinh khủng, hoang mang!
Thiên cơ ản mật! Nhoáng nhoàng,
Nửa đàng địa ngục nửa đàng bông lai.
Ngẫm thế sự không tài nào hiểu,
Rối beng beng như kiêu tư vò.
Thân ai người ấy tự lo,
Nguyện cầu chư Phật độ cho mọi đàng.
Nhân lúc rảnh viết quãng vài chữ,
Giữa đồng không ứ hự làm vui.
Ô kìa dòng nước chảy xuôi!
Cá buôi lội ngược! Trên trời mây tan.
Chẳng cần nghĩ bài thơ cứ viết,
Rồi cúng phây thích ghét mặc ai.
Cô hồn hơn hớn vui cười,
Gió tanh mưa máu rặng ngời nhân văn!

KHI NÀNG THƠ ĐƯỢC SỞ KHANH CHẶN ĐẤT

Khi nàng thơ được sở khanh chặn đất

Nàng liếc mắt đưa tình

Sai nha ung khuyến

Ào ào như sóng với nàng là thơ là nhạc...

Khi nàng thơ được sở khanh chặn đất

Nàng cúi đầu thi lễ trước tôn hiến họ hồ

Mắt chớp chớp

Và miệng nhóp nhép đón đưa

Khi nàng thơ được sở khanh chặn đất

Nàng thầm biết ơn mã giám sinh

Nơi sâu thẳm trái tim ngòm đen

Nàng tôn thờ tú bà là tổ mẫu

Lâu hồng lâu xanh lâu đỏ lâu đen

Suốt sáng thâm đêm

Tiếng nàng thầm thì réo rắt

Thơm tho mùi tiền

Nồng âm vị tiền

Khi nàng thơ được sở khanh chặn dất

Nàng kinh bỉ giác duyên ăn chay niệm phật

Sông tiền đường ai trảm mình mặc xác

Thả bè lau

Nhảm

Hảo huyền

Khi nàng thơ được sở khanh chặn dất

Dân đen

Thây kệ dân đen

Ngu và đại và không có tiền thì chết

Khi nàng thơ được sở khanh chặn dất

Từ hải ư?

Rõ kẻ ắt ơ!

Từ hải đã chết tự bao giờ

Vô tâm biệt tích

Khi nàng thơ được sở khanh chặn dất

Xiêm y lấp lánh tu từ

Uốn oéo hình rắn lượn

Mắt lảo liêng ma mãnh

Nàng trút xiêm y

Lộ nguyên hình...

Khi nàng thơ được sở khanh chặn dắt

Nàng mang tên mới lưu manh.

XÓT CỤ NGUYỄN HỒNG

Bỗng dung phường dĩ bút giá áo túi com
Trong cơn cuồng nhân veo nhân vãn
Trong cơn rồ đàn bà nêm nước sốt ái tình
Trong cơn bốc đồng mĩ học
Trong cơn loạn ngôn ngu ngốc ...
Lôi Nguyễn Hồng ném ra bàn nhậu
Bàn nhậu ngôn từ nhảm nhí
Bàn nhậu thi ca báo chí
Bàn nhậu của những kẻ đui điếc mù lòa...
Năm Sài goong xuất thân từ bùn từ bụi
Lầm than, khốn cùng, sa ngã chốn giang hồ...
Dòng đời lam lũ
Bèo dạt sóng xô
Phận người như bùn như bụi(•)
Phận người một phần đáng giận mười phần đáng thương
Năm Sài goong!
Năm Sài goong!
Liên quan gì đến lũ cướp ngày nhan nhản?

Lũ cướp ngày nhân danh

Lũ cướp ngày củi tươi củi mục

Năm Sài goong liên quan gì hồi phường đi bút?

Liên quan gì?

Năm Sài goong bỗng dựng mang nhục

Nguyên Hồng bỗng dựng hóa miếng môi mỡ học của đi
bơm ngôn từ

Nguyên Hồng ơi!

Ông chết rồi không yên thân nhắm mắt!

Nguyên Hồng!

Xót thương!

Nam mô Bổn sư Thích ca mâu ni Phật!

Nam mô chư Phật mười phương!

Nam mô Bồ tát Thế tôn!

Mở mắt cho phường bơm bút!

(•) Ý của V.Huygo khi nói về chúng dân.

CHÉM GIÓ

Họ ồn ào

Giọng diễn đàn rộn ràng

Về tâm cảm

Tâm thức

Thi pháp

Thi ảnh

Cái tôi nội cảm

Cảm thức thời gian

Cảm thức không gian

Cảm thức hiện sinh

Triết luận tình yêu

Kí ức cộng đồng

Vô thức cộng đồng

Chấn thương thời thơ ấu

Biểu tượng học và kí hiệu học

Nhân đạo nhân tính nhân văn nhân thể nhân sinh

Ừ tai

Hoa mắt

Giữa trưa hè hầm hập

Tôi run lên

Mắt chớp chớp

Đớp đớp mồm

Tự thấy mình ngu và đần và nông nổi và thậm đốt

Thơ ơi!

Nàng thơ ơi!

Gió chém ào ào

Nàng chắc là chết giấc

Có thể còn không kịp ngáp

Nàng ơi!

Ông chém gió

Bà chém gió

Phơ phơ tóc bạc chém gió

Lơ thơ tóc chém gió

Lơ thơ râu chém gió

Hội thảo thơ

Sinh hoạt thơ

Lạc bộ câu thơ

Ra mắt thơ

Mọi lúc mọi nơi cứ ồn ào như thế

Cứ hùng hồn như thế

Cứ hung hăng như thế

Cứ như thế khơi khơi

Ngôn từ chém gió toi bời

Cử tọa ngòì ngáp vặt

Cử tọa ngòì chẹp chẹp

Cử tọa ngòì smartPhone chăm chú thỉnh thoảng đầu gật gật

Thú vị màn ảo hình

Giai đẹp gái xinh

Ngực mônng nang nở

Chẹp chẹp bla bla bla

Gió cứ rào rạt ào ạt

Ngôn từ bát ngát thoang thoang xa xa

Nàng thơ ngượng mặt len lén đi ra

Bia cỏ

Bắt bướm hái hoa

Nàng thơ cải trang thành hành khất

Tìm đến những thiện dân không biết không quen không
ham không có năng lực bla bla bla...

Chém gió!

Ngôn từ nổi can qua!

Nàng thơ thất thế

Lại ra đứng đường.

Chém gió!

Giời nổi can qua

Lên giời chém tiếp

Gọi là nhà thơ!

TÔI CƯỜI...

Lão bạn hỏi thíc

Nhanh nhanh in thơ thành tập đi!

Tôi cười.

Ta sẽ hỗ trợ xin giấy phép

Giọng lão êm như cỏ mịn mùa xuân

Tôi cười

Ta sẽ xung phong viết lời giới thiệu

Giọng lão rất chân thành

Hình như chưa bao giờ chân thành như thế

Tôi cười

Thơ in thành sách giấy mới sang trọng, đẹp, thiêng liêng

Giọng lão như chân lí

Tôi cười...

Ngưng một lát lão bạn lại lời tiếp lời

Cuốn cuộn lời cuốn hồi hả

Sách in là đồ gia bảo lưu lại cho con cho cháu mãi mãi
về sau rồi sẽ quý hơn bạc vàng kim cương đá quý...

Tôi vẫn cười

Không soi gương nhưng tôi tin bộ mặt của tôi tằm tối
cực dở hơi

Lão bạn nhìn chắc xót xa thương hại

Kìa!

Lão rung rung lệ rơi

Khiến tôi tiếp tục cười...

Đúng là cảm hấp dở hơi tôi!

VIẾT KHI TRỜI HÀM HẠP NÓNG

1.

Nhiều năm nay bỗng nhiên mất trí nhớ

Có lẽ tại óc tôi quá nhỏ

Cũng có thể bao nhiêu cơm chỉ nuôi một góc nhỏ

Nhớ

Nhớ như in

Nếp hần sâu có thể đến nửa gang

Thế - giới - diễn - biến - khó - lường!

Rất khó lường

Cực khó lường

Vô cùng khó lường

Siêu khó lường

Ờ!

Đúng là thật khó lường!

2.

Bỗng dưng chúng dân nổi đóa

Đập

Phá

Các loại tượng đài

Búa chưa đủ

Thì dây cột cổ

Búa và dây chưa đủ

Thì máy công trình

Tan tành tượng

Nát bét tượng

Cụt đầu tượng

Trong tiếng reo hò dây vang

Lai trym

Ghi hình

Chụp ảnh

Cả thế giới ngõ ngàng

Khó lường khó lường cực khó lường...

3.

Chiều thu tháng Tám như nung

Hầm hập nóng

Bung biêng óc não

Ồ! Lóa nhớ

Chuyện vợ chồng Tần Cối thừa nao thừa nảo thừa nào

Hình như tí mít China mịt mờ lịch sử

Gian thần mọt dân hại nước

Cầu đầu trăm

Thây bêu giữa chợ

Tanh banh thịt nát xương tan

Máu me cút đáí trộn bùn

Dân căm uất đòi tạc tượng bằng gang

Vạn đại thiên niên gói quỳ mặt cúí

Người đi lại

Kẻ đi qua khạc nhổ

Thất kinh

Ố hơ dĩa man như con ngan thời trung cổ

Tàn Cối Tàn Còi Tàn Côi

Ngàn năm xú danh

Vạn năm phi nhỗ

Vợ chồng Tàn Cối tân thời

Mạng tê lê bốc bêu danh

Ố kìa đủ dáng đủ hình đủ danh đủ xưng chính danh xú
danh hỗn danh

Ố kìa cái mặt

Trôi dạt theo điện toán đám mây

Ở kia thây ma sống có mặt mọi tuần mặn tuần chay

Ở kia...

Vợ chồng Tân Tần Cối tây ngậy

Chả cần tạc gang tượng

Này thì cối

Này thì chày

Phơi mặt tê lê bóc

Ai nấy đều hay.

4.

Hầm hấp nóng

Bổng dung người ăm mày ngó công

Nhìn mặt ta rồi ngoảnh mặt bỏ đi

Từ ngày trả tiền oản lại

Túi dưới túi trên không một đồng bạc lẻ

Gặp người ăm mày

Chả nhẽ hỏi mã QR?

Hỏi số tài khoản ngân hàng A,B,C,D...

Có nhà hảo tâm nào mở lòng yêu thương vô lượng

Mở tài khoản

Cấp SmartPhone và tặng sóng 4G

Cho người hành khát?

Thời 4.0

5.

Cô vẫn say mê ngợi ca Từ Hải nào là khát vọng tự do, nào là lí tưởng anh hùng, nào là bênh vực phụ nữ, nào là cứu Kiều ra khỏi vũng vùn ô ứ.

Bla. Bla. Bla. Bla...

Hura. Hura. Hura...

Một học trò dụt dè gơ tay...Khi được mời phát biểu, trò thưa, xin được hỏi cô vẫn mấy câu mà em muốn hiểu thêm...

Ok. Em cứ hỏi...

Trò: Thưa cô, Từ Hải gặp Thúy Kiều ở đâu ạ.

Cô: Lầu xanh

Trò: Lầu xanh nào ạ.

Cô: ???

Trò: Thưa cô, sao gọi là lầu xanh ạ?

Cô: Lầu sơn màu xanh lá cây...Hoặc lầu được dựng giữa xanh núi xanh trời xanh lá xanh cây!

Trò: Sao Từ Hải lại vào nơi ấy?

Cô: Vào chơi?

Trò: Chơi gì ạ?

Cô: Chơi trăng, nghe thơ, nghe nhạc, đánh cờ...

Trò: Thế sao gọi là...vũng bòn ô ướ ạ!

Cô: ???

Trò: !!!!

6.

Tin đồn

Rầm rập tin đồn

Cầm cập run

Cầm cập run

Trước gió cuốn trời tây

Vàng lá rụng đầy

Kinh thiên động địa

Bài trong cờ ngoài

Lễ tế cờ chúng dân xanh mắt mừng ít sợ nhiều

Cuộc tế cờ khốc tàn

Tân Vương Hậu banh ta lông

Nguyễn Hữu Chinh, Vũ Văn Nhậm đời mới vô tâm tích

Phản phật cờ bay...

7.

Trên 100 cuộc thi hoa hậu

Người ghi danh nhiều vô số

Giấc mơ ý lan

Giấc mơ cô tấm

Thời của vô số đàn ông thành đạt thành danh thượng lưu
đại gia thì đương nhiên phải thế

Nào ai muốn phu nhân mang dáng hình thị nữ?

Chắc chắn không ai

Nhưng không thể ra lệnh tuyển "cung nữ phi tần"

Lầu hồng không thể bỏ không

Tú bà tú ông mã giám sinh bạc bà bạc hạnh đắc thời tha
hồ nhảy múa

Ô! Dư Hoa tinh tường

"Huỳnh đệ" (•) nước lạ hóa rất quen

Lầu xanh thời 4.0

Liên thông lầu hồng

Giấc mơ ý lan phổ cập.

(•) Tiểu thuyết nổi tiếng của Dư Hoa - Nhà văn China.

8.

Đêm

Trở gió

Sấm ùng ùng

Lòe lòe chớp giật

Tổ lốc

Trời nổi can qua

Trò đùa thiên định

Nên vua vẫn làm vua

Chùa

Con sãi vẫn quét lá đa.

BÀI THƠ CHẢ BIẾT NÊN GỌI LÀ GÌ!

Xưa, làng mình nghèo, nghèo lắm

Nhưng có rau muống tiến vua

Có rau cải tiến vua

Có dơi núi tiến vua

Có cua tiến vua

Và cả ếch nữa

Thật hỏi lòng hỏi dạ...

Ồ!

Có chi mà phải kê!

Làng mình xưa có vải tiến vua

Có nhãn tiến vua

Có sen tiến vua

Thời trôn nức tiếng bảy làng tám xứ

Thật mát mắt...

Ồi!

Làng mình có chuối tiến vua

Có ổi tiến vua

Có gạo tiến vua

Có bánh cuốn tiến vua...

Thật quá đổi tự hào

Chớ có đùa!

Ồi!

Làng mình xưa mang tiếng chết ngâm xương sống ngâm da

Bla bla bla bla...

Nhưng có cá chép tiến vua

Cá chép làng mình ứ thềm vượt Vũ Môn hóa rồng

Sinh ra để bơi trong chảo rán

Vượt tiên môn và hóa kiếp hậu môn

Cá chép làng mình đệ nhất tinh khôn!

Wao! Wao! Wao...

Làng mình xưa có lụt tiến vua có gắm tiến vua có đũa tiến vua

Và có cả vải xô nữa

Triều phục hoàng thượng uy nghi rục rở

Gắm vóc lụt là đến từ làng mình

Khi vua băng

Làng mình tiến cúng đồ tẩm liệm

Trên cả tuyệt vời tiến như thế mới gọi là siêu tiến...

Waooo! Waoooo! Waooooo!

Làng mình xưa có giấy tiến vua có mực tiến vua có bút tiến vua...

Đồ ngự dụng cao sang hay gọi là sang chảnh

Thi ca phú lục châu phê

Lạy trời cao quý thiêng liêng ngàn năm trường tồn cùng
giang sơn đất nước...

Ói a! À ôi!...

Ta giật thột

Ôi!

Làng ta!

Làng ta!

Làng ta!

Chả có gì...

Chả có gì để khoe

Chả có gì để rung rung

Chả có gì để ma mị chênh chao hay liêu trai

Ta ngồi hu hu ôm mặt khóc!

Ta ngồi ha ha ôm mặt cười!

Lạ

Cười nẫu mè nẫu ruột

Khóc thì lại rất vui...

Bụt hiện ra hiện ra rất dịu dàng

Và bảo

Làng người thừa trước sanh dân trạng

Có bài thơ siêu hạng tiến vua

Chỉ tiếc

Trên đường lai kinh gặp trận gió cuốn cờ

Bài thơ bay về trời bay mãi...

Bài thơ dài miên man ba vạn chín nghìn dòng

Ta đọc cho người nghe một câu

"Dân nô vua nô vạn đại nô làm thị mầu có chữa sanh con
vứt cửa chùa!"

CHỜ GODOT KIỂU MỚI!

[Nhân đọc lại WAITING FOR GODOT của Samuel Beckett

1.

Ừ thì ta lại đợi

Như đã từng đợi

Năm năm rồi mười năm rồi mười lăm năm rồi hai mươi năm ba mươi năm bốn mươi năm năm mươi năm...

Đợi mãi thành quen

Quen mãi thành nhàm

Nhàm lâu thì hóa nhảm

Nỗi đợi chờ thoát kì thủy là một điều mong ước

Một giấc mơ

Nàng thơ

Nàng tiên cánh mỏng

Và hào quang lấp lánh

Năm tháng qua đi

Úa tàn

Gãy cánh

Giấc mơ cứ hạ dần

Giấc mơ sát đất

Nỗi đợi chờ rần đanh hóa đá

Mộng ước như một trò phi bóng

Tương lai mang phép chữ nghĩa tu từ

Lặp lại

Lặp lại

Trùng điệp từ, ngữ, câu, âm giai âm vực...

Rau muống mùa mưa

Cỏ dại mùa mưa

Lục bình mùa mưa

Ta cũng mùa mưa nỗi đợi chờ rau muống, cỏ dại, lục bình phẳng lặng nhạt nhẽo

Bây giờ ngoại lục tuần

Một lần nữa

Ừ thì ta lại đợi!

Ừ thì ta lại chờ...

2.

Godot sẽ đến!

Godot đang đến!

Bao giờ? Bao giờ? Bao giờ...

Sẽ đến

Đang đến

Chờ chờ chờ và chờ

Hình hài Godot?

Mặt mũi Godot?

Áo quần Godot?

Tư tưởng Godot?

Giọng nói Godot?

Đạo đức Godot?

Lơ mơ lơ mờ nhờ nhờ không ai từng biết từng nghe

Chưa từng mũi người mắt nhìn tay sờ

Godot!

Godot!

Godot!

Từ đất nứt ra từ trời rớt xuống từ biển dạt vào?

Chịu

Không thể biết

Ôi! Godot như một nỗi đợi

Một nỗi chờ

Vu vơ khánh kiệt

Thì tương lai bất định.

3.

Chờ

Đợi

Một thế hệ ngã gục

Một thế hệ chết không di chúc

Một thế hệ mõi mòn

Một thế hệ mủn rã mục nát

Một thế hệ cầm bắt

Một thế hệ khô héo cõi trần

Một thế hệ tuyệt tự

Một thế hệ chết già

Một thế hệ chết trẻ

Một thế hệ sống dai như đĩa

Một thế hệ ngậm miệng bịt mắt bung tai

Một thế hệ tiêu chảy

Một thế hệ loạn ngôn

Một thế hệ nheo nhèo những khúc hùng ca đậm dật

Một thế hệ nổi hứng thi ca

Một thế hệ nghiện tiền như nghiện ma túy

Một thế hệ ảm ương

Một thế hệ lươn khươn vượn xoắn ...

Godot đang đến!

Godot sẽ đến!

Chờ chờ chờ!

Hãy chờ dù không biết chờ gì

Ngoài danh xưng GODOT!

4.

GODOT là ai?

Godot là Ta

Mỗi mòn chờ đợi

Chính là GODOT!

Mất bao tháng đợi năm chờ,

Xót thương Ta

Đã mù lòa bẩm sinh!

KÌA! GIỜM ĐÃ VUNG LÊN
[NHỚ NGUYỄN HUY TƯỜNG
và ĐÊM HỘI LONG TRÌ]

Cung vua, phủ chúa

Nhan nhản mũ cao áo dài

Nhan nhản cử nhân bảng nhãn

Nhan nhản văn quan võ quan

Cửa rộng nhà cao ngựa xe yên ẩm tung bùng suốt sáng
thâu đêm

Thăng Long Tây Hồ sương vàng đục như mặt lũ thái
giám

Thăng Long Lục Thủy thô lỗ như mắt tử thi mở trừng
trùng

Bấm sáu phố phường náo loạn nạn kiều binh

Thăng Long u u âm âm mùi tử khí

Thời đảo điên tan tác

Hôn quân

Ám chúa

Vàng trăm lượng tô tượng đúc chuông

Vàng nghìn lượng dựng chùa nhan nhản

Vàng vạn lượng xây đài cao yến ẩm vui chơi
Tháp chín tầng nhan nhản đua đòi
Khấp xứ niệm Phật cứu khổ cứu nạn
Khấp Thăng Long úp mở thâm thì
"Trăm quan có mắt như mờ..."
Rồng vàng lộn đầu ngạt thở nước đọng ao tù
Rồng vàng sa đọa sinh hồ mang hồ lửa
Cung vua u u âm âm the thé giọng thái giám
Phủ chúa âm âm u u lãnh lót tiếng mỹ nữ cung tần
Dân oan thảm thiết
Mặc dân...
Đêm hội Long Trì
Thành lễ hội cuồng dâm bạo dâm
Lỏa lò thiếu nữ
Máu đồng trinh loang mặt nước hồ
Chúng dân nhẫn nhục cúi đầu lệ khô
Nho giả nho gia lòng sâu héo ngựa mặt than trời
Tùng trang chữ u uất
Tàn đèn đêm thâu
Thư phòng ẩm mốc...

Cậu Trời nghênh ngang

Cậy thế

Những con trời cháu trời lũ lũ

Ăn theo nói leo

Rùng rùng hồ báo hùm beo

Triều đình làm ngơ trăm quan ngoảnh mặt rủ áo khoanh tay

Thăng Long ngọt ngọt

Thăng Long u uất hoàng hôn

Thăng Long lầy lội mưa xối

Lòng người tan hoang

Hướng về nam vời vợi

Trời xa đất gần cầm nín...

Kìa!

Gươm đã vung lên

Nguyễn Mại!

Nguyễn Mại!

Cậu trời đổ gục

Ô kìa máu đen màu nước cống!

Ô kìa xác phàm ruồi nhặng bu đen!

Ô kìa cậu trời con trời cháu trời bản thủ!

Ô kìa...

Thăng Long ồn ã

Đêm hội cuồng

Đêm hội loạn

Tây Hồ u u gió sầm sập mưa

Hồ Lục Thủy thô ló mắt tử thi

Thăng Long một thừa!

CƯỜI

1.

Lướt mạng

Không thể không cười

Đáo để vui

Cực kì vui

Siêu vui

Câu hát "mỗi ngày tôi chọn một niềm vui..."(•)

Bỗng thành lạc hậu

Thành cũ

Thành zĩm xưa mất rồi

Một niềm vui hai niềm vui ba niềm vui bốn năm sáu bảy tám chín mười niềm vui

Còn hơn thế

Hơn thế

Vui +

Vui plus

Vui cùng facebook vui cùng tê lê bốc vui cùng mê tê mốt

Ồi a là vui...

2.

Niềm vui đến không từ những danh hài cấp thấp cấp cao

Niềm vui đến không từ văn chương ma mị chên chao

Niềm vui đến không từ những ca khúc lắng sâu

Niềm vui đến không từ những chương trình trò chơi
ngày mỗi ngày mỗi nhiều

Niềm vui đến không từ những tấm lòng bạc tấm lòng
vàng tấm lòng kim cương

Niềm vui đến không từ...

Niềm vui đến từ muôn mặt đời thường

Sân khấu tiêu hí trường nhân gian đại hí trường

Những đại diễn viên những siêu danh hài những siêu sao
bẩm sinh chiếm sóng

Đủ các gương mặt đủ mọi hình hài

Đủ cung bậc ái ố hỉ nộ

Đủ các trò hí lộng chém gió khóc cười

Trong tiếng nhạc trầm hùng

Trong nỉ non réo rắt bát âm

Trong trề môi bữu mỗ

Trong tia nhìn sắc lẹm và cầu tài

Trong khom khom cúi cúi nịnh bợ

Trong ngây ngây thơ thơ sói rừng giả tơ nai

Trong áo ngắn áo dài

Trong tung bùng hoa lá cành chen chúc

Qua trông cây lẫn trong trông người

Chỗ nào cũng vui

Khách hàng thượng đế

Ê hề

Thỏa thuê thỏa mãn mọi nhu cầu

Cho cả vùng xa cho cả vùng sâu

Ai cũng được cười té ghê, té đái vãi cứt, nôn ruột, khục khục, hơ hơ, ha ha, ha ha ba ngàn sáu trăm kiểu lặn

Không ai bị bỏ rớt phía sau...

3.

Cười được thì cứ cười

Cười mỉm cười ruồi cười hoa cười nụ

Mười cái răng nhớ nhe cho đủ

Tốt nhất ghi hình cúng phây

Cười cho vui lòng những ai đã chết

Những ai tàn kiệt vì giời

Những ai xác xơ tàn rạc

Những ai bị bọn bặc bắt đầu nam tào tên gạch tùm lum

Những ai thất cơ lỡ vận nhai mì gói thay cơm

Những ai cơm chan nước mắt

Những ai bị gạt ra rìa

Sống u u uất uất ...những ai

Cười được thì cứ cười

Thần thiêng hạ bệ

Lông thì gọi là lông

Đom đóm gọi đúng tên sáng đít

Sâu mọt gọi đúng tên sâu mọt

Cao thấp thấp cao lộn cổ lộn nhào

Địa ngục thăm thăm đen ngòm nứt toạc

Hồn ma bóng quỷ chôn vùi

Cười đi nào!

Người ơi!

Cỏ cây ơi!

Đất đá sông suối biển khơi

Đổ một trận cười

Như không.

(•) *Trịnh Công Sơn*

SÁNG THU CƯỜI MỘT MÌNH

1.

Còn nỗi hãi hùng nào bạn chưa trải qua?

Với tôi đã là quá đủ

Dư thừa

Đầy tràn đầy ứ siêu việt và phì đại!

Những nỗi hãi hùng lặn vào kí ức

Những nỗi hãi hùng có vẻ hóa thành vô thức

Những nỗi hãi hùng khiến tôi run rẩy

Những nỗi hãi hùng khiến tôi hóa đá tảng tro li

Những nỗi hãi hùng khiến tôi tin tất cả và cũng ngờ vực
tất cả

Thi ca tôi thấy nó trở thành thi cả thi cà

Nhân văn hóa thành nhân veo nhân bánh ngả mùi thiu

Niềm tin hoá ra niềm tiếc

Rồi thì cao quý cao kiểc, thiêng liêng thiêng liếc, xúc
động xúc điếc, khóc khiếc, cười kiểc, cổ hương cổ hiếc...

Những nỗi hãi hùng vào một ngày bình thường bỗng
dung mang một gương mặt khác

Rất chi là hài là hiếc

Rất chi nhí nhố nhí nhíu

Rất chi là nực cười

Tiếng cười trên cao Thượng đế nhìn khắp nhân gian

Đang diển tán trò thông thái

Tán trò buồn ngủ

Tán trò buồn nôn

Tán trò đeo mặt nạ thánh thần

Tán trò khi...

Kể từ ngày bình thường khi tôi nghe thấy

Tiếng cười Thượng đế rơi xuống cùng ánh nắng cùng cơn mưa

Thấy lòng mình thư thái lạ lùng

Nổi hũi hùng, những nổi hũi hùng hóa thành những con rối nước hóa thành những mặt nạ sân khấu kịch Nô đến từ Nhật Bản hóa thành con lật đật Matrioska đến từ nước Nga hóa thành đàn kiến li ti buồn buồn bò trên mặt

Ồ những nổi hũi hùng!

Buồn ơi chào mi nhé!

Chào mi!

2.

Ta chợt nhớ cái thời ăn sắn

Thay cơm miệng đắng ngắt tận bây giờ

Câu hát chế bông ngân nga

Vui và ngộ

"Quê em trồng khoai lang đào lên thấy khoai mì

Bực mình đi kinh tế

Em lại trồng khoai lang

Đào lên vẫn khoai mì..."

Rồi một lần bạn nơi xa rủ ta về thăm trường cũ

Thầy cô ngày nao miền mây trắng phiêu du

Trường cũ nơi ta đong nơi gốc mít

Sù sì

Già nua

Lặng thầm và có phần ủ dột

Ô! Ngày xưa

Thời đôi ngắt

Bọn ta bẻ trái non chấm muối

Bẻ búp non chấm muối

Bẻ dái mít chấm muối

Não nùng cây chẳng quả chín bao giờ...

Ta thương cây?

Cây từng xót thương ta.

Bạn ta than trời thừa ăn hạt bo bo

Ừ! Ta đã từng ăn và nhớ đến tận bây giờ

Có sao đâu

Ăn bo bo và ta đủ biết

Bo bo đến từ nơi nao và dùng để làm gì?

Hạt bo bo khiến cho ta tỉnh giấc

Khỏi những mê lầm

Khỏi vô tri!

Cảm ơn bo bo thức tỉnh!

3.

Bắt chợt lại ngân nga câu thơ từ thừa học trò

"Sân ga chiều em đi..."(•)

Những chuyến tàu đêm

Những chuyến tàu ngày

Những chuyến tàu say

Những chuyến tàu ngái ngủ

Những chuyến tàu cà rịch cà tang

Những chuyến tàu như trong ác mộng

Những chuyến tàu ta đứng ngồi nằm cùng lợn cùng gà
cùng ngan cùng ngỗng cùng than đen cùng phân đạm
phân lân cùng cá khô cùng mắm cùng mồ hôi chua lòm
trên sống áo cùng mùi khai thối nồng nặc ...

Ồ sao hồi ấy mình không chịu chết?!

Cùng khốn thế kia mà

Tận cùng như con vật và hình như chẳng bằng con vật?

Rất có thể nhờ những dòng thơ

Tàu đêm

Tàu đêm

Tàu đêm

Lầm lụi chạy

Vọng âm địa ngục

Vọng âm chuyển mình

Tận cùng tận cùng tận cùng

Ta đã sống

Để thôi sợ hãi

Chiều nay trên sân ga lặng nhìn và lặng nhớ

Chiều muộn một mình ta

Không tiễn ai không đón ai

Những chuyến tàu đi những chuyến tàu về chỉ còn trong
nỗi nhớ.

4.

Có lần

Ông bạn già

Danh xưng tiến sĩ nhà thơ nhà phê bình nhà báo nhà giáo
(hình như Nhân dân) nhà văn

Hậm hực và hậm hực

Về một thời văn chương phải đạo

Về một thời văn chương cán bộ

Về một thời phê bình chỉ điểm

Về một thời đao bút kinh răng

Hậm hực và buồn bực và hậm hực ...

Ta bật cười khục khục cười như bị ma làm

Này ông bạn già!

Đã từng trẻ!

Ông là ví dụ chuẩn mẫu và kinh điển của một thời như
thế

Cái thời như thế đã nhào nặn đã vo tròn đã bóp bẹp đã
găm cây vào ông tim gan phèo phổi

Đã vô số lần ông bạn của tôi vẽ chân dung
Chân dung ngôn từ hiện ra mồn một
Những thao thao bực giảng
Những miên man thơ ca
Những trường giang đại hải truyện cùng tiểu thuyết
Những hùng hổ hùng hục trường ca
Và ngay thơ cúng tê lê bốc
Đâu đã thoát Yêu - Căm - Chiến - Lạc
Vẫn dằng dai dẫu vết Đậu - Pha - Phèo?
Ồ! Cái thời của zalo, tê lê bốc, safeChat, gmail, đám mây
điện toán
Những chân trời ràn rạt cánh chim bay
Những chân trời mênh mang rộng mở
Ông bạn tôi vẫn tự nhốt mình
Và than thở
Và dỗi hờn
Và đau khổ
Và có tròn vai diễn như từng đã
Rất lâu rồi.

5.

Mùa thu

Tháng Tám

Ban mai

Cà phê tự pha

Bàn phím ảo

Ta cười...

THU

[Tứ khúc]

1.

Thế là Thu lại về

Mưa lướt nhẹ

Bầu trời từng khoảng nắng

Từng khoảng biếc xanh

"Mùa Thu nay khác rồi..."(•)

Gần trăm năm đã trôi

Hình như vẫn là mùa thu cũ (••)

Vẫn cũ mùa thu thoang thoảng heo may

Vẫn cũ mùa thu đượm buồn hoa cúc

Vẫn hiu quạnh ngõ nhỏ bơ vơ khóm trúc

Sông bây giờ không đỏ nặng phù sa

Trái bàng rơi

Những trái bàng rơi buồn thiu hè phố

Người hững hờ đi qua

Kí ức ngày nao tan như làn khói

Châm điếu thuốc

Còn ai nổi nhớ nhà?(•••)

2.

Thế là Thu lại về

Sau những mưa trút nước

Sau những sấm sét xé rạch trời

Sau những sập cầu sạt núi

Cây đa già nua rỗng ruột đổ gục

Những chùm rễ cỗi cần hững hờ bò lan mặt đất

Hết thiên cây

Hết nơi trú ngụ thánh thần

Cả một khoảng trời xanh ngơ ngác

Cả một vùng âm u cóm rợp bỗng dung như lóa mắt

Nắng vàng lặng lẽ mỉm cười

Mẫu đơn bung nở

Từ Thức lần bước trở lại cố hương

Hội hoa không còn ai nhớ

Mộ Giáng Kiều chập đầy vàng mã

Cố hương đã mất tự bao giờ...

3.

Thế là Thu lại về!

Lá úa chiều nay rụng

Rụng đi

Rụng đi

Rụng đi

Những phiến chết

Những phiến chết chiều nay

Lòng ta dửng dưng

Não lòng thế đã đủ rồi

Ủ ê thế đã đủ rồi

Và cũng đủ rồi nước mắt

Cũng đủ rồi than khóc

Cũng đủ rồi lâm li bi lụy

Lá úa về với đất

Cây già về với đất

Thu làm cuộc tổng tiễn

Cuộc rửa trôi

Cuộc thanh tẩy

Già nua cứ việc ra đi

Già nua ơi! Chào mi!

Chào mi không cần trở lại...

4.

Thế là Thu lại về!

Giật mình mở đầu tháng Bảy!

Hơi thơ lạnh ngắt Văn chiêu hồn!

Cứ muốn quên

Cứ muốn đào sâu chôn chặt

Ôi! Văn chương ma ám quỷ ám

"Nào lòng thay buổi chiều Thu

Sương rơi lác đác lá ngô rụng đầy..."

Người người ma ma nhập nhoạng

Đêm, trăng úa vàng bệnh hoạn

Ngày, mặt trời nhòn nhọt giữa mây đen

Thu của muôn năm cũ

Thu của bây giờ...

Mùa Thu nay đã khác?

Tháng cô hồn! Chào mi, chào mi vĩnh viễn

Đêm đã đủ lắm rồi

Sùi sụt cũng đủ lắm rồi
Xin đừng bắc thêm cầu Nại Hà oan nghiệt
Xin đừng lâm li khúc Mục Kiền Liên
Ni non hãm he mãi làm gì
Hiếu kinh! Tàn khóc.
Tàn khóc! Hiếu kinh.
Vu Lan buồn xin từ đây già biệt...

(•) *Thơ Nguyễn Đình Thi*

(••) *Ý thơ Xuân Quỳnh*

(•••) *Ý thơ Hồ Dzếnh*

GỬI ANH NGUYỄN HÒA

Vị Thủ lĩnh đáng kính của trang VĂN CHƯƠNG VIỆT

Hai mươi năm!

Hành trình trong thâm lặng

Sống cùng Văn

Không ai trả tiền công

Dù chỉ là những đồng tiền mệnh giá thấp nhất mà dân gian gọi là tiền - vùng!

Chắc chắn nhiều, rất nhiều bạn đọc và bạn viết chỉ gặp nhau trên cõi ảo

Trên những hàng chữ thời điện toán đám mây lặng yên tuyệt đối

Những hàng chữ không mang mùi thơm cùng giấy trắng ta vẫn nâng niu rồi đặt ngay ngắn trên tủ sách trang trọng

Những hàng chữ thời điện toán đám mây dường như mang một hình hài khác một hương vị khác một tinh thần khác một sứ mạng khác

Kết nối con người trong tích tắc

Kết nối con người từ bốn phương tám hướng

Kết nối con người bất chấp núi cao biển rộng sông dài

Kết nối con người không cần đính kèm trang phục, phẩm
hàm, cao thấp địa vị, chỗ đứng chỗ ngồi

Kết nối tâm hồn

Kết nối trái tim

Kết nối bằng sợi tơ mảnh mai chữ

Kết nối niềm vui

Kết nối khổ đau

Kết nối những nghĩ suy dẫn vật

Kết nối phần nộ kết nối yêu thương

Kết nối...

Hai mươi năm đủ làm nên một tên gọi

Một định danh

VANCHUONGVIET.ORG

Giữa không gian vô bến vô bờ thời đám mây điện toán

Ta ngược mắt nhìn thăm thẳm đêm sâu muôn vì sao sáng

Ta nhận ra

Một vì sao tuổi 20!

÷÷÷

**[https://www.vanchuongviet.org/index.php?comp=tac
pham...](https://www.vanchuongviet.org/index.php?comp=tac-pham...)**

SẮM THI NHỊ THỬ

1.

Hết khóc thì ta lại cười,
Cười khóc nhe đủ cả mười cái răng!
Hu hu nào ai sánh bằng?
Ha ha siêu hạng sao - trăng phải mờ!
Dưới trần mấy mặt nhà thơ,
Đua nhau cười khóc bao giờ mới nguôi!

2.

Trăm năm rõ chán sự đời,
Sự khóc sự cười sao khéo hợp duyên.
Khóc như điên cười như điên,
Chán ngồi thì lại đứng lên. Rồi nằm.
Vườn khuya. Quen lối. Xăm xăm,
Một mình thơ đọc cà lăm một mình.

LẶNG XUỐNG MỘT CHÚT ĐI NÀO...

1.

Trong

Tôi

Bạn

Chúng ta, có thể

Luôn thường trực niềm tự hào

Ta tự hào sinh ra đã là người Việt Nam!

Thiên liêng cao quý và vượt trội

Ta tự hào vĩnh viễn tự hào

Truyện Kiều của Nguyễn Du

Và rổi nước

Và truyền thuyết trăm trứng trăm con

Và bánh dày và bánh chưng tròn vuông trời đất

Và hoa sen thơm ngát giữa bùn

Và chói lòa đứng dậy

Và đánh thắng thực dân đế quốc...

Thường trực trong chúng ta trong bạn trong tôi

Niềm tự hào hóa thành nhạc họa thi ca

Hóa thành tượng đài hóa thành sân khấu

Hóa thành phim

Hóa thành lời ăn tiếng nói

Hóa thành dáng đi dáng đứng dáng ngồi

Niềm tự hào lồ lộ hiện ra trên ánh mắt

Hiện ra thanh âm trên những cầu trường

Những lớp sóng người

Những lớp sóng thanh âm

Những lớp sóng sắc màu

Những lớp sóng có vẻ nhấn chìm

Có vẻ cuốn trôi

Có vẻ chôn vùi...

2.

Có khi nào

Tôi

Bạn

Và có thể chúng ta lắng xuống

Ngồi một mình và tự truy tự vấn

Một chút thôi

Một chút thôi

Nào hãy một lần.

Những gì ta có

Những gì ta tự hào

Còn nguyên còn nguyên đó

Chẳng sợ mất đâu

Còn người Việt là còn tất cả

Nhưng tất cả đều mang tên QUÁ KHỨ!

Ta ăn mày mãi được hay sao?

Tôi

Bạn

Chúng ta từng ước từng ao nước mình hóa Rồng hóa Hồ

Ước vậy thôi!

Nào ai thu thuế ước mơ!

Khi chúng ta vẹn nguyên làm chàng trai ngốc nghếch chỉ
biết đợi biết chờ chim phượng bay về đưa đi tìm vàng
tìm ngọc

Khi chúng ta vẹn nguyên làm cô Tấm luôn khóc và khóc
đợi Bụt hiện ra

Khi chúng ta!

Cay đắng hơn khi chúng ta trải chiếu gốc sung há miệng
chờ trái rụng

Khốn nạn hơn khi khi rơi vào chỗ đường cùng chúng ta
làm Chí Phèo rạch mặt ăn vạ la làng chửi tuốt luốt

Bi đất hơn ta rút lui ta hờn dỗi làm ngạo nghễ cây thông
quy cố hương thâm sơn cùng cốc độc thiện kì thân
ngoảnh mặt quay lưng làm ngơ vui cùng cảm kì thi tửu

Giấc mơ hóa hổ hóa rồng!

Chúng ta hóa rắn hóa giun hóa đòng đòng cân cân

Cứ vậy thôi

Cứ vậy vậy thôi...

3.

Không biết tự khi nào

Tôi

Bạn

Chúng ta, có thể

Không còn nhớ Nguyễn Lộ Trạch và Nguyễn Trường Tộ
lẻ loi giữa triều đình như giữa đіếc đặc sa mạc mênh
mông

Không còn nhớ Bùi Viện và Đặng Huy Trứ

Cảnh giác đến thành vô minh trước Ông Vĩnh, Ông
Quyền

Ngần ngại khi nhắc tên Tây Hồ Hồ Mã Phan Châu Trinh

Lời đái bôi khi nhắc tên Bà Tư Hồng hay Bạch Thái
Bưởi

Rào đón chắn che uốn lười nhiều lần khi nói về Nam
Phong hay Tự lực văn đoàn

Tất cả những gì gắn liền với Sài Gòn hình như đều cảnh
giác....

Không biết tự khi nào

Tôi

Bạn

Chúng ta, có thể

Thiên lệch tự hào

Để quên và hình như để mất

Những cuộc vượt lên đau khổ nhọc nhằn

Những cuộc vượt thoát giá đất chưa từng

Ta chỉ quen với mô hình Phù Đổng

Thói quen nằm chờ dưới gốc cây sung

Bên bờ ao có con cá bóng...

4.

Tôi

Bạn

Và có thể Chúng ta

Có khi nào mang trong lòng nỗi bận tâm thường trực

Gánh - Nặng - Ông - Cha?

Cái gánh nặng không thể Ăn mày?

Cái gánh nặng ù lì đá tảng

Cái gánh nặng trùng trùng điệp điệp

Bủa vây

Lắng

Động

Kết dính

Bùn lầy

Đủ khiến Cao Bá Quát buồn đến nã lòng

Đủ khiến Phan Châu Trinh thảng thốt

Đủ khiến bao người trí tuệ anh minh lắc đầu tưởng
chùng bắt lực

Gánh - Nặng - Ông - Cha?

Cúi đầu già biệt cố hương

Giã biệt cố quốc

Cuộc ra đi không hẹn ngày về...

5.

Hãy lắng lại đi nào, lắng lại

Đề nghe thanh âm trong trẻ của bé em "Ồ! Hoàng đế
cởi truồng!!

Tôi

Bạn

Chúng ta

Xin hãy đừng vội khen đừng bóc thớ tiếng reo hồn
nhiên em bé

Hãy giật mình và xấu hổ

Thói hèn nhát lươn lẹo nơi ta

Thói ngậm miệng bưng tai bịt mắt

Thói khôn khéo ranh ma

Thói giả trá truyền đời nói kiếp

Của bày đàn

Của vô số người ngậm miệng ăn tiền

Của vô số người bụng ba bề chữ

Tài tử văn nhân

Triết gia hiền giả

Uyên bác trong sự cù lần

Lọc lõi khôn ngoan rắn rết

Giác mơ ơn vua lộc nước chỗ đứng chỗ ngồi

Cả họ được nhờ người thân được hưởng

Và lên mạng dạy đời...

6.

Tôi

Bạn

Có thể chúng ta

Đều nung nấu nấu nung trong óc não

Tinh thần hiếu - quan

Được biến báo thành hiếu - học

Chí kiếm lợi ẩn sau chí làm quan

Thi ca mưu sinh núp sau niềm - sinh - thú - làm - người

Lê la chốn quyền môn trong vai kẻ sĩ

Mỏ nhọn môi dài dao lưỡi cho vừa lòng đấng bậc bề trên
phủ bằng lớp men nhân văn, danh dự, thương người như
thề...

Ăn đằng sau những bất bình những khổ đau phần nộ là
nổi khát thèm thiêu đốt, dày vò...

Ai trong số chúng ta không thèm thuồng ngược mắt nhìn
lên?

Câu hỏi lửng lơ không lời đáp...

7.

Ta nghe nói nước Nhật thời cận đại
Cuộc Duy Tân đâu mấy dễ dàng!
Quan hủ lậu và Dân ngu muội
Lũ Trí giả chỉ ước giàu sang.
Lịch sử chọn Phúc Trạch Dụ Cát
Bút mực làm roi quất. Quất đau
Buộc người Nhật giật mình tỉnh giấc
Thoát miên trường rất - đổi - tự - hào!
Khấp xứ sở thấy toàn nhục nhã
Dân - Một bầy ăn đậu ở nhờ
Quan - Tham tàn y hết lũ cướp
Học giả - Cả một đồng u mê.
Làm lán giềng China! Đã nhục!
Rũ bỏ ngay luyện tiếc làm gì?
Cửa rộng mở đón luồng gió mới
Việc đầu là phải học người ta...

PHẢN - TẮT TẬT

1.

Cái giống người kì và ngộ

Chúa ban cho ngôn từ

Và gài vô số bẫy

Giống người vốn ngu (so với Chúa) tưởng bở

Ngôn từ - kết nối!

Ngôn từ - định hướng!

Ngôn từ dẫn dắt...

Tắt tạt bé cái nhàm

Ngôn từ hóa thành tắc tị thành rẽ chia mở đầu cho tranh
đoạt hơn thua mở đầu cho lửa, dao găm, độc dược và
đùng đoàng, gào thét...

Tắt tạt bắt đầu từ cái bẫy ngôn từ

Miếng pho mát ngôn từ mỗi như thơm phức hay ho

Giống người (so với Chúa) thật ngu

Có khi...thậm ngu.

2.

Chán hình như không muốn là chính mình

Giống người ví mình...với cỏ!

Voi ăn, trâu ăn, bò ăn...và ỉa

Ra phân

Cỏ dại

Cỏ hoang

Cỏ đắng

Cỏ ngọt

Cỏ bạt ngàn lụi tàn tro bụi

Vô nghĩa nào lớn hơn?

Vô danh nào lớn hơn?

Ô cái giống người thiệt dại

Tưởng khôn...

Chán so với cỏ một bộ phận giống người ví mình với
cây!

Thông cheo leo sườn núi

Tứ thiết chôn thâm sơn

Cao ngạo, nghênh ngang, cô độc

Trăm tuổi, ngàn tuổi rồi tuyệt tự hóa củi hóa than nát và
mục mà về với đất

Thành cột, thành kèo, thành đồ nộ

i thất

Xác không hồn

Chỉ là xác không hồn

Ô cái giống người!

Ngu

Hay khôn?

3.

Tham lam giống người mơ được thành tiên

Tiên cô tiên cậu tiên ông tiên bà

Vẽ nhảm bồng lai tiên cảnh

Mơ hão tuổi hoa đàm

Hì hục kiếm tìm thần dược linh đan

Hồng trẻ mãi

Đẹp mãi

Cải lão hoàn đồng

Thơ ngây và khôn như cháy

Khôn thiên hạ hết phần

Ô cái giống người thảm thương quá đời!

Khôn quá hóa cù lần

Càng già càng dại...

4.

Trước biển chiều chiều nay

Tự nhiên nhớ đến vụ đắm tàu Titanic.

Thảm họa bất ngờ.

Nằm bên ngoài kiểm soát của tất cả.

Bán loạn

Bi thương

Thảm khốc

Cái còn lại

Huyền thoại về tình người

Huyền thoại về phẩm cách những người đàn ông Mỹ

Bao dung

Cao thượng

Quả cảm

Và cả hài hước giữa bị thương

Họ bất tử

Tự nhiên lại nhớ

Cơn bán loạn thời Tây cướp nước

Dân bị bỏ rơi, cay đắng, xót xa

Nguyễn Tri Phương và Hoàng Diệu

Nêu gương tiết liệt

Ăn lộc triều đình

Ăn lộc của Dân

Không thể sống hèn sống nhục

Nguyễn Tri Phương xé thêm vết thương thê không chung
sống với kẻ thù

Hoàng Diệu tự tận không chịu nhục

Trong cơn bán loạn

Hai Ngải thành gương sáng muôn đời

Sao bây giờ

Lại mọc ra đám cỏ dại? Trời ơi!

5.

Ồn ào cuồng nhiệt sóng

Ta lặng lẽ ngồi bờ

Bỗng dưng tịch lặng

Bên tai ta thì thầm tiếng ai vọng về

Như đứt đoạn

Câu được câu chẳng...

Này! Hãy nghe ta nói

Từ mệnh mang đại dương không ô uế không bụi bặm
không mảnh mung

Này những kẻ một đời bịt mắt bưng tai

Những kẻ cả một đời ba phải, nhũn nhĩn, tiến lui, hàng hai

Những kẻ luôn nhai rất kĩ và nghĩ rất lâu kiểu quân tử
mười năm trả thù chưa muộn, ủ mưu hèn tính kế bẩn

Viết lách nói năng giả vờ cá tính

Diễn trò đeo mặt nạ ngôn từ

Những cuốn sách nhạt như nước ốc

Thuê, mượn đưa tung hô

Về cuối đời, bỗng dung đời... cá tính

Lãng nhăng lảng nhăng ba trợn bặm trợn đôi khi cà chớn

Thứ ngôn từ mỡ nạc hòa nhuyễn

Đánh lừa đa nghĩa đa thanh đa tình đa nhân cách

Đúng là một bãi sình

Lầy lội thói hôi tô lịch

Này những ai đó ới ới

Chân dung tự họa thế, đủ rồi

Đã trót bán mình cho quỷ

Cho miếng ăn và cho ghế/chỗ ngồi

Thì bán nốt đi

Đôi thêm ít mỗi

Những châu bia cỏ

Cuối đời.

6.

Ra biển để nghe quanh sóng vỗ

Nghe gió ngàn xa thổi thổi về

Muối mặn thấm vào da vào thịt

Nhìn cao xanh. Xanh ngắt nhường kia.

Ra biển! Tạm xa ồn ào phố

Tạm xa! Thanh thản. Một. Cho ta

Sóng! Sóng bạc!Ồn ào! Vụn vỡ

Một thoáng mưa bay. Một thoáng mưa...

Ra biển! Chẳng có gì hối tiếc

"Nhất sinh..." dù lầm lạc đôi lần

Ngoại lục tuần tự ta kiểm đếm

Trên đôi chân tự đứng! Đôi chân.

Ra biển!

Ta một mình!

Ra biển!

Sầm Sơn 01.8.2024

SỤT SỤT THƠ...

[Bà bạn gửi cho tin nhắn và than, bọn đàn ông sao thích khóc lóc vậy!]

Bà bạn đọc thơ và kinh ngạc
Bọn đàn ông dễ khóc. Thiệt kinh!
Viết món gì cũng trộn nước mắt
Ói giời! Bực hết cả cửa/cái mình!

Nghe phàn nàn. Ta cười té ghé
Đàn ông ta! Thơ khóc bao giờ?
Mụ đọc đi. Cả ngàn bài lộn
Hết ha ha ta lại hơ hơ!

Nhớ nhãng đời. Cười còn chưa đủ
Ôm bụng lăn! Ngần ngắt! Vãi mè...
Sáng cười. Chiều cười. Khuya...bặm miệng
Vừa bảnh mắt ra! Đã hê hê

Đúng là đàn ông có một bọn
"Nhất sinh..." chỉ diễn! Diễn trọn đời
Chỗ khi nào cũng thơ với thân
Trái tim đau! Thương xót loài người!

Rặn ra thơ và rặn ra nước mắt
Sụt sịt thơ và mũi dãi thơ
Sau khi khóc thì là li cụng
Trăm phần trăm! Hô vang zô zô!

Này bà bạn! Xin đừng kinh ngạc!
Viết kiếm xèng! Phải vậy. Thế thôi...
Mụ đừng tin ngôn từ nước mắt
Dân ta bảo cái bọn đái bơi!

Ta. Cơm nguội vừa ăn vừa viết
Tay mò bàn phím. Ngát ngát cười
May sao! Không sặc nước rau muống
Mươi phút xong! Cúng mạng. Khỏi ôi!

VIẾT KHI LÒNG TRỐNG RỖNG...

Ta còn lại điều gì khi cuối đời nhìn lại?

Ồ! Bản khoãn

Ồ! Một câu hay cả ngàn câu hỏi

Bản khoãn ta bản khoãn hoài bản khoãn hủy

Chẳng có câu trả lời đâu

Chẳng có ai trả lời...

Ta tự hỏi và ta lúng túng

Chẳng còn gì đâu cuộc chơi đã xong

Cuộc chơi nhọc nhằn nhiều phần mệt mỏi

Nhiều phần nhạt nhòa nhiều phần tê ngắt

Nhỏ bé cùng vụn vặt

Cuộc chơi không có khởi đầu

Hạ màn lúc nào cũng thấy muộn

Học người xưa ta ngửa mặt hỏi trời

Mang mang mây trắng

Thăm thẳm mây xanh

Mịt mù mây xám

Ngũ sắc mây bay xa xa mãi khuất lẫn hoàng hôn

Trời lặng yên không nói
Ta mang câu hỏi ra bờ biển
Đêm sâu trăng lỏng lộng...
Bất chợt ngân nga thơ Cao Chu Thần
"Tây Phương thiếu phụ y như tuyết..."(•)
Biển xanh bất chợt sa mạc cát
Chói chang nắng
Bóng rít
Ngộp thở
Ô! Mênh mông sa mạc
Không một bóng xanh cây
Không một dấu chân người
Hoang vu ròn rợn
Ta hỏi vào mênh mang biển
Mênh mang cát
Không thấy tiếng trả lời
Câu hỏi ta mất hút
Hư vô ta thoáng chốc
Thanh thản như chưa bao giờ thanh thản
Nặng lòng họ Cao hỏi ích gì?

Thiếu phụ Tây Phương đã lặng lẽ bỏ đi...

Ta mang câu hỏi trèo lên núi

Cô phong vẫn vũ bão giông

Sét nổ vang

Lòe ánh chớp

Xé toạc trời

Xé toạc núi

Đòi người bóng chớp là đủ(••)

Thế thôi!

(•) *Dương phụ hành - Cao Bá Quát.*

(••) *Thị đệ tử - Vạn Hạnh.*

NGŨ CUNG

1.

Tôi

Bạn

Có thể chúng ta tất cả

Sinh ra

Lớn lên

Về già

Cuối cùng về đất

Thế là xong đời một cuộc

Một cuộc đời nhìn chung nhàn nhạt

Bàng bạc

Nhàu nhò

Phẳng phiu

Trơn tuột

Chả còn dấu vết lưu

Gần như thân phận viên sỏi rơi ao bèo

Vô tằm

Biệt tích

Từ thừa Hùng Vương đã thế

Tôi

Bạn

Và chúng ta, có thể

Tự tại, an nhiên, chấp nhận

Có hề gì...

2.

Vào một ngày đẹp giờ cổ tích

Mọc ra cây đũa thần

Cây đũa thần lọt vào tay

Hết phù thủy già lại sang tiên ông bù xù râu tóc

Cây đũa thần thả thính

Tôi

Bạn

Và có thể chúng ta

Ngo nguậy óc não

Ngo nguậy và bưng tỉnh

Ta phải Là

Ta phải Thuộc về...

Con Rồng và cháu Tiên

Tinh hoa và Quân tử

Rồng châu và Hồ phục

Linh khí tụ về

Cành vàng và Lá ngọc

Giống phượng giống công tứ quý tứ linh mà táng hàm
Rồng thiên phù địa trợ

Ta Là...

Ta Thuộc về...

Ưu đẳng, Tinh hoa, Vượt trội.

3.

Tôi

Bạn

Chúng ta

Cứ thế

Tự hào miên man tự hào triền miên tự hào không dứt

Niềm tự hào thiêng liêng

Bốn nghìn năm không một chút nghi ngờ

Chất thơ vô tận

Ta sinh ra đã được dự phần

Con ta cháu ta chưa sinh ra đã được thừa kế trao truyền

Sự trao truyền mang sắc màu tự động
Chẳng ai thắng thốt giạt mình
Chẳng ai bắn khoăn
Chẳng ai một chút nhú mày ngưỡng ngưỡng
Hồn nhiên ta, trong sáng ta, vô tư ta... cứ tự nhiên con trẻ
Khóc nhê nha
Cười nhê nha
Nói cũng nhê nha
Ta Thuộc về
Ta Là
Của ta...
4.
Rồi một ngày ta đọc tân cổ tích
Và gặp
Em bé reo vang HOÀNG ĐẾ CỎI TRUÔNG!
Ta sững sờ không kết thúc có hậu
Tiếng người lớn chỉ là tiếng y uông
Người lớn chúng ta so vai rụt cổ
Người lớn chúng ta ham bịt mắt ngậm miệng bịt tai
Càng ham quỳ

Ham dạ thưa

Ham van vái

Ham phong cách nô lệ nô tài

Rồi lại đến một ngày

Chúng ta sững sờ bề bàng và sôi giận

Khi Tản Đà ngạo ngược quăng ra

Ngôn từ sắc lém

"Dân hăm nhăm triệu ai người lớn

Nước bốn ngàn năm vẫn trẻ con..."(•)

Ta bỗng dưng trở thành bị cáo

"Cũng bởi thằng dân ngu quá lộn

Cho nên quan lớn nó đề đầu..."(°°)

Ta trở thành bị cáo

Bị cáo là ta

Niềm tự hào thiêng liêng sụp đổ

Cháy thành tro

Ta hi vọng từ LỬA

Tái sinh phượng hoàng

Cũng có thể chỉ là chim sẻ...

(°)(°) Thơ Tản Đà

5.

SỰ THẬT ƠI!

Chào mi

Bỗng dưng

Chợt nhớ OTHELLO

Dững sững mắt mờ

Than khóc

Khi sập bẫy Iago

Có đem cả trái đất này mà che đậy thì điều dối trá vẫn cứ
là dối trá!

Sự thật không thể đào sâu chôn chặt

Không thể đổi trắng thành đen

Không thể biến thối thành thơm

Không thể...

Cả vạn người, cả triệu người bị bung tai bịt mắt

Bị buộc phải quỳ gối cúi đầu và câm miệng

Nhưng chỉ cần một người lên tiếng một lần

Sự thật được phơi bày

Như bé em giọng vang rền xé toang giả trá

"Vua cởi truồng!"

Và

Hoàng hậu cõi truông!

Hoàng tử công chúa công nương công tử cõi truông!

Triều thần cõi truông!

Bàn dân thiên hạ cõi truông!

Tất thủy trần truông

Tư tưởng, triết học, nghệ thuật, văn chương

Cởi truông

Lõa lồ

Bèo nhèo

Nhũn nhèo

Nhẩn nheo

Xám và nhọt nhạt và bệnh hoạn

Sự thật ơi!

Chào mi!

Mi đã đến dù muộn

Hơn không

Sự thật ơi!

Chào mi!

Sự thật ơi!

Chào mi!

Sự thật cuối cùng đã đến!

Giết người thì gọi là giết người

Mù tối thì gọi là mù tối

Tan nát tả tơi gọi tan nát tả tơi

Tráo trở, bịp lừa, huyênh hoang, khoác lác, điên rồ...đều
được gọi bằng chính cái tên của nó

Sự thật ơi! Chào mi!

Như chào một niềm vui

Một niềm ân hận day dứt

Một tỉnh thức đầu có muện màng

Một đón đau rũ bỏ

Một chân thương nhức nhối

Sự thật cuối cùng đã tới

Phía trời xa

Le lói ánh dương...

NGÃU HỨNG

1.

Hình như những ông chồng thường chết trước những bà vợ!

Có thống kê nào xác thực hay không?

Còn tôi thì thấy thế...

Tôi nhớ khi song thân của tôi còn tại thế

Những đêm khuya thanh vắng

Những đêm dài khó ngủ

Những khi trở trời trái gió

Các cụ làm rằm kể cho nhau nghe những chuyện cũ xưa

Giọng đều đều bình thản

Hình như còn nói cho riêng mình

Kí ức như những mảnh vụn không cuôi không đầu tản
mác như những phiến lá khô cuối mùa ngô vắng

Những cuộc trò chuyện râm rì giữa ngôi nhà mỗi ngày
mỗi vắng bao giờ cũng kết thúc bằng câu tôi với ông/bà
ai chết trước là sướng...

Tôi lạnh sống lưng khi có lần nghe được

Một câu kết thản nhiên

Một chút ước mong

Một chút ngậm ngùi

Một chút vui vui

Một chút hạnh phúc trên chặng cuối cuộc đời...

Ai chết trước là sướng!

Những ông chồng hình như đều chọn!

Tang ma, mồ yên mả đẹp những bà vợ toan lo

Như đã từng toan lo áo mặc cơm ăn giỗ tết hiếu hỉ hai
bên tứ thân phụ mẫu

Như đã từng nhường cơm cho con nhường ngủ cho
chồng

Như đã từng giấu kín những lụy phiền sao cho ngoài êm
trong ấm

Như đã từng tính toán chi li trong những tháng năm khó
ngặt để trước đẹp mặt chồng sau đẹp mặt ta...

Ô! Những ông chồng khôn ngoan chọn trước...

Những người đàn bà chồng chết

Gánh nặng số phận đè xuống hai vai

Những người đàn bà chồng chết

Dù bất cứ là ai

Hoàng hậu trong cung

Đệ nhất phu nhân

Thân cò sớm hôm lặn lội

Bán cá cuối chợ

Quét rác trên đường

Ngồi phòng máy lạnh

Đứng trên bục giảng...

Thì vẫn vậy thôi

Hai vai gánh nặng

Âm thầm lặng lẽ đơn côi...

2.

Nước mắt nào rơi?

Nước mắt ai rơi?

Của tôi?

Của bạn?

Và có của chúng ta?

Cho người đàn bà chồng chết

Hoàng hậu và phi tần cung nữ nơi cung cấm thềm ngọc
điện vàng

Góa phụ ngủ gục ven đường vắng, ôm bình tro sau
những ngày cách li ngọt nhạt, lặng cầm bên nắm mộ tử
tù lạnh hoang trong hoàng hôn âm âm, bàn tay gầy run

rầy rờ rẫm xác chông lạnh giá, ngày ngày bơ phờ bên bờ
biển ngóng đợi trong tuyệt vọng mỗi mòn...

Thơ tôi, thơ bạn, thơ của chúng ta biết bao nhiêu cho đủ
hay cũng chỉ ngôn từ khóc mướn thương vay

Ngôn từ khô xác

Ngôn từ giả...

3.

Sau những vinh quang sáng ngời của những người đàn
ông - minh quân, học giả, nghệ sĩ, nhà buôn, nhà sáng
tạo, nhà kỹ nghệ... luôn có bóng dáng của những người
đàn bà - âm thầm, vô danh!

Hay!

Quá hay!

Và hay quá hóa ra không hay nữa

Có vẻ hám tu từ

Thành ra thiệt hãm!

Vinh quang kia ai định nghĩa?

Cho ai và vì ai?

Sáng ngời, ngời sáng nữa

Tự phong?

Ai phong?

Chẳng thấy tiếng trả lời...

Đằng sau hôn quân bạo chúa?

Đằng sau điệp trùng muru bản kế hèn?

Đằng sau những âm u hủ lậu?

Đằng sau những điên đảo lọc lừa?

Đằng sau những trang ác sử?

Có thắp thoáng bóng dáng một hay nhiều người đàn bà?

Ồ những chàng Từ Hải sau lưng thấp thoáng Thúy Kiều

Trận tiền chết đứng!

Thúy Kiều đã thành công kích hoạt nỗi khát thèm công
hầu khanh tướng

Ồ chết đứng!

Chết đứng!

Chết đứng!

Mua vui cho thế gian này.

4.

Vào một ngày bình thường tẻ ngắt

Mở tê lê bóc

Nó hỏi khác thường một câu

MÀY SỢ NHẤT ĐIỀU/CÁI GÌ?

Vụt hiện trả lời như robot

SỢ NGƯỜI!

Vì sao?

Sự ngu ngốc là vô tận!(•)

U mê, hủ lậu, a dua, hóng hớt, tàn nhẫn, ác khẩu, ác tâm, ác ý, nhỏ nhen, ti tiện, hám danh, khoe mẽ, quỳ lạy van vái, tham lam, lầy là...đều vô tận!

Sợ thay con người!

Kì diệu thay nỗi sợ!

(•) Lần đầu tôi nghe câu này vào cuối năm 1984 từ GSTS Toán học Hoàng Xuân Sính khi bà xuống nơi máy anh em chúng tôi trọ học tại nhà A8 Kí túc xá Đại học Sư phạm Hà Nội.

5.

Đáng mình quân là mình quân không phải nhờ/vì có
hoàng đế cõi trường, vua gà, vua vịt, vua gổ mục

Thúy Kiều đẹp xinh sắc xảo mặn mà không phải nhờ/vì
có Thị Nở thậm xấu quỷ hờn ma chê

Chúng ta thông minh, chúng ta khôn ngoan...không phải
nhờ/vì có ai đó ngu đần cà đụt

Bạn cứ việc cao giọng ngợi ca ngôn từ của bạn cứ việc
lung linh, cứ việc sặc sỡ, cứ việc lâm li, cứ việc...

Xin bạn đừng đá xéo, đừng nói đông ngó tây, đừng tầm
thường cạnh khõe

Bạn đừng tự vẽ chân dung bằng cách thức hạ đẳng. Rất
xoàng!

Xuẩn ngọc vô cùng.

Như một thuật ngữ toán học.

6.

Lũ lụt kinh hoàng

Động đất lần đầu cường độ mạnh

Cầu vòng đôi

Mây vẫy rồng lấp lánh

Sao băng

Mặt trăng màu máu...

Thiên cơ bí ẩn!

Ào ào diễn giải lũ lười dài mỏ nhọn!

Rác tai

Ngo ngoạy cỏ pin pu ngo ngoạy bàn tay đếm tiền

Rác tai...

Chúng nhân mặt tròn mắt dẹt

Chúng nhân quỳ van vái nhíp nhàng

Rác tai

Mắc mệ

Chết tiệt thiên cơ ngo ngoe lười...

Ồ! Lâu lắm rồi Sông Chín Ròng lại có mùa nước nổi

Điên điên vàng tươi như mơ

Cá linh cá linh cá linh

Xôn xao nước

Nghi ngút khói lam chiều

Đêm Hậu Giang

Trăng trong veo trong vắt

Đàn ca

Giọng vút cao

Mùa nước nổi

Lục bình mãi miết về đâu?

7.

Tháng Một Lịch sử

Tháng Hai Lịch sử

Tháng Ba càn quét Lịch sử

Tháng Tư tất nhiên Lịch sử

Tháng Năm chông chất Lịch sử

Tháng Sáu, Bảy, Tám, Chín, Mười điệp trùng Lịch sử

Tháng Mười Một và tháng Mười Hai băng khuâng ngạo
nghễ Lịch sử

Nước tôi quanh năm Lịch sử!

Sử thi hào hùng

Tùng bừng chiến trận

Ngựa hí voi gầm

Máu lửa

Căng

Thẳng

Đông cứng

Vuông

Nhọn

Sắc

Từ em bé thơ ngây đến cụ ông cụ bà phơ phơ tóc trắng

Đông

Cứng

Nhọn

Sắc

Hùng ca

Sử ca

Rũ bùn trăm năm không hết

Giấc mơ sáng lòa!

8.

Có tên tuổi

Những tên tuổi

Nhiều tên tuổi

Đang

Như còn

Nổi

Chói

Lòa

Sáng

Bóng và mượi

Diệu vợ áo quần váy vớ

Siêu đũ mọi cấp độ

Đom đóm lập lòe đêm khuya dất mớ

Vào một ngày như mọi ngày

Bỗng dưng biến mất

Như dân gian gọi là mất mặt

Như chưa từng có trên đời

Ô những ngôi sao lời phời

Những tả toi danh dự

Tóc bóng bụng bự

Xẹp hơi như bún mềm

Tuổi

Tên

Lập lòe

Điên điên

9.

20 tuổi đọc F.Kafka

Tôi chẳng hiểu gì

Ô! Văn chương bí hiểm bí rị bí rị

40 tuổi lơ mờ không hiểu hết

Ô! Văn chương phi lí tréo ngoe đời

60 tuổi!

Gần hết đời người

Đọc F.Kafka có lẽ là ... lần cuối

Và thấy Đời kinh dị, bí hiểm hơn văn

Nhân sinh huyền ảo huyền hoặc

F Kafka trở nên trong veo trong vắt

Hóa ra đời vô minh!

THƠ

[Như một xác tín!]

Sờ mạc phôn cùi bấp một chiếc
Bàn phím ảo thời tê lê bốc
Tự do Ta. Tự do Bạn. Tự do...
Nhanh hơn não, ngón tay lướt lướt.

Nhăng nhít ngôn từ bung bung nổ
Cuộc "thôi", "xao" đã cũ cũ mèm
Thời thánh thư mốc xì chết tiệt
Sùng bái thơ! Chỉ có bọn điên.

Thơ! Vớ ta, cuộc chơi, chỉ vậy
Mở miệng nói to cho vọng vang
Những gì ta biết và ta nghĩ
Nhân sinh đặt bầy bao ngổn ngang.

Ngổn ngang nhân sinh bao bày đặt,
Mặc ai than, ai khóc...Mặc ai
Ung dung lướt phím màn hình ảo
Thơ cúng phây! Theo mạng...lên giới!

Lên giới! Gặp đám mây phiêu bạt
Gặp cuồng phong. Một trận cuốn bay
Gặp ánh dương sáng bùng chiếu rọi
Gặp đàn chim hướng phía chân trời!

Phía chân trời! Thênh thang rộng mở
Thơ gặp người! Thêm bạn...Tung bung
Thế giới ảo! Hóa ra rất thực
Thơ - cuộc chơi! Ồ! Thiệt lạ lùng.

Sờ mạc phôn! Phím ảo! Phím ảo!
Ba nốt nhạc! Thơ tỉnh. Thơ say
Tạ ơn giới! Óc chưa hóa đá
Mở miệng thôi!
Thành một khúc này!

TỨ TÁU

1.

"Mưa vẫn mưa bay..."(•)

Nơi tôi sống không tháp cổ

Bê tông, chỉ có bê tông

Những tòa nhà ngạo nghễ loa lóa kính và đá

Lô xô mái cũ

Nhẽ nhại loanh quanh ngõ nửa phố nửa làng

Người đi trong mưa

Người về trong mưa

Người ở trong mưa

Không thi vị

Không nên thơ

Không băng khuâng sầu muộn

Nhiều nhà loa mở 24/7

Như tôi nghe

Không thấy nhạc Trịnh bao giờ

Một côi đi về

Một côi ở

Nửa buồn nửa vui
Hứng khởi cùng ảm đạm
Sầu không lên cùng nắng
Không bay theo mây
"Mưa vẫn mưa bay..."
(•) *Ca từ nhạc Trịnh*

2.

Bạn cho đăng "những - bài - thơ - nhân - dịp"
Trên tê lê bóc để chế độ công khai
Bạn ngầm chấp nhận ai cũng có quyền vô đạo, khen
ngợi, chê bai
Khen, chê lưu dấu vết dù chỉ một hình hiệu thả tym hay
thả mặt cười
Vô số người có thể
Có thể lắm chứ
Đọc
Bỏ qua
Không tỏ bày thái độ
Dừng dung

Nguội lạnh...

Bạn tự vẽ chân dung bằng "thơ nhân dịp"

Chân dung tự họa chính xác đến từng dấu câu

Thôi đành từ biệt người mà tôi đã lầm là bạn.

Tôi gọi bạn là "người nhân dịp"!

3.

Nắng

Nóng

Hâm hấp

Khủng khiếp

Hôm nay ngày 26 tháng Bảy năm 2024!

Ngày đáng nhớ!

4.

Chàng Don Kihote!

Ta yêu Chàng!

Cả Nhân loại yêu Chàng!

Bởi một lí do ta biết ta nói ra cũng chẳng ai tin

Nhưng đành phải nói

Chàng có tình yêu vĩ đại!

Chàng yêu nhất Con Người!

Ôi! Tình yêu thuần khiết

Vô tư

Tuyệt đối không vụ lợi

Tuyệt đối trong

Tuyệt đối sáng

Và kết cục thành ra mù quáng

Thành nực cười

Ngây thơ và ngây ngô

Ngộ ngộ và sâu sắc

Nhìn đâu chàng cũng thấy kẻ thù

Chiếc cối xay gió thân quen

Bác thợ cạo hiền lành

Đàn cừu ngoan

Xe tứ mã công nương kiêu diễm

Những túi rượu vang đỏ thơm lừng...

Đều hóa kẻ thù không thể đội trời chung...

Gươm vung

Tiêu diệt!

Ôi! Tình yêu thương nơi Chàng thuần khiết

Thoát hóa trò hề

Thế giới toàn vẹn thiêng liêng nơi Chàng vụn vỡ!

Chàng khổ đau buốt nhói trong tim

Một mình Chàng lang thang phiêu bạt kiếm tìm

Kiếm tìm kẻ thù

Để kết cục thua trắng tay và chết...

Tình yêu trong suốt tình yêu thuần khiết tình yêu lí
thuyết diệu vợi cao siêu

Thứ tình yêu tuyệt tự!

Hỡi Chàng tấn bi kịch nực cười!

BÀN NHẢM VỀ ẢO TUỞNG...

1.

Đọc ở đâu đó nhớ có chuyện này ở China thời hiện đại.

Người ta làm phim, rất nhiều phim về Mao Zhetong "đại lãnh tụ", "người cầm lái vĩ đại", "vàng thái dương sáng rực"...Làm phim "về" nên không thể "bắt" Mao Zhuxi đóng vai được! Nên phải có diễn viên. Ở xứ sở có cả tỉ người những tưởng lựa được diễn viên thủ vai Da lingxiu là dễ hóa ra khó hơn đường lên trời. Nhưng rồi cuối cùng người ta cũng tìm được một chàng diễn viên.

Chàng này vốn rất chi cà đụt trong nghề diễn. Tóm lại là vô danh. Ấy thế mà lại được chọn vào vai Mao Zhetong! Ồ! Sự đời nó vẫn thế. Mèo mù vớ cá rán, thánh nhân đi kẻ khù khờ...

2.

Chàng vào vai rất ngọt! Ngọt như mía lùi!

Xong một phim. Danh tiếng bắt đầu nổi.

Thì tiếp phim thứ hai. Không có ai dám cạnh tranh.

Tiếp phim thứ ba thứ tư...chàng thành "độc quyền". Ngọt như mía lùi...

Và chàng nổi tiếng tám hướng bốn phương. Chàng trở thành sao. Siêu sao màn bạc. Chuyên gia đóng vai Mao Zhuxi!

Vinh hạnh ngất trời.

3.

Kể từ đó, chàng thấm nhuần tư cách, đạo đức, phẩm giá, tác phong...của Da lingxiu!

Cha mẹ chàng cũng nhằm con trai cứ như đại nhân!

Bạn gái của chàng càng...sợ và trốn biệt!

Các đồng nghiệp và cả nhà biên kịch và đạo diễn càng sợ. Khúm núm, run rẩy. Tóm lại là kính nhi viễn chi.

Nhưng người ta không thể không tiếp tục làm phim về Mao Zhetong! Và, vì thế không thể không keo sơn gắn bó với chàng! Tấn bi hài kịch nơi hậu trường màn bạc trở thành thảm nạn!

4.

Nhưng Da lingxiu từ trần!

Vàng taiyang tắt!

Thời thế đổi thay.

Người ta...không làm phim về Mao Zhuxi Da lingxiu nữa mà bắt đầu viết hồi kí và chính luận kiểu "Mao Trạch đông ngàn năm công tội"!

Tất nhiên chàng diễn viên kia...hết thời.

Nếu chỉ có vậy thì...

Đàng này chàng ta vẫn luôn nghĩ luôn tưởng mình là Mao Zhetong!

Ở đâu chàng cũng nghĩ mình là đại lãnh tụ là vàng thái dương là người cầm lái vĩ đại.

Cứ tưởng hoài hoài như thế cho tới khi chàng mắc chứng loạn thần!

Vô nhà thương chàng vẫn đòi được chăm sóc y tế theo tiêu chuẩn mặt trời hồng!

5.

Người Việt ta có câu "thấy người sang bắt quàng làm họ" tưởng đã là ghê! Hóa ra muỗm!

Bắt quàng...làm lãnh tụ mới đỉnh cơ.

Ghi chú: Mình kể lại chuyện đăng báo đã đọc lâu rồi, dễ cũng hơn 20 năm trước.

BÌNH MINH

Ôi Tùng Đảo! Tùng Đảo! Tùng Đảo!(•)

Ôi con người! Con người! Con người!

Ôi ngôn từ! Ngôn từ! Ngôn từ!

Ôi thi ca! Thi ca! Thi ca!

Ôi cháy nổ! Cháy nổ! Cháy nổ!

Ôi bão lũ! Bão lũ! Bão lũ!

Ôi tê lê bóc! Tê lê bóc! Tê lê bóc!

Bình minh nói bình minh

Hoàng hôn tiếp hoàng hôn

Và đêm và đêm và đêm...

Ôi thời gian! Thời gian! Thời gian...

Cuốn trôi

Lấp đầy bóng tối

Lãng quên...

Đi về phía mặt trời

Đi về phía hoàng hôn

Đi về nơi gió cát

Đi về phía hư vô

Thiên đàng ở nơi đâu?

Không ai chỉ lối

Hành trình ngàn dặm xa

Bắt gặp Tùng Đảo, Tùng Đảo, Tùng Đảo

Cô tịch rừng

Cô tịch núi

Cô tịch cánh chim bay

Mắt hút giữa ngàn cây...

(•) *Thơ cổ Japan hình như Basho.*

MẠNG

Đề từ:

Ngồi buồn lướt mạng mà xem,

Dở hay cứ viết lem nhem một bài!

1.

Thế - giới - ảo!

Ngoại - vi!

Bên - lề!

Dù vị chê bai dù bị mắng nhiếc dù bị khinh miệt dù bị dè
chùng dù bị hăm he đe dọa thậm chí xóa sổ

Dù bị...

Thế giới vào một ngày tất cả đảo chiều

Ảo hóa thành thật

Ngoại vi giải thể trung tâm!

Bên lề thênh thang rộng mở

Đại lộ thông tin

Xa lộ thông tin

Ngược chiều

Thuận chiều

Đa chiều

Nổi loạn

Hỗn độn

Trở về với bản nguyên

Hỗn độn từ đây sinh ra sinh ra tất cả

Xóa nhòa ranh giới

Quý và Thần

Người và Ma

Thánh nhân và Phàm nhân

Quân tử và Tiểu nhân

Ngai vàng và Nón mê, Dép rách

Ngựa xe và Chân đất....

Da lô, X, i meo, sa phê chát và nhất là tê lê bóc

Đưa ta trở lại với Hỗn độn Bản nguyên

Mọc lên

Tiến bộ

Văn minh

Mở miệng

Biểu đạt

Công dân...

2.

Những lời ngợi ca nghi ngút

Danh dự, gương sáng đối đầu với sức mạnh đồng tiền
vạn năng

Cây thông cô độc lạc lõng nhạt phai vẻ kiêu hãnh

Tơ trời cây, lẻ loi cây, hoang mang cây, già nua cây,
bệnh tật cây, khô xác cây, rũ tàn cây...

Thân phận cây mang vác và chất chông những nghĩa lí
vu vơ mây gió đong đưa

Những lời tán dương cánh bướm bay chấp chới

Tinh tế và trắng trợn

Bày phơi

Trần truồng

Thó lợ.

3.

Nắng được thì cứ nắng

Mưa được thì cứ mưa

Mắng chửi chê bai đá kích châm chọc giễu nhại được thì
cứ việc

Ai cúi đầu thì cứ cúi đầu

Ai quỳ gối thì cứ quỳ gối

Ai khóc thì cứ khóc

Ai thả ha ha thì cứ thả ha ha

Ai nâng bi và bung bô thì cứ việc nâng bung

Ai uốn lượn tu từ cứ việc uốn lượn

Ai khóc nấc cứ việc khóc nấc

Ai hoang mang cứ việc hoang mang

Ái ó hỉ nộ hờn hận sầu oán chấp nhất bỏ buông

Lục bản mộc

Nhị lạng đỉnh

Cát bụi về nơi cát bụi...

Tự sướng hai vai đè nặng

Đừng mơ giấc siêu thăng!

4.

Tôi lên tiếng răn dạy những người trẻ

Bạn lên tiếng

Hình như chúng ta đều lên tiếng

Lo lắng

Phiền trách

Thất vọng

Bi quan...

Tôi và bạn và có thể chúng ta

Ai lên tiếng lo lắng phiền trách thất vọng bi quan?

Người lớn chúng ta

Người lớn bạn

Người lớn tôi

Ồ! Đã đang và sẽ

Hư hỏng

Nát bầy

Què quặt

Hủ lậu

Hèn nhát

Quáy quά

Mù mờ u mê mù mị khóc cười tự sướng diễn trò hồ trò
mèo trò chim trò chuột

Kinh hãi nhất là Trò Người

Làm nên tấn trò nhân gian không có khả năng hạ màn
kết thúc

Tôi dạy ai?

Bạn dạy ai?

Chúng ta dạy ai?

Và dạy cái gì?

Lọt tai

Chướng tai

Ngứa tai...

Những câu hỏi không vu vơ

Trả lời là Ai?

5.

Em không thể làm theo nàng Tô Thị

Con của chúng ta không thể cùng em hóa đá

Và cả em nữa

Cũng không...

Tình và nghĩa vợ chồng

Dẫu cao quý thiêng liêng cũng không thể cứ mãi đặt lên
bàn thờ của đèn thiêng hương khói

Em không thể làm thánh nhân giữa vòng vây điệp trùng
thường nhật

Thường nhật bữa vây trần thế vô vàn quyền rũ

Hương thơm và mật ngọt đâu dễ khước từ

Những khoảnh khắc bình yên, những giây phút thăng
hoa, những nồng ấm đêm xuân, những dịu dàng thu vàng
nắng...không bao giờ có lỗi

Nơi trái tim em một phần riêng vẫn dành cho kỉ niệm
trong suốt

Chỉ thế thôi

Em không thể bồng con và hóa đá...

6.

Lướt mạng

Ảnh, hình, lời...

Giật hết cả mình

Có vẽ trời sắp sập

Có vẽ Mè khổng sắp nghẹn dòng

Có vẽ sục núi cạn biển

Có vẽ giông bão nhân chìm cuốn bay...

Về Hà Nội sáng nay

Đường vẫn tắc vài chỗ

Phở bình dân vẫn 35.000 đồng một bát

Phó Đình Lễ sách vẫn bán theo cân

Tháp Rùa không có rùa phơi nắng

Loanh quanh mãi không tìm được chỗ...đi vệ sinh!

7.

Loãng ngoãng nhớ chuyện xưa

Hay tin Phu nhân Trang Tử lia đời

Huệ Thi rủ dẫm người bạn đến chia buồn cho phải phép

Đường xa bước mệt vã mồ hôi

Phải chọc nhau cười đỡ nhọc

Gần tới cổng nháy nhau dọn dẹp mặt cho ra vẻ sầu bi

Diễn khéo ra trò!

Thật bất ngờ

Tang chủ

Trang Tử ngồi bên rượu vò

Độc ẩm

Đũa gõ

Miệng nghêu ngao hát!

Thảng thốt Huệ Thi thảng thốt

Căn vặn "phu nhân qua đời mà Ngài hát được sao?!"

Uống thêm một chung đầy

Hát thêm một khúc

Trang bật cười vặc "Khóc ư? Trời! Nếu khóc mà người chết sống lại? Thất kinh! Chật đất! Lấy gì mà mặc mà ăn???"

Khóc

Cười

Hay hát

Tất thấy đều nhỏ nhỏ nhăng nhặng

Chuyện xưa Trang Tử muôn phần vui tươi!

8.

Sen trà trà sen

Uống và ngắm

Ngon ngon và có phần lẩm cẩm

Không ra trà cũng chẳng ra sen.

Nhớ, thừa hoa niên

Bạn hỏi ta về bài thơ lang thang truyền chép

Ai là tác giả không ai biết

Ta ngỡ ngác

"Bùn với sen đâu phải chuyện gần

Có bùn thì mới có sen

Từ bùn sinh ra

Có tí sắc

Có tí hương

Vội quên

Ngạo nghệ coi khinh gốc nguồn...

Bài ca dao vụn vụn người xung tụng

Hóa ra xung tụng sự vô ơn

Xung tụng sự phản bội..."

9.

Dễ đọc dễ nhớ dễ xem dễ hiểu

Dễ khóc dễ cười dễ hờn dễ giận

Dễ ghét dễ yêu dễ căm dễ sâu dễ hận

Dễ làm dễ chơi dễ giết chó gà mèo lợn hổ báo rắn trăn
chó sói lợn lòi và rất dễ giết người

Bằng súng lục dao găm thuốc độc

Bằng bom chùm bom cháy

Bằng ngôn từ đoid máu và biển máu hung hăng, li lợm....

Một bộ phận không nhỏ dưới gầm trời

Khước từ trường thành

Khước từ văn minh

Khước từ những chân trời

Vì...khó!

10. Kết

Những ai mê mãi chữ

Chán chê thả ha ha

Rồi thì rủ nhau khóc

Như trẻ nít oa oa.

CÓ AI CÒN NHỚ

"NGƯỜI TỐT Ở TỨ XUYÊN" CỦA B.BRECH?

1.

Không cần phấn đấu làm Thần

Thần chỉ là chuyện hoang đường thêu dệt

Thêu dệt bởi chúng dân u mê, dốt nát, biếng lười

Bởi lũ lưu manh giả danh học giả ngụy - quân tử được
chân - lưu - manh thuê mượn dài hạn hoặc theo mùa vụ

Không cần phấn đấu làm thần.

2.

Làm thánh nhân ư?

Cũng không cần

Thánh nhân trong veo nước lọc

Giả tạc

Một dạng đồng bóng lên gân

Thánh nhân được tạo nên từ những lời tung hô những vẽ
vờì sơn phết những khua môi múa mép những mặt nạ
tinh vi

Vây quanh thánh nhân đầy chật bọn giả hình

Nanh nhọn ẩn sau làn môi mỏng

Móng vuốt ẩn sau triều phục lộng lẫy

Muru mô ẩn sau óng mượt ngôn từ

Thánh nhân!

Lòng tốt khù khờ

Thánh nhân hóa thành đồ trang sức.

3.

Không cần thần càn không cần thánh nhân

Mặt đất này cần những - con - người

Những con người luôn có gót chân hèn kém

Những con người tự biết và buộc phải biết

Làm người thứ nhất và sống chung

Chấp nhận tha nhân

Tranh cãi và thỏa thuận

Mở miệng và lắng nghe

Trầm tư và hành động

Vượt thoát khỏi những hào quang giả tạm

Đọc thơ và nghe nhạc

Cởi trần hô hét bóng banh

Nếu cần thì viết

Giấy vốn dễ mủn nát

Chữ mủn nát càng nhanh.

4.

Hỡi chúng dân khốn khổ

Vì ngu muội

Vì ranh ma

Như cỏ rác

Như bầy cừu

Như kiến lửa

Như đàn mối tham lam

Các người đặt lên ngai vàng gã đồ tể

Và gã đạo đức chuyên nghiệp

Và tay độc tài mang bộ mặt nhân từ

Và quý ông lịch lãm yêu văn chương nghệ thuật biết vẽ tranh sơn dầu điệu nghệ và thưởng thức nhạc Moza và tôn thờ siêu nhân và tự tôn thờ

Và cúi đầu tự nguyện

Và quật đồ ném tất cả vào sọt rác

Ngu muội ma mãnh ngoan hiền hung bạo siêu thẳng

Chết chìm trong tội ác

Hỡi chúng dân khốn khổ...

5.

Người tốt ở tứ xuyên

Người tốt ở linh thú sơn

Người tốt ở tây trúc

Người tốt chốn bông lai

Những người tốt vô dụng

Các vị cần cho ai?

NGÔI BIA CỔ MỘT MÌNH

Bia cỏ, một mình ngồi nghe hát
Nhạc Trịnh chiều nay bỗng thấy vui
Một cỗi đi về! Thân bụi cát
Nắng mãi thì mưa nó phải rơi!

Bia cỏ một mình. Lặng lẽ uống
Thế sự bập bênh! Thật tức cười
"Hữu hoàn vô" đòi người bóng chớp
Tươi mãi thì rồi cũng héo thôi!

Loa thùng gào! Cứ như nổi loạn!
Bọn thanh niên hơn hớn dô dô...
Trăm phần trăm! Kệ mịa đứt cước
Đòi khác chi cái cục cứt khô.

Đi và hét. Hét như gặp cướp
"Bao nhiêu năm..." gọi mãi không đy!
Bia cỏ tung bùng nhật nguyệt tắt
Chiều nay! Trời mây xám như chì!

Ngồi một mình. Chiều nay bia cỏ
Chợt nhớ "Cáo tật thị chúng" thi!
Ta chết. Có gì mà phải xoắn?
Muôn hoa vẫn cứ nở kia kìa!

Đùng ðùng sấm. Xé ngang trời chớp!
Tin lành? Tin dữ? Kệ mịa trời!
Nghêu ngao hát ðồng dao thả ðĩa...
Đỏ cứt gà! Xong một cuộc chơi!

THƠ

Thơ là thứ của giới ban tặng,
Một số tay bắng nhắng hêm hêm.
Những tay tầm ngấm tầm ngấm,
Thơ như ma ám! Muôn phần khó chơi.
Lũ làm thơ. Dở hơi một cục
Mặt nhàu nhò bút xúc không yên!
Vò đầu, bút tóc, đêm đêm,
Khổ đau tìm tứ lại thêm tìm vần.
Ai sống chung mười phần khôn khổ
Trời ản cho của nợ một đời.
Chập cheng thêm chút dở hơi,
Vừa uyên bác vừa lời phời ngáo ngơ.
Vừa bảnh mắt đã thơ với thân,
Quá trưa vẫn ngơ ngẩn vào ra.
Và rồi bóng đã xế tà,
Vẫn như ma ám! Thơ ca! Ối giời...
Con mụ vợ nó thời hục hặc,
Máu tam bành lục tặc bốc cao.

Thơ thơ! Bà dí lồn vào,
Yến oanh gà vịt chào mào quạ khoang!
Này! Thì cho bung toang một trận,
Này giun xanh thấy hận một đời!
Đại gia! Nhìn kìa chồng người,
Muôn phần ngạo nghễ chói ngời ghé cao.
Ta như hoa cắm vào bãi cứt!
Chồng ta ơi! Cúc cúc cu cu!
Thơ thơ toàn chuyện ruồi bu,

TẬP THI CUỐI HẠ 2024

1.

Bạn hỏi mà sợ nhất điều gì?

Ngôn từ, ngôn từ, ngôn từ

Tám lưới không ai thoát

"Lời nói đọi máu"!

Sợ!

Càng thêm sợ khi "lời nói gói vàng"!

Thấy hãi hùng lúc "đảo lưới bảy lần"

"Lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau"!

Sự thực dẫu nhem

Kín như bung

Đáy sâu âm u tối tăm miền địa ngục

Ngôn từ giao đãi

Ngôn từ ủ mưu

Ngôn từ lung lạc thôi miên thao túng

Ngôn từ dẫn dụ bầy người vào mê thất mê cung...

2.

Lúc say hấn bảo là rượu nói

Lúc làm thơ hấn bảo thi ca lên tiếng

Giữa phái đẹp hấn múa lười đong đưa ngôn từ mật giót

Tụ tập quán rượu via hè ngôn từ thủ lĩnh

Gặp ông lớn bà to những anh béo chị béo ông béo cậu
béo cô béo...dầu chỉ cấp trên bề trên ngồi trên thơm phức
uy quyền hấn dạ dạ thưa thưa cùng điệu bộ giả nai tơ giả
khiêm nhường giả tinh tế thuộc bậc thượng thừa

Ôi! Ngôn từ!

Rùng mình

Sợ

Nỗi sợ thấm sâu địa ngục chín tầng

U u minh minh

Ngạt thở

Đuối nước ...

3.

Y hỏi trong thế giới mênh mông có đến bảy tỉ người mà
thần tượng ai?

Ô! Câu hỏi ngớ ngẩn nhất từ thừa biết nghe biết nói

Này thì trả lời

Tôi - thân - tượng - tôi!

Tao - thần - tượng - tao!

Tất tậ đã bát nháo

Đã vụn tan

Đã nát bậy

Đã mục nát

Đã đổ nhào

Thần tượng được trùng tu, tái chế, mạ vàng bằng những
đại dự án siêu dự án

Kết cục vá vúi đổ nát tàn hoang bật văng người qua lại
bò nhớn như gặm cỏ xăm trở tè bậy

Thần tượng dậy mùi

Thần tượng hết mùi...

Tôi thần tượng tôi

Như một con người

Rõ ràng yêu ghét

Rõ ràng phải trái đúng sai

Mở miệng

Mở miệng

Mở miệng

Làm lụng và dong chơi

Dừng dung sanh lão bệnh tử

Tôi là thân tượng của tôi...

4.

Dạy - học oăn lai

Mừng tân gia oăn lai

Mừng cưới oăn lai

Thương mại oăn lai

Phúng viếng oăn lai

Duyên tình oăn lai

Cúng dường cũng oăn lai

Chẳng chịu kém ai

Số hóa

Ảo diệu hơn tôn ngộ không

Lễ lạt hoa trái hương đăng không hợp thời

Mã QR

SmartPhone ting ting đầy chất thơ

Đầy thiên vị

Ngát ngát hương từ bi

Ting ting

Quý vị thành công

Phật tại tâm, đã cũ

Phật tại con chíp

Phật tại mã QR và ổ cứng smartphone

Ting ting ting

Ngộ không ngộ năng ngộ tính

Thất kinh.

5.

Kì thi thành công

Hơn cả chờ mong

Điểm ngữ văn cao cao ngất

Tỉnh mình cao nhất

Nhất nhân nhật môn văn tỉnh mình

Cô văn thật xinh

Cái đếch càng xinh

Cái tỉnh tình tình thêm ròn

Vui sướng bôn chôn

Hoan hỉ bôn chôn

Đồ Sơn, Sầm Sơn, Thái Sơn, Hoa Quả Sơn, Kim Sơn nổi
sóng dập dồn

Môn ngữ văn điểm quê em cao nhất mang cái bồn ra
phoi...

6.

Những thước phim cũ

Đưa ta về một trăm năm trước

Phố xá tình tươm

Hàng cây tình tươm

Hoa viên tình tươm

Thánh đường dịu dàng chuông đồng

Hoàng hôn rực vàng nhẹ buông

Một trăm năm qua

Mất

Mất

Mất

Nhộn nhạo phô phang phố

Tôi tả hàng cây xanh vàng trắng đỏ

Hoa viên thật giả

Thánh đường buồn như không thể buồn hơn

Hoàng hôn gắt gỏng

Tả tôi người nhộn nhạo người lẫn cùng khói bụi

Tiếng loa y uông y uông...

7.

Một cựu tổng thống tuổi cao mà sức không yếu

Chém gió ào ào

Liên danh tranh cử cùng một trai trẻ sanh năm 1984

Người Mĩ là thế!

Là thế là thế nào...

Người Mĩ biết, người Mĩ hiểu, người Mĩ lựa chọn

Cuộc chạy đua quyết liệt thậm chí ác liệt

Vui

Tung bừng

Náo nhiệt

Chính trị công khai nơi đường phố nơi quảng trường

Cả thế giới dõi theo

Cả thế giới hóng

Cả thế giới luận bàn

Cả thế giới nín thở

Rất có thể cả thế giới tan hoang

Người Mĩ là thế

Sắc nhọn như những đỉnh núi miền Viễn Tây

Dài và rộng như sông Mixixipi chảy ngược từ Bắc xuống
Nam cuộn sóng gầm gào thác

Nhìn người và chúng ta ngỡ ngác

Ộp oạp ếch giếng sâu.

NHẠI VƯƠNG HÀN

[Túy ngọa sa tràng quân mạc tiếu

Cổ lai chinh chiến kỉ nhân hồi]

Chiếm thành, tướng lừa quân vạn vạn

Làm trai thà chết chốn sa trường!

Não tấy trắng người thành rô bột

Chiến quả tiệt bầy tiếng ca vang!

Nơi sa trường đêm trăng lạnh buốt

Xương khô, sọ rỗng hút gió lừa

Hồn tử sĩ trộn cùng bụi cát

Âm âm! Chớp lóe! Giật dội mưa!

Lều cỏ! Còn vài người sống sót ...

Rùng mình! Hãi! Đạn lạc tên bay

Không hiểu có sao lại không chết

Trận mạc xong dồn tụ về đây...

Giải ngũ? Này! Đừng có mộng hão
Tân binh vạn vạn sắp đến rồi
Công thành! Công thành! Chiến! Chiến tiếp
Vạn vạn thầy người tiếp đãi phoi...

Đêm nay! Lều cỏ. Ta còn sống
Chớ có ủ ê. Chớ rữ buồn
Rượu dấm vò cùng nhau dốc ngược
Hứng dòng lệ chảy! Hứng mưa tuôn.

Nằm nơi sa trường chàng cười ngất
Xưa nay chinh chiến mấy ai (vác xác) về
Đừng mơ hão (quy cố hương) thê nhi đoàn tụ
Sẵn rượu đây cứ uống. Uống đi.

Này quanh ta xương khô sọ trắng
Các người chết thảm cũng là xong
Đời người! Một lần ai chẳng thế
Bọn chết sau mới thực khốn cùng!

Nào uống xong cùng nghêu ngao hát
Cổ hương xa vời vợi cổ hương
Vợ ta có thể theo kẻ khác
Con ta có thể ném bên đường.

Ngôi nhà cũ. Tường xiêu. Mái sập
Cỏ hoang mọc lút lối vào ra
Nền mới xông quạ về tha rác
Lập lòe đom đóm chập chờn ma.

Nào dóc cạn! Ngày mai vô trận
Ta sẽ thành ma cụt. Cụt đầu
Thành quỷ không nhà. Thành bụi cát
Banh thân trăm mảnh sá gì đâu!

Nào cười vang! Say cuồng! Nào thét
Cho lạc giọng đi. Hóa tiếng ma
Sa trường vung tay ta chém gió
Nhất tướng công thành vạn cốt khô!

PHI HU CẦU

1.

Trên cao nhìn dòng người trôi phó
N như sông nghẹn ứ rác, lục bình
Hoi nóng phả, hoàng hôn nắng quái
Lầm lụi nhân gian chón thị thành.

Trên cao nhìn những khu ổ chuột
Mảnh chảnh cũ mụn vá te tua
Trầm thống khí ứ đầy! Trầm thống
Nhi nhúc người! Ruồi đậu. Kiến bu.

Trên cao nhìn thâu đêm sáng rực
Thừa mưa sang giàu! Ngát. Ngát trời
Những sang chảnh phát phi! Phi đại
Tàn bạo ăn. Tàn khốc cuộc chơi.

Bữa ấy qua Đoàn thành(•). Ta ngắm
Đá Vọng Phu! Nức tiếng xa gần
Cổ tích ta nghe hồi bé tí
Tóc bạc rồi mới được đến thăm.

Người đàn bà bỗng con, hóa đá!
Ta nhìn thẳng rồi lại nhìn nghiêng
Quay xe chạy, lại nhìn hướng khác
Chinh phụ bỗng con? Rõ hão huyền...

Mặc ai người nhìn thành chinh phụ
Trước mắt ta mồn một hiện ra
Hình một gã lái buôn, khoác bị
Chắc là tiền! Buôn bán đường xa...

Mặt của gã hướng về phương Bắc
Buôn rừng, buôn đất hoặc buôn vua
Bắc triều, chỗ dựa...luôn vững chắc
Bài học này có tự ngày xưa...

(•) Tên cũ của thành phố Lạng Sơn.

2.

EURO bán kết thứ nhất

Một mình ngồi xem

Chập chờn thức ngủ

Bập bõm bên tai tiếng bình luận viên

Euro quá nản

Ói giờ ai huyền thoại mãi cô đơn!

Bán kết thứ hai

Rủ nhau mãi cũng chỉ được bốn người

Đang già sắp già hơi già và không còn trẻ nữa

Rượu và môi nhậu

Trà đặc

Thuốc nghi ngút

Tiểu Huyền nhẹ nhàng và cũng hoạt ngôn

Tạ Biên Cương bóng bẩy như chính khách

Rộn ràng bình và luận

Bọn ta cũng làm tí cá cược con con!

Bỏ phiếu cho Hà Lan ba gã

Một tay quả quyết Ăng lê

Thắng thua phở Quốc Sư Lí kèm Quán Gối cà phê.

Tất cả ok ok!

Tuyệt cú mèo bóng đá!

Cực kì hay túc cầu

Hàng tỉ người cực sướng

Thời gian trôi quá mau...

Cuộc chơi cực tung bùng náo nhiệt

Trái bóng cuốn theo cả tỉ người

Nốc ao! Dứt khoát thua và thắng

Đi tiếp hay là dừng cuộc chơi...

Ngang tài ngang sức cuộc cân não

Người Anh toan tính. Kĩ như thần

Mưu mẹo y hệt làm...chính trị

Cuộc chơi hư hao mấy phần

Trong

Sáng

Hồn nhiên.

3.

Tháng Bảy oi nồng ngạt thở

Trai trắng oải củ rử cù rù

Già nua rử héo hóa thiên thu

Tin dự báo thời tiết

Phập phù như cá rô đớp

Say nắng lơ đơ

Tháng Bảy chinh phu chinh phụ

Sầu hờn hận oán ra đi

Hoan hỉ những món quà

Những món quà cũ mang tinh thần xin tương Tàn làm
phúc Sở

Truyền thống lặn sâu cổ thư China.

4.

Bàn chân ai vượt ngàn dặm

Đẹp thăm sâu

Thấm thía

Bàn chân cứu rỗi

Cái mồm ai một đời

Uốn lưỡi

Mòn môi

Buông ngôn từ xanh lè nọc rắn

Sắc lạnh thủy tinh vỡ

Nhọn hoắt gai chùm bò kết bò quân...

Cái mồm đặt bên bàn chân
Tương phản mang tinh thần thời đại
Trung tâm mềm oặt bún thiêu
Ngoại vi như giông gió
Thần tượng không xô tự ngã
Thánh nhân lộ mặt mo
Tan rã và vụn vỡ
Rác văng bốn phía
Anh trai trườn ườn cùng chông gai
Chị đẹp vờ khóc vờ thương vờ yêu
Xơ xác như vờ.

TƯỢNG TƯỢNG

Ngửa mặt nhìn trời xanh mây trắng
Tụ tán theo gió quả vô thường
Mây trắng! Trắng! Hệt như cháo loãng
Cả một trời cháo cúng cô hồn...

Ô kìa! Mây tụ! Nhìn in hệt...
Phơ phơ râu tóc hình triết gia
Giữa hư vô triết gia cầm bật
Lỗi thời sinh không cửa không nhà!

Mây quần! Bỗng dung mang hình chó
Chó xù! In hệt chó xù già
Xơ xác lông. Lem nhem. Thật tởm...
Dúm dó. Nhĩ nhâu. Xương bọc da.

Vừa chớp mắt! Giữa trời lại hiện
Lộn nhào mây. Phút mốt hóa rỗng
Dữ tợn hung hăng khoe nanh vuốt
Mày dọa dẫm ai? Dọa nổi không?

Tan tác mây! Loạn li. Li loạn
Hình nhân gian ! Chinh chiến hãi hùng
Mùi chết chóc! Xương khô! Máu đọng
Mồ mả giăng giăng! Xám chiều đông.

Ôi! Nảo lòng! Mây hình chinh phụ
Khắc khoải. Bơ vơ. Lạnh cô phòng
Sầu lên ngọn ải. Mây luân lạc
Mấy mươi năm đã bật tin chồng!

Kìa mây bay mang hình trang sách
Sách trời mở rộng đến bao la
Chép chuyện thế nhân! Tấn hài kịch
Thoắt người. Thoắt thánh. Lại thoắt ma...

Mây dòn tụ! Dòn tụ! Dòn tụ...
Chớp giật. Sáng lò. Sét nổ tung
Sầm sập mưa bay. Sầm sập gió
Nước dâng! Hồng thủy! Sạch! Sạch không...

Chiều cuối hạ! Nhìn trời! Tưởng tượng...
Gã khùng! Phút mốt hóa thi nhân
Cười! Cười vang! Cát giọng kiêu bạc
Không du du thiên tải bạch vân...

UỐNG RƯỢU CÙNG GIAI ĐẸP

[Tặng bà bạn...có giai đẹp!]

Uống rượu cùng giai đẹp,
Ba chục chén! Chửa say
Mắt giai đẹp lúng liếng
Khiến lòng ta ngất ngây...

Nào thêm mười chén nữa,
Lúng liếng thêm đi nào!
Hơi rượu nồng. Quá sảng
Khiến hồn thơ lao đao/chênh chao!

Rượu mà không giai đẹp
Khác chi trà líp tông
Khác chi cà phê loãng
Cả cuộc hẹn, đi tong!

Đã bao ngày, bao tháng
Một mình! Rượu. Uống suông
Uyt ki cũng nhạt toẹt
Thơ phú thành y uông...

Nghĩ. Ta đâu có lỗi!
Đẹp và lại giỏi giang
Hiếu kính với cha mẹ
Sao duyên phận bẽ bàng?

Hôn nhân như...mộ địa
Thôi thì! Lỗi tại ta
Có lỗi thì ta sửa
Cùng vui vẻ...ra tòa!

Và tự thề! Hết nợ
Dội nước tắt lửa lòng...
Đàn ông từ nay...sợ
Thôi thì thôi cho xong!

Ồ! Nhưng lại thấy phí
Nhân gian cả triệu người
Không tham! Ta tìm một...
Tìm thấy đời thêm vui.

Ồ! Đời muôn vạn nẻo!
Có một dành cho ta
Giai đẹp! Ta đã có
Niềm vui vỡ. Vỡ òa...

Mặt sáng! Và ngực nở
Chân dài và bụng thon
Giọng trầm nghe rất được
Yêu ta! Thơ yêu luôn...

Giai đẹp đọc thơ ta
Nét cười như dịu lại
Rượu ta nâng chén mời
Mắt giai đẹp...hoang hoải!

Chuyện trăm năm...khoan tính!
Hữu duyên. Duyên bền lâu
Vô duyên. Đường hai ngã
Khỏi làm mệt lẫn nhau!

Uống rượu cùng giai đẹp
Khoảnh khắc này của ta
Như nền bùng lửa sáng
Thế thôi cũng đủ mà...

HỦ NHÂN

[Ngồi bìa cỏ một mình nghe trộm được...Chép lại]

Trước bắt công/sa đọa/phi lí/trái ngang...ta chọn im lặng!

Vô lí ư? Ồ! Rất bình thường!

Im lặng là...vàng! Ta triết lí...

Đời là vậy! Và thấy yên tâm...

Chuyện thường ngày ở huyện. Thậm chí

Ở tỉnh, thành. Có thể quốc gia...

Ta lắc đầu! Thờ dài! Ngán ngẩm

Thôi thì. Ta lo giữ thân ta!

Ta đâu biết! Chính ta mặt hạng

Loại ăn nhờ ở đậu! Thế thôi

Loại hèn nhát! Xếp ngang súc vật

Lại vênh vang như thế thức thời!

Ta ngậm miệng, bưng tai, che mắt!
Rồi tự khen: buông bỏ, giải thoát
Tạc thành ảnh tượng ta tôn thờ
Thây ma sống. Bao giờ mới chết?

Trước bất công, trái ngang, phi lí
Ta lắc đầu, ngao ngán, thờ dài
Và im miệng! Học theo hiền giả
"Độc thiện kì thân"! Được mấy ai?

Hiền giả! Thánh nhân! Toàn khốn nạn
Mùi đốn hèn! Nhận quách cho rồi
Mượn sơn phấn màu mè. Biết sống
Sách đọc cho nhiều! Ủng kiếp người.

TA NUÔI CON TA THẤY TA RẤT TỆ

[Tặng NP, bạn tôi]

Khi ta nuôi con

Ta có nhận ra chúng ta rất tệ?

Hay ta lại lặp lại những điều mà chính ta đã từng cảm thấy ngộp thở?

Ta kể công lao sinh nở, chăm chút đêm ngày

Những toan lo manh áo miếng cơm?

Những nâng niu giấc ngủ?

Những trắng đêm bên giường bệnh?

Những buồn tủi âm thầm khi so sánh với những đứa trẻ cùng trang lứa?

Sao con ta không bằng?

Không bằng?

Không bằng?

Thậm chí là kém cỏi...

Muôn vàn những điều tệ hại

Hàng giờ hàng ngày hàng tháng hàng năm

Ta chuyển giao ta

Ta áp đặt những khuôn hình

Ta mong mỏi và ta khao khát

Ta sung sướng và ta buồn bực

Ta biến ta thành kẻ độc tài

Kiên nhẫn độc tài

Lặng lẽ độc tài

Tinh tế độc tài

Thi vị độc tài

Ăn náu trong tình yêu thương sắp đặt

Ăn náu trong lớp vỏ ngôn từ hoa mỹ

Ăn náu trong những thước ngọc khuôn vàng

Ăn náu trong những chân lí trăm năm ngàn năm lắng kết

Ta đâu nhận ra

Chính ta là kẻ độc tài

Gã độc tài thiện nghệ có thể nhốt những giống cây đại
ngàn vào chậu cảnh

Nhốt những cánh chim trời vào chiếc lồng chật hẹp

Nhốt những loài cá vào bể kính hoa mỹ

Nhốt ước mơ khao khát những mầm tự do vào những mô
hình

Ta yêu thương ta hi sinh và ta áp đặt

Ta chuyển giao ta

Ta biến con ta thành phiên bản của ta

Ta biến con ta thành kẻ thực thi trung thành

Ta chuyển giao ước mơ, chuyển giao nỗi buồn, chuyển giao ngò vức chuyển giao bất đắc chí chuyển giao đón hèn chuyển giao nông công cường chuyển giao toan tính...

Con của ta

Thành của để dành

Thành dẫu chỉ thành công hay thất bại

Thành vinh quang hay tủi hổ,

Thành kiêu hãnh hay buồn bã cúi đầu...

Những khuôn mẫu cũ được đánh bóng mạ vàng

Hóa thành huyền thoại

Thành cổ mẫu và thành biểu tượng

Định dạng định hình và nhốt chặt

Ta là tù nhân ta là quản ngục

Ta là ai?

Liệu ta có biết?

Ta thức tỉnh dẫu có muện màng hay vẫn u mê?

TIỀN BIỆT

[Viết khi nghe tin nhà thơ Hoàng Cát từ giã cõi đời]

Chắc chắn ông không nghe/đọc được những lời ai điếu

Của những văn hữu thi hữu

Của những đồng đội, đồng hương, đồng tuế, đồng nghiệp, đồng môn

Chắc chắn...

Những lời ai điếu muộn màng

Tôi tin ông cũng không cần...

Ngay cả sự sám hối của những ai ai đó

Nếu họ còn chưa giã biệt cõi đời

Nếu trong thăm thẳm, âm u óc não và trái tim hóa đá le lói một chút tình người, một chút lương tri lương năng

Tôi cũng tin ông cũng không cần...

Tôi thường nghe người già trong làng tôi hay nói

"Chết cho nó mát mặt!"

"Thoát khỏi lụy trần ai!"

Những câu nghịch nhĩ chỉ khi về già tôi mới hiểu!

Nó làm khô xác

Làm quất queo

Sáo ngữ "tạ - ơn - đời" mà tôi mà bạn mà có thể chúng ta
tất cả vẫn quen dùng

Mòn chán và nhạt nhẽo

Nhạt nhẽo và thảm hại

Thảm hại và bẽ bàng

Bẽ bàng và độc ác...

Thủa nhỏ

Khi nghe câu ca dao cổ

"Giã ơn cái cối cái chày

Nửa đêm gà gáy có mày có tao.

Giã ơn cái cọc cầu ao,

Nửa đêm gà gáy có tao có mày..."

Bàn tay ngôn từ vô hình bóp nghẹt trái tim tôi

Tạ ơn vỉa hè!

Tạ ơn vỉa hè!

Tạ ơn vỉa hè!

Ôi một đời người vỉa hè kiếm sống vỉa hè làm nơi bám
víu làm nơi nuôi chữ nghĩa

Lại bàn tay ngôn từ vô hình xiết chặt

Tức ngực

Ngạt thở

Không còn nước mắt để rơi...

Vãn chương thiên cổ lụy

Vãn tự ngục kinh hoàng

Cuộc nhân sinh khốn nạn

Xin đừng ai khóc than!

NGOÀI 60...

[Đề tặng Nghệ sĩ Nhân dân Trần Lực]

Tròn sáu mươi, xem như là đủ
Không trầy vi tróc vảy. Tốt rồi!
Ngoài sáu mươi...Tạ ơn trời đất!
Ơn tổ tiên! Ta lái cuộc chơi...

Đừng làm...gương! Cháu con thêm ghét
Đừng luôn mồm nhắc chuyện ngày xưa
Cái ngày xưa nghèo, hèn và nhục
Cổ tích buồn ... héo rũ mộng mơ.

Bạn bè cũ mỗi ngày mỗi ít
Chuyện tất nhiên, sầu muộn nỗi gì?
Dăm ba đứa lâu lâu tụ bạ
Ngâm Kiều chơi, tán nhảm, rượu, chè.

Chuyện đời mang mang. Thôi, mặc kệ
Được, mất, hơn, thua, nhục hay vinh
Cõi trần ai xưa nay vẫn vậy
Vút càng nhanh càng đỡ bực mình.

Ngoài sáu mươi say cùng chữ nghĩa
Viết thơ chơi trong lúc nhặt rau
Khi nấu nướng, làm vườn, đi bộ...
Nhưng những thơ! Hay dở chẳng câu.

Chốn đông người? Tránh xa. Thế nhé!
Cuộc bon chen! Nòng nọc đứt đuôi
Chuyện hơn thua. Trò hề. Cười ngất
Hám hổ tranh chồi...Mặc mẹ ai.

Người xưa bảo "đời người bóng chớp"
Sáu mươi năm kể cũng là dài
Về với đất! Về cùng cát bụi...
Ồ! Rất hay! Thậm chí tuyệt vời.

Chẳng có câu "đa thọ đa nhục"!
Ú ó ù ò...Hãi! Trời đày...
Phòng cấp cứu, vây quanh dây nhợ
Gánh nặng nhân sinh! Khiếp! Khiếp thay!

Người xưa, ở ẩn, khi đầu bạc
Ngoảnh mặt, được vui với chính mình
Thấy hứng trải lòng bằng bút mực
Xem như là thoát khỏi vô minh.

Ngoài sáu mươi! Cuộc chơi! Ta lão...
Mong, một câu "sống khỏe chết nhanh"!
Vãng sanh, nếu có...đầu thai lại!
Chắc chắn ta sẽ viết thơ tình!

CUỘI THI

1.

Khi người ta viết

Hình như lương thiện nhất

Hình như là người...

Đọc chuyện lùm xùm trên tê lê bóc

Giật mình

Đã lắm...

Hình như phải là trừ việc viết đơn xin vô hội???

Hình như bắt đầu người ta gặp cuội

Hình như người ta đã lơ mơ lơ mờ bước chân theo phong cách cuội??

Cuội style trời dấy

Cuội à cuội ơi cuội đến từ nơi nao?

Bằng tin nhắn ngôn từ uốn lượn

Bằng điện thoại lừng lơ hai hàng con cá vàng

Bằng đơn từ

Bằng kín kín hở hở ám chỉ họp hành

Cuội style giảng sương mờ ảo

Đời láo nháo người láo nháo và ta láo nháo

Đưa xèng thì mức cháo

Quy luật của muôn đời

Ai cũng thuộc mà ra bộ chưa thuộc

Người ơi!

Đời ơi!

Ta ơi!

Phải là cuội thì mới tồn tại

Thiện lương ơi chết lụi tụt khi nào?

2.

Khi người ta đứng trên bục giảng

Hình như người ta là thiên thần

Trong veo trong sáng trong veo

Như La Vie như gương trong suốt

Khi người ta đứng trên bục giảng

Giá mà không có những kì thi

Giá mà không có bầu bán thi đua

Giá như không có...

Mỗi mùa hoa phượng đỏ phượng thắm phượng hồng

Những chiếc giỏ xe phấp phồng nổi sọ

Những chiếc giỏ xe buồn
Chở đi đâu mất tiêu phẩm tính thiên thần
Người ta trở về đời phàm tục
Ơi những mùa thi những mùa thi khủng khiếp
Người ta không đứng trên bục giảng
Người ta nhào vô các cuộc ta bà
Chạy lớp
Chạy trường
Chạy điếm
Rỉ tai, đi đêm, lén lút, công khai
Người ta phút một trở thành không còn là thiên thần
không còn trong veo trong sáng
Không còn là gương mà chỉ là mảnh chum mảnh chĩnh
Nhộn sắc những tính toán
Nhộn sắc những cuộc đi đêm
Ồ!
Đã hết cao quý nhất
Cùng là hết thiêng liêng...
3.
Diễm tình

Ái tình

Dục tình

Giờ thêm món gạ tình

Ông lão bất ngờ phong độ nhờ viagra

Ông lão nhà thơ móm

Gạ

Ông lão vợ bỏ vợ già vợ chê vợ đuổi con bỏ rơi tiền giặt
lưng và thơ giặt môm...

Gạ

Gạ tơ bời

Viagra hết date

Thở hào hể

Tiền thì tiếc

Ôi cuộc chơi

Bời

Thời lờ

Tuột dốc

Phơi mặt trên tê nê póc

Trước khi châu trời

Đồng nghiệp lại rung rung nước mũi

Bi bi hài hài

Tình ơi!

4.

Viết thơ để làm gì?

In thơ để làm gì?

Đọc thơ để làm gì?

Vô hội để làm gì?

Một hội hai hội ba hội địa phương trung ương?

Để làm gì?

Cho vui, cho sướng, giao lưu và giao tiền giao long giao
đãi giao tiếp không loại trừ giao quà giao hợp

Tạp phát cho vui cho biết mùi đời

Cát bụi chân ai?

Một thời thổ tả

5.

Lập công dương danh!

Cũ xưa rồi

Xưa cũ...

Thời @, thời 4.0, thời kinh tế tri thức, thời tê lê pốc, thời
công nghệ IT

Phải khác

Phải khác

Dương danh cần đều gì công

Chạy

Chạy

Chạy

Bằng ting ting chuyển khoản

Bằng quà sang chảnh

Bằng vốn tự có và 5☆ Khách sạn

Bằng lễ lạt tiệc tùng

Bằng tất cả những gì có thể

Trừ thiện lương

Thiện lương phé bỏ

Thiện lương cũ xưa rồi...

Xưa danh thơm

Nay danh rất nặng mùi

Tên - gọi - mùi - đời!

QUÊ...

[Tặng anh Trung Nguyễn]

Châu Giang một trời kỉ niệm
Tuổi thơ xa lắc ngày nao
Đầu trần, quần cụt dải nắng
Đu cây, nhảy sông cái ào.

Ven đê ngắt xanh dặng ỏi
Nhất quỷ nhì ma học trò
Rình xem có trái nào chín
Ồi thơm! Thơm đến bây giờ...

Làng nép ven sông yên ắng
Trăm năm mọi thứ vẹn nguyên
Người quê sống cùng vườn ruộng
Sống cùng dòng xanh Châu Giang.

Tuổi thơ trong veo như nắng
Bạn bè một thửa chân quê
Trời xanh cánh diều bay lượn
Chiều buông chậm chậm chim về...

Thế rồi xa quê từ ấy
Thái Nguyên rừng núi vời xa
Sông Cầu mang mang con nước
Thầm gọi Châu Giang quê nhà.

Loanh quanh đời người đi mãi
Cha già mẹ héo tha hương
Tóc ta bây giờ cũng bạc
Dặm dài đã cuối con đường.

Niềm quê tên sông - tên con
Châu Giang - Sông Cầu hai phía
Thái Nguyên - Hà Nam đều nhớ
Lòng ta ấm áp sẻ chia!

Hôm nay ta lại trở về...
Châu Giang! Một ngày ta ngắm
Ban mai như gương phẳng lặng
Hoàng hôn vàng rực...Bâng khuâng.

Trên sông vẫn thuyền lướt nhẹ
Gốc si buông rẽ xùm xòa
Mùi ổi! Đúng mùi ổi chín
Thơm từ thửa nao bay về.

NGÁO THY

[Cuộc trò chuyện giữa tây - lông và annamite búi tóc củ hành ta]

Các vị luôn dài lưỡi chu mỏ khoe bốn ngàn năm văn hiến
cháu tiên con rồng...

Ê! Nghe ta hỏi xóc óc

Tử lạnh không biết làm?

Ê tây lông bọn tao đéo cần tử lạnh

Mo cau mo cau mo cau

Lá chuối lá chuối lá chuối từ thửa lang Liêu

Tuyệt vời vĩnh cửu!

Tây lông thua 1-0!

Ê! Nghe ta hỏi dễ như mút kem!

Mái bai cũng không biết làm?

Này tây lông!

Ngu vậy

Bọn tao đâu có cần

Thay vì mái bay cục mịch

Bọn tao có rồng bay trong mây

Bay chán hạ về với biển

Chán biển về chơi ao tù long lanh tiết thu hoa cúc phát
phơ làn khói nhạt

Chúng tao có cánh điều mơ ước tuổi thơ ước xuyên thời
gian thành mơ ước tuổi già thành ước mơ sau khi chết
theo cánh điều về miền tây trúc nhẹ như không

Mái bai chỉ tổ mất tích!

Tây lông thua 2-0!

Này Annamnite nghe ta hỏi xóc óc!

Nác chúng mài không thượng tôn luật pháp!

Chít chưa!

Khó đỡ hiệp này!

Tây lông!

Ê mây!

Bọn tau có lệ làng bền vững thiên thu

Phép vua cũng phải thua

Khôn ngoan nhưt vùng nhưt nước

Về làng vẫn một phép

Nem nép

Lắm lét

Khúm núm

Cúi đầu...

Lệ làng hơn hẳn trăm bộ luật ngàn bộ luật

Chúng tao cần đéo gì Khế ước tụi bay

Khế chua loét vút vút vút

3-0 tây lông thua trắng tay

Trắng tay.

Ba lần ra đòn

Ba lần hỏi xóc óc

Annanite hạ đo ván tây lông

Xứ sở mình thật là hạnh phúc

Giữa thanh thiên bạch nhật tồng ngồng

Tồng ngồng tư tưởng tồng ngồng học vị học hàm

Tồng ngồng thi ca tồng ngồng lí lẽ

Tồng ngồng ngôn từ tồng ngồng lí lẽ

Tồng ngồng bánh chưng tồng ngồng bánh dày tồng
ngồng bánh đúc bánh đa tồng ngồng rau muống mắm
muối tương cà

Hũ mắm thịt người ba năm ủ kĩ

Công chúa mang nô thần ra khoe như bi giờ tự sướng
cúng phây

Cứ tòng ngông cần chi phải lớn

Hồn nhiên thành cô tiên cậu tiên ông tiên bà tiên

Tòng ngông liên miên!

Xin ông [Liêu Thái](#) chữ "tòng ngông"!

LỤY PHẦN DƯ VẦN CHƯƠNG VÔ MỆNH...

Nguyễn Du khóc Tiểu Thanh người ba trăm năm trước...

Buổi lên lớp ta cùng trò không ít lần lệ rơi

Lòng trách ản

Ăn theo ngôn từ

Ngôn từ ăn theo

Cổ thi những hàng chữ lạnh

Giật mình

Không biết ta đã sắm vai diễn tự bao giờ...

Những oan trái quanh ta

Những oan khiên quanh ta

Những kịch bi ai quanh ta

Những khổ lụy quanh ta...

Chưa bao giờ hình như chưa bao giờ ai nhắc

Chìm vào quên lãng

Chìm vào thờ ơ

Thời gian cỏ che mưa xóa

Bao phận người...

Say mê vẩn đã khiến thầy trò ta quên lãng

Ta cùng trò thỏn thức

Trời đất

Nước mắt có vẻ ngọt lành không mặn chát

Khóc Tiêu Thanh?!

Không sao

Đồng cảm cùng Nguyễn Du?!

Cũng tốt

Người đã chết oan từ ba trăm năm trước

Từ hai trăm năm trước

Từ một trăm năm trước

Từ năm mươi năm trước...

Người của bây giờ?!

Người của hôm nay?

Ta né tránh nghĩa là ta hèn nhát

Ta yên lặng nghĩa là ta độc ác!

Liệu ta có được lãng quên?

Hay sẽ nhận lời khinh bỉ rửa nguyên

Ba trăm năm sau

Hai trăm năm sau

Một trăm năm sau

Năm mươi năm sau

Hay sẽ gần hơn?

Tôi, bạn và có thể cả chúng ta nữa luôn sẵn nước mắt và
đôi khi cả nước mũi nữa khóc người xưa!

Chúng tỏ lòng ta luôn thương tâm sẵn mối!

Nhưng kìa!

Nhưng kìa!

Trần trần trên cõi mạng cõi thế

Tôi, bạn và có thể chúng ta

Phùng mang trợn mắt

Tẹt tẹt phùng phùng

Phì phì tức tối

Róc

Rĩa

Chửi

Chê

Ngâm máu phun cả người lẫn chữ

He he ơi là he he

Nước mắt khóc người xưa thành bời diển

Chúng ta bạn và tôi

Nước mắt phì phì...

CŨ...

Ờ ờ! CỤ rất giỏi

Dễ bụng mười bò chữ

Chữ mười bò...

Ờ ờ!

Rất giỏi, mấy ai được như cụ!

Nhưng tôi thì tôi chẳng tung hô

Mười bò chữ hình như toàn chữ ngày xưa ngày xưa

Cũ tất nhiên là cũ

Ngày mỗi ngày hơi bị cũ

Rất chi là cũ

Cũ mỗi ngày thành ngày ngày thơ thơ

Thiệt là vui khi cụ mỗi ngày mỗi già vẫn vẹn nguyên
ngày thơ thơ ngày

Mười bò chữ mang hình hài manh chiếu cũ

Mang hình hài đồng cỏ làng ta

Mang gương mặt ao làng u tịch

Mang gương mặt hồn vía mắm muối tương cà

Mang hồn vía bay lả bay la

Mang hồn vía bất động khuôn vàng thước ngọc

Mang tinh thần u u âm âm bóng mát tre làng

Mang mùi vị rơm rạ và đất và bùn

Mang hồn cốt nhần tự thần cú ngâm ngợi nghệ nga mai
trà dạ tửu...

Cụ của ngày xưa

Hồn vía cũ

Ngây ngây thơ thơ bơ vơ và hình như ngẫng ngờ choáng
váng

Một trăm năm mười bò chữ vẫn vẹn nguyên không thể
lớn không chịu lớn không cần lớn

Ớ thềm lớn

Chữ mười bò!

Ngây ngốt hóa bơ vơ

Những người muôn năm cũ!

Xác nhan nhản bây giờ

Khen cụ mút mùa

Chữ mười bò!

Cụ cũng bớt bơ vơ!

NHỚ VỀ ĐẢO QUỐC BUKUMUNA

[Theo Gulliver Du kí]

1.

Xứ sở mù mịt vì truyền thống hiếu học

Sách! Ngập ngụa những sách

Nhện giảng tư rất đổi nên thơ

Bán cân vĩa hè tinh thần bình dân nghi ngút

Những nhà thông thái xuân ngọc đáng yêu

Những tay ngu ngơ uyên bác thiên kinh vạn quyển

Học giả một đời nghiên cứu xem trung bình mỗi chân
con ruồi có bao nhiêu chiếc lông

Nứt mắt, trẻ thơ đã phải thuộc như cháo chan 1001 câu
danh ngôn chép trên da dê bốc mùi thời gian ảm mốc

Tuyệt vời nhất!

Ghê gớm nhất!

Vĩ đại nhất!

Nghiêm trọng nhất!

Là những kì thi!

Học trò nín thở

Phụ huynh ghệt thờ

Thầy cô khó thờ

Cây sân trường ủ ê rũ héo vì khiếp sợ

Thi

Thi

Thi

Thi....

Ái thi!

Mê thi!

Luyện thi!

Là mạch ngầm truyền thống Bukumuna!

2.

Viện Hàn lâm với dự án 25 năm chế thuốc nổ từ nước đá!

Dự án 27 năm tìm lửa từ ruột bí ngô

Dự án 30 năm dệt vải từ tơ nhện

Dự án 45 năm tạo giống lai chim sẻ - phượng hoàng

Dự án 50 năm cải tạo vịt thành phượng thành công

Dự án 100 năm ấp trứng rồng hóa thạch

Dự án 350 năm tìm lối lên vườn địa đàng kể trong huyền thoại

Dự án 500 năm tìm cách chung sống với Diêm Vương

Đảo quốc bukumuna người người nhà nhà vui đầu nghiên cứu

Luận văn luận án công trình chuyên khảo bài báo chất chồng chồng chất bền bỉ như đá như sắt thàn lửa đành ôm mặt khóc

Giấy lán át người

Ăn giấy

Ngủ giấy

Ị đái giấy

Làm tình càng giấy

Cư dân xứ Bukumuna bệch bạc và khô như giấy

Cổ tự loảng ngoảng...

3.

Gulliver hỡi hồn!

Chàng cứ cố mà không tài nào hiểu nổi

Bukumuna!

Người hay ma?

Mà tất cả đều ngẩn ngơ ngơ ngẩn

Sầu muộn chữ

U ơ chữ

Mê mụ những mùa thi

Những dự án những dự án li kì

Bật vô âm tín...

Gulliver vội vã bỏ đi!

Cuộc phiêu du vừa kinh vừa nhớ!

Ôi Bukumuna...

NGƯỜI ĐÀN BÀ (KHÔNG) XA LẠ

Ồ! Cứ thấy quen quen

Người đàn bà với tôi xa lạ

Người đàn bà gây ồn ào cõi mạng

Tôi chưa từng gặp bao giờ

Chưa từng gặp

Ồ! Mà cứ thấy quen quen

Emma? Anna? Nora?(•)

Hình như là thế

Những người đàn bà bước ra từ chữ

Từ những trang văn tôi đọc từ ngày nào ngày nao xa lắc xa lơ...

Người đàn bà của hôm nay bước ra từ cõi mạng

Hình hài và cả ngôn từ

Bước ra từ cõi mạng

Đẹp!

Ừ đẹp!

Vẻ đẹp được nhúng vào công nghệ miễn phí

Thậm chí thời số hóa cũng đằm đẹp

Đềm đẹp xô lẩn nổi chìm hiện hữu và mất hút
Tất cả trong cái chớp mắt không kịp định hình
Ngôn từ ngôn từ nằng tự vẽ chân dung
Một chút lãng mạn cuối mùa một chút thời thượng ngôn
tình
Một chút nhâng nháo anh chị xăm trổ
Một chút bụi bặm lưu manh đường phố
Một chút salon điệu vợ lung chừng
Một chút văn vẻ kiêu học trò làm dáng
Một chút cao siêu giá rẻ
Một chút già giặn một chút ngây thơ
Một chút cao ngạo trống rỗng
Một chút hài hước nhàn nhạt nước ối
Một chút đong đưa kiêu em gái mưa
Một chút đoan trang một chút buông thả
Một chút một chút kí sinh trong tâm hồn nông nổi...
Emma?
Anna?
Nora?
Mấy cô ả rung rung nhìn khóm phúc bồn tử?

Ô! Người đàn bà từ tê nê pốc bước ra
Lãng mạn cuối mùa
Thông minh như cũ
Ngây ngây thơ thơ
Nổi loạn trong cũi ao tù
Hơn hờ kiêu hãnh giữa những xung tụng bong bóng
Người đàn bà từ tê lê pốc bước ra.
Phía sau
Bên cạnh...
Nhan nhản những fan hâm mộ
Những thúc sinh, những vronsky, những rodolfe, những
leon điểm đàn đờm lượn lẹo hau háu
Đám đàn ông chải chuốt mỡ miều
Tâm hồn hiện ra thành áo quần đom đàng
Trái tim hỏn hển mùi xác thịt
Ngôn từ bóng loáng và nghèo và rỗng tuếch
Ôi! Những gã đàn ông những gã đàn ông
Nhan nhản trên cũi tê lê pốc
Người đàn bà bé cái nhâm
Mộng mơ sát đất!

Vào một ngày đẹp trời

Bỗng dung

Nào đó

Những emma, anna, lora

Lóa mắt

Choáng ngợp

Trước những - người - đàn - ông - lí - tưởng

Hào nhoáng ngôn từ

Lộng lẫy ngôn từ

Lai ghép một chút từ hải một chút kim trọng một chút
thúc sinh như voan mỏng che đậy ẩn mật tàng hình sở
khanh...

Ồi những đàn ông vây quanh vây quanh

Hứa hẹn những cuộc tình chán ngắt

Những cuộc tình chán tựa hôn nhân

Những cuộc tình lặng lẽ như độc dược

Ồn ã như bánh xe đui mù

Úa tàn hoàng hôn ủ dột

Người đàn bà bước ra từ tê lê bốc...

() Ba nhân vật nữ lừng lẫy trong truyện và kịch Tây
Phương!*

BÀI THƠ NHÍ NHỎ

[Khi nhà giáo chơi tê lê bốc]

1.

Trước tiên thầy/cô/ông/bà (X)...đừng ráo hoảnh

Tu từ

Rằng tê lê bốc là/như cái chợ!

Bởi nó làm lộ ra nơi thẳm sâu óc não

(X) cực kì hủ lậu

Khinh bỉ người và nghề...bán buôn!

Đã khinh bỉ mà lại cố bon chen

Cố bon chen lại ta đây cao ngạo

Chợ

Bán

Buôn

Nên xem là nơi mọi sự minh bạch sòng phẳng rõ ràng

Nơi tạo dựng niềm tin

Nơi kết nối

Nơi tạo dựng văn minh

Bạn

Tôi

Chúng ta

Phải tuân thủ

(X) hơi!

Bạn hãy vô chợ vô siêu thị thêm một vài lần

Biết đâu óc não sẽ...thông!

2.

Facebooc như là siêu thị chữ hay chợ phiên chữ

Và có thể có hình

Có thanh âm

Có video

Có tất...

Bạn đăng gì đăng gì đăng gì

Nếu để công khai nghĩa là bạn đang...bày bán chân dung
tinh thần bạn

Nghe nghiệt ngã nhưng là sự thật

Bạn thu về niềm vui

Thu về lời hoan hô

Thu về sự ngưỡng mộ

Thu về vô số tri thức về Đời từ muôn người rất có thể
hoàn toàn xa lạ

Cuộc thu về hoàn toàn miễn phí

Cuộc chơi quá đỗi tuyệt vời...

3.

Và tất nhiên khi bạn đem vào

Siêu thị chữ

Siêu thị của những cái biểu đạt

Những nhăng nhố nhố nhăng

Những ú ớ u ơ trí tuệ

Những vênh váo kiêu kì

Những thái độ bố đời thiên hạ

Những quay quắt bản và hèn

Những ngụy biện thớ lợ...

Và chân dung bạn rõ nét hiện hình

Và bạn mất...

Không chỉ một lần

Mất vĩnh viễn...

4.

Những lời khen vô bổ

Những còm dạo qua đường

Sẽ chôn vùi bạn

Khen - cho - mài - nhanh - chết!

Chả nhẽ bạn không giật mình!?

(X) nếu đẹp và sinh

Chân dài miên man như người mẫu

Thơ phú rộn ràng

Thì càng nhanh nấu (X) ơi!

(X) có thể là thiên tài trong ngôi trường của (X)!

Là thần tượng có điều kiện của abcdeghyk...

Nhưng bước vô siêu thị tê lê bóc

Coi chừng

Quê một cục

Óc quả nhỏ

Chưa sạch nước cần

Và nhiều phân đấm đò

Nhiều phân ngộp thờ

Ai za!

(X) ơi!

THƠ

Anh viết như gã mắc chứng loạn thần

Chữ chữ chữ chữ ào ạt trên bàn phím

Ngày nói ngày

Thơ thơ thơ thơ

Ăn thơ

Ngủ thơ

Thức thơ

Mơ thơ

Đạp xe đi bộ ra chợ trà cà phê thuốc lá bia cỏ...thơ

Một ảo tưởng ngôn từ vĩ đại

Một ảo tưởng ngôn từ đáng thương và đang đến ngưỡng
nực cười...

Chục bài

Trăm bài

Nhiều trăm bài

Rồi

Ngàn bài...

Bạn bè có người khen

Ngôn từ bình dị

Ngôn từ có cánh

Ngôn từ lạnh

Ngôn từ mê dụ

Tám mạng nhện lời khen

Khiến anh lơ mờ giật mình sợ hãi

In

Không in

In

Không in

Một lựa chọn lạnh và sắc!

Anh ngờ vực vào chính lựa chọn của mình

Không in

In...

Thời trước bản thảo là những trang giấy

Bi chừ màn hình điện toán ảo

Thời trước phần chí đốt!

Bi chừ một nốt nhạc phím Dell!

Những trang bản thảo cháy ngùn khói

Trời đất! Biết mấy nên thơ! Biết mấy lung linh! Biết mấy
huyền ảo!

Bi giờ một nhần Dell!

Vô tằm tích

Không lừa cháy

Không ngùn khói...

Tấn kịch đượm sắc màu hư vô

Tên gọi là Thơ!

BÀN NHẢM VỀ NGÔN TỪ

1.

Khởi thủy là Lời thì Kết cục chắc cũng là Lời.

Con người kẹt giữa Khởi thủy và Kết cục.

Lời sinh ra con người với cái nghĩa là Con - người - tư - duy.

Lời cũng xóa, cũng chôn vùi con người với nghĩa là Con - người - tư - duy - nhưng - cũ - nhàm - nhảm...

2.

Có phải vì thế mà các bậc thánh nhân thường chọn im lặng?

Phải chăng các ngài thấu triệt được tính bất túc và bất khả tín của Lời?

Phải chăng vì thế ông cha ta từng quả quyết "rượu nhạt uống lắm cũng say. Người khôn nói lắm cũng hay ra rồ!"

Rồ tức là đã tạo ra ngôn từ bất túc, bất khả tín?

Nói dài, nói dai ắt nói đại?!

3.

Một trong những nguồn cơn cho sự này là...tu từ!

Không tin thì tùy! Bản chất của tu từ là mong tạo ra tính toàn vẹn và tính khả tín của Lời. Đồng thời tu từ có mặt trái là nhằm che đậy, lảng tránh tức không muốn, không dám nói thẳng, nói trắng, nói huỵch toẹt. Thế là tu từ rất gần với dối trá và hèn nhát của chủ thể phát ngôn.

Tất dẫn đến hệ lụy là ngôn từ khi ấy càng nhiều tính bất túc và tính bất khả tín.

Khô!

4.

Người văn minh có vẻ càng ngày càng bớt ham tu từ.
Thậm chí là tẩy trắng.

Thế mà cứ bu vào cho thiên hạ ném đá!

Đừng đổ lỗi cho đá và người ném.

Bởi nguyên nhân nó nằm ở chỗ bất khả tín kia kìa.

Của anh đó chớ của ai.

MẠT VẬN CA

[Tự nhiên nhớ "Trăm năm cô đơn" và bốn tác phẩm cùng có tên GIÔNG TỐ...]

Mưa! Tới đất. Tới trời. Sầm sập...

In hết mưa "Trăm năm cô đơn"(*)

Năm mươi ngày tẩy sạch xóa sạch

Rác rến, ô uế! Sạch. Sạch tron.

Ma con đô! Trần gian chết tiệt,

Ù li! Bung bít suốt trăm năm

Người ngợm. Ngợm người! Người như lợn

Chìm đắm! U sầu! Tàn! Tới tằm!

Dân đen. Lính trắng. U mê sống

Hóa cuồng! Lấy chém giết làm vui

Ngùn ngụt cháy sục sôi xác thịt

Đĩ điếm. Đỏ đen. Rượu. Toi bời...

Ma con đô! Cái - đẹp - tàn - lụi!

Không Hương thơm, Trinh tiết, Ái tình

Tất cả chi còn là ĐỨC - CÁI

Hùng hực bản năng chôn vô minh!

Ma con đô! Có tất! Có tất...

Trừ Liêm sỉ, Tử tế, Thiện lương

Ma con đô! Xứ sở tội mạng

Nổi bão giông! Rửa sạch một lần.

Ta bỗng nhớ kiệt tác "Cơn bão"

Tiên tri buồn gọi tới mai sau

Séc - xpia thấy lòng mình trống rỗng

Trần gian - Địa ngục chứ ở đâu!

"Giông tố", "Giông tố" và "Giông tố" (••)

Sấm sét nổ tung! Hãy nổ tung

Đại hồng thủy! Chôn vùi tất cả

Loài người ơi! Đáng chết vạn lần!

(•) Tiểu thuyết của/ (••) Tên tác phẩm của Ostrovsky, Tào Ngụ, Vũ Trọng Phụng

CÂU THI

1.

Vào một ngày giờ mưa

Tỉnh miền núi chả có gì ngoài tiềm năng rất đổi mơ hồ

Đã hoàn thành phổ cập trung học cơ sở

Trên chín mươi phần trăm giáo viên đạt và vượt chuẩn

Bằng

Tại chức

Chuyên tu

Và hiệu quả hơn là phương pháp lừa gà

Tự ra đề

Tự coi

Tự chấm

Và ghi tên đánh trống

Giáo dục ơi!

Chào mi nhé!

Chúng em cười ha ha!

2.

Vào một ngày trời nắng cực

Hơi bị siêu năng cực

Người ta hô biến điếm 1,2,3 thành điếm cao chói lợi đậm
chất điếm sô ghêm trên vô tê vô ba với em xi xướng
điếm chín chín phẩy năm mười mười và mười...

Thủ khoa hơn hở cười trả lời phỏng vấn y như văn mẫu

Bại lộ lần mất mặt

Nhà giáo ra tòa đeo kính cận

Khi án tuyên giờ tay hai ngón hình chữ V

Víc tờ rì a! Chiến thắng chiến thắng...

Chóp liên hồi sờ mạc phôn cực sướng

Cúng phây

Giáo dục ơi!

Chào mi nhé!

Từ nay

Thầy được mang tên mới là khây giả cày thật cày

Cờ - hó - bay bay bay

Gâu gâu ngọng từ đây.

3.

Lại một ngày trời hơi hơi nhiều mây

Học viện lò ấp mê say ấp

Áp say mê

Nghiên cứu sinh tấp nập

Đại ráo sư một lúc hướng dẫn năm luận văn thạc sĩ và sáu bảy luận án tiến sĩ mười hai tháng ngồi gần hai mươi hội đồng

Chăm chăm chăm

Mút mút mút

Cực phê và cực say

Những đào tơ đào già đào nẫu nung núng núc núc hây hây hây

Hòa điệu cùng đông đô học hiệu bằng cử nhân ngoại ngữ nhiều như tháng bảy trời mây

Giáo dục ơi!

Đến nông nổi này

Thì mới cực hay!

4.

Rồi lại có một ngày

Một ngày các cô giáo ngáo ngơ tiếp điệu

Anh em vui vẻ tí ti

Có gì mà xoắn

Giáo dục ơi mi ngọng tự bao giờ?

Gen ngọng

Tiếng Ý nói như tiếng Lào và tiếng Anh thì nói như người làng vũ đại

Cũng chạ sao

Khi tát cả cùng ngọng

Lời ngân nga, nét đẹp vùng miền...bỗng quý làm sao hòa điệu cùng thơ giao cổ ma mị chênh chao!

Ô! Thời của những tào lao.

5.

Đời là vại dưa muối hồng

Dưa khú bốc mùi!

Đời là hũ mắm đúng quy trình từ khi bắt cá

Mắm thúì hương vị thiên giải thoát!

Đời là chum tương đủ mười lần phơi nắng

Tương như ngấu ẩ chứa hồn quê!

Chua lòm dậy mùi nhút nhít

Tôi, bạn và chúng ta tất thấy

Hóa dưa hóa mắm hóa tương

Hòa đồng phi cá tính

Đượm vị thiên

Buông bỏ

Thôi dần thân

Đồng phục dậy mùi

Trong nỗi buồn bạc nhạc

Ta là dưa khú

Ta là mắm là tương...

6.

Hai năm

Chỉ cần hai năm

Hai năm thôi nhé không phải hai mươi năm

Thạc sĩ loại giỏi Bằng!

Tiến sĩ xuất sắc Bằng

Ai eo Anh ngữ đạt chuẩn Chúng chỉ

Một hội đồng hai hội đồng ba hội đồng bỗng dựng thành
ngái ngủ

Ngái ngủ một giờ ngái ngủ một ngày ngái ngủ một tháng
ngái ngủ một năm và một vài năm

Hậu Covid 19 đâm ra loạn thị

Khốn thân

Nhằm mẹ nó cái mồm

Ăn ăn ăn

Cửa chùa xôi oản

Thành ngộ

Một đàn thẳng ngộ và con ngộ tông tông

Tông ngộ thanh thiên bạch nhật

Tu nhiều

Chữ nhiều trụi hết lông.

GIỮA HÈ TRỜI TRỞ RÉT

1.

Đồng hồ hạng sang a?

Mày khoe với ai?

Ba nốt nhạc thiên hạ biết với đồng lương của mày

Dấu vợ chỉ mua được một phần năm cái dây

Cần gì chứng cứ dân nó bảo đó là đồ bất nghĩa

Của phù vân ắt sẽ đội nón ra đi@

Ai i hi!

Dây lưng và dây hàng hiệu!

Mài cũng huỳnh bon chen

Đẳng cấp

Xài sang

Ba nốt nhạc thiên hạ biết tuốt

Lương của mài may ra mua được cái vỏ hộp

Dây lưng và dây đều đồ bất nghĩa

Của phù vân ắt sẽ đội nón ra đi@

Ai i hi!

2.

Mài làm cả một lô danh xưng

Ngndgstsnhntnvnbnncmh...và một dãy dài tên sách

Thiên hạ đọc mắc mệt

Mệt như kẹt xe hà nội

Đủ khiến người dụi dằm nhất

Người mềm yếu nhất

Người tinh tế nhất

Người vị tha nhất

Người thờ ơ nhất

Người lạnh lẽo nhất

Cũng hóa điên hoặc phát cuồng

Ôi danh xưng danh xưng mài đem khoe với ai

Hàng rơm rít

Mệt nhòai

Ô hô ai tai!

3.

Mài rao giảng rồn rảng y như tiếng máy xay đá

Gấm dệt hoa thêu

Bung lụa ngôn từ thánh thót cao siêu

Mài nói dai nói dài nói như lên cơn rồ dại

Huyền thuyên liên miên liên chi hồ điệp

Mờ mắt điếc tai

Ô hô ai tai!

Người nghe mắc hồng dấm ói!

Mắc ẻ chả dấm ra ngoài

Tất cả mệt nhoài

Vì mài đông dài

Chém gió ê mài vung tay

Cái đồng hồ lật tẩy

Ô hô!

Ai i hi ê mài!

Mặt hơi bị dày!

4.

Ăn!

Ăn!

Ăn đến lú mè đến nghệt phổi tắc máu

Ăn đến mờ mắt điếc tai rỗng não trụ tim

Mài ăn trong nỗi niềm khoái lạc rục cháy

Lí tưởng hóa thành bụi đất

Lí tưởng xác xơ bại liệt

Hình hài mài bóng lộn muốt muốt

Thành củi thành tro thành bùn thành đất nhập kho vô đội
juyventus vào lò thành mồ lớn mả to

Điều cuối cùng còn lại

Nỗi ô nhục

Mua một tiếng cười

Một thời ăn ngủ đụ soán ngôi...

5.

Học giả không cần bằng

Học thật bằng thật

Học giả bằng thật

Học giả bằng giả

Trí giả trí trá trí ngu trí ngu có mắt như mù khôn quá
thành ngu ngu lâu dốt bèn ngu đến cùng ngu bèn vững
ngu quyết liệt ngu đến quán quân tâm vóc hào kiệt

Nhộn nhạo cái thời chết tiệt

Khu vườn hoang

Còn con chó đá tử tế thiện lành!

Chỉ còn con chó đá!

Không chịu kêu meo meo!

6.

Tháng Sáu giá chân

Àm ào gió bắc

Tuyết bay mưa đá bay

Đùng đùng sấm sét

Trời tối thui giữa ban mặt ban ngày

Các chiêm tinh gia đua nhau đoán tượng

Thiên nhân tương ứng lành ít dữ nhiều

Băng băng thẳng thẳng cựa cựa tân tân

Bia cỏ gã khùng mặt tím đỏ long lanh mắt

Nghêu ngao ngâm Kiều

Đùng đùng gió giục mây vùn,

Tượng sĩ tượng xe trong cõi hồng trần hóa điên.

HUYỀN MỘNG

1.

Tôi có một giấc mơ

Giấc mơ màu tím tái tái dài tái đại

Thật lạ kì bà chúa thơ nôm sống lại

Trang phục trang điểm hình hài nói năng mặt mũi in hệt
điva!

Vung tay chém gió

Giọng rền vang

Âm âm rồi nức nở

Hồ xuân hương rủ tôi đi lễ chùa

Bẻ cổ cành sen

Ăn cơm.dưới đèn xanh trắng nâu vàng đỏ

Y như động tiên

La đà khói

Chập chờn hương

Thấp thoáng bóng huê hường

Oản tuyết lê bày cực ngon

Các vãi trẻ rung rung nung nung

Lãnh lót chuông cực khủng
Dùi khua bong bong dậy dậy nồn nường
Một đàn thẳng ngọng thi nhau đấm
Chuông đồng cam bắt bắt
Ấy ấy dùi đấm trống lủng da non
Chẳng phải ngô rất nhiều khoai tốt dây tốt củ
Tóc giả mượt mượt
Bóng nhảy da đầu
Tiết canh chay đỏ ngẫu
Giải nhiệt
Riềng mẽ hài hòa với gâu gâu
Trái gió
Lộn lèo
Cột dựng
Buồm căng
Tây Trúc sông mê sóng vỗ
Bến lú rủ màn che
Nồng nồng đêm hè
Giấc mơ đom đóm lờ lờ
Áo không tà bay phấp phới

Tiểu tăng nằm trong nôi mơ giấc hoàng y

Rồng châu rồng lộn rồng bò rồng đi

Rồng nằm đẻ trứng

Trăm trứng nở trăm nhóc tí

Bím sữa dâng tới tấp

Hồ xuân hương ngoảnh mặt

Hết hồn

Ra đi

Cảnh tiu chuông khánh đồng thanh tấu

Hi hi giọng hòa lẫn hi hi.

2.

Thức dậy nửa đêm

Niềm vui EURO 2024 - niềm vui mỗi một

Trái bóng lăn vùi vùi xa Đức quốc

Trái bóng lăn

Châu lục già đang đạn nổ bom rơi

Mùi chết chóc xanh lè mắt tử thần

W3? W3?W3? Tàn khốc sức hủy diệt hạt nhân

Bảng đấu tử thần triệu triệu người theo dõi

Bia như suối

Sấm dậy tiếng reo hò

Trắng đêm cùng bóng đá

Tàn khóc đêm thắng thua

Túc cầu Russia? Cấm cửa

3.

Mười bảy tuổi bước chân vào đại học

Trong cái nhìn của tôi các thầy cô đều những thiên thần

Những tuyệt vời đáng bậc

Thằng bé nhà quê là tôi cứ tin như con chiên trước Thiên
Chúa đáng toàn năng

Các thầy cô không cần phải ăn

Dạ dày không như dạ dày tôi gào réo

Các thầy cô luôn mơ mộng diễm huyền diệu ảo

Đâu như tôi chập chờn ngủ chập chờn thức ngửa mặt
nhìn mây trắng lúc nào cũng giống bát cơm càng giống
tô cháo

Sôi réo dạ dày

Mơ mộng cơm

Giữa đời quay đời quắt những ngày

Giấc mơ mỗi ngày mỗi vỡ

Và bây giờ rách nát

Banh tà lông còn gọi banh thầy.

4.

Giữa đêm mùa hè trở gió

Mát

Mát hơn mùa thu

Thời biến đổi khí hậu

Thời tiết đồng đánh như nền chính trị toàn cầu

Thầy kệ

Mát thì ngủ

Thì đụ...

Bất ngờ hào hển giọng ai ngâm nga Ác Hoa

Xác đàn bà một thời từng trẻ

Một thời từng đẹp

Như giấc mơ mùa Xuân nhân loại

Bi chù đã thành xác

Trương phên

Tự rửa nát bên đường

Bữa đại tiệc phi thường của các loại giòi loại bọ

Nhung nhúc

Phón phở

Vùi đầu trong niềm hoan lạc căng tròn béo múp

Căng tròn và béo múp

Đại nhạc hội! Đánh chén

Đại khiêu vũ! Đánh chén

Đại dạ tiệc! Đánh chén

Ác hoa thời lên ngôi!

Mĩ học của sự tan rã

Đạo đức học của cuộc no nê

Nhân loại học của thời bóng nhảy và béo múp

Thôi đi đừng ngạc nhiên trước lúc nhúc

Đừng ghê sợ

Thích ứng đi!

Mệnh lệnh của trái tim

Khối óc tấm lòng

Có tâm và có tâm

Trương nở ác hoa ác nhân ác tu ác nghiệp ác trí ác giả và
đừng mơ ác báo...

5.

Người mình lạ

Vô tận vô cùng

Siêu việt

Chắc chắn thế gian hồng ai bằng

Món - danh - xưng - phát - phì

Người người nhà nha danh cứ xưng vù cứ phù phù

Danh xưng nhiều như cá như tôm chết vì sốc nhiệt

Ươn ao khắp khắp

Xú khí bốc mùi thành thân quen

Hũ mắm danh xưng

Hũ tương danh xưng

Hũ cà danh xưng

Chết khiếp

Gà sổng thiên sót bay rợp trời

Béo múp

Vàng tươi

Nghề thiên gà phát đạt

Học viện thiên gà

Trung tâm thiên gà

Đại học thiên gà

Mặt đất bao la

Đầy ác hoa đầy giả hoa

Liên ca gà sổng thiển sớt mặt đất bao la

Thư pháp việt thư pháp hoa

Hiện hồn ma cô tự

Khúc hoan ca dậy mùi ái ố hỉ nộ

Giọng sớt soạt kim tiền

Hòa cùng tiếng "ting ting" "ting ting" smartphone

Chuyển khoản...

Hòa nhịp tiếng nhê nha địa phủ ngân hàng.

6.

Khúc trường ca tráng ca bi ca ai ca

Mang tên một lối sổng

Một căn cước sổng

"Sổng về mò về mả!"

"To như mả bố thằng ăn mày..."

Choáng chưa quý vị

Một thành ngữ như thế là quá đủ

Quá đủ cho một cộng đồng...

Ông anh tôi, nhà thơ Nguyễn Linh Khiếu trong một trường ca vĩ đại

Đã viết quá hay về một không gian tâm linh kiểu việt tên gọi nghĩa trang

Đủ cấp độ, đủ quy mô

Suốt từ bắc vô nam

Đâu đâu cũng mồ cũng mả

Âm khí ngùn ngụt đất trời

Chim bay rã cánh

Gió lạnh giữa trưa hè

Những mùa xuân u ám

Những mùa thu náo nê

Những mùa đông tái tê....

Khốn khổ người nước tôi

Truyền ngôn thâm sâu nhất thiêng liêng nhất sống về mồ về mả

Mồ mả là tiêu chuẩn đạo đức

Mồ mả là thước đo trung hiếu lễ nghĩa

Mồ mả là định hướng thẩm mỹ

Mồ mả là chuẩn mực vị thế con người

Mồ mả là ngôn từ quyền lực

Mồ mả là lẽ sống trọn đời...

Mời bạn một chuyến du lịch gọi là tâm linh
Chưa vội đến các nghĩa trang liệt sĩ quốc gia đồ sộ
Đầu tiên xin hãy trở về
Những miền quê
Ngàn đời yên tĩnh
Bỗng cuộn cuộn trời dậy
Những thành phố mờ mả
Những đô thị mờ mả
Những phiên bản thị thành giành cho những bộ xương
khô hoặc một bình tro
Bắt chước trò chơi đế vương
Bắt chước trò chơi ông to bà lớn
Bắt chước đại thần công hầu danh tướng
Bản cuồng ca mờ mả
Dâng trào
Một ông anh khác của tôi giật mình phát hiện
Các đô thị của ta từ thị trấn đến thị xã đến thành phố địa
phương thành phố trung ương thành phố trong thành phố
vô số con đường, dãy phố, trường học, công viên mang
tên người đã chết
Ồ! Phát hiện cũng hay

Cả đô thị toàn biến tên người đã chết

Ghi công

Vinh danh...

Nhưng đô thị đô thành nhộn nhạo trộm cướp đi bọm
buôn gian bán lậu hang ổ tội phạm

Ô! Tên những người đã chết được réo gọi, giao dịch,
mặc cả, ngã giá...hàng ngày

Bạn nghĩ gì khi tên phục/mẫu thân của bạn là nguyên
văn/thị a gắn liền với bản tin

Bắt một ổ mại dâm tại địa chỉ nhà số 6 phố Nguyễn Văn
A!?

Phố Nguyễn Văn A ngập trong chất thải!?

Quá ngán ngẩm và có gì rất sai!

Ừ, người chết có vẻ chẳng yên thân!

Thật rầu rầu thật bản thân khó nói!

Ăn mà dĩ vãng

Dĩ vãng tô son

Dĩ vãng mạ vàng

Dĩ vãng cầm bắt!

7.

Tám bằng tiên sĩ của họ Thích

Làm dây sóng cộng đồng
Mĩa móc chề bai giễu nhại và chửi
Cuồn cuộn bão giông
Nghe chừng hỉ hả
Cho bõ hờn
Ta chỉ thấy buồn
Nhẽ
Nhân đây chúng ta giạt hết cả nầy
Để thấy nguồn cơn suy bại
Mà mỗi chúng ta đều dự phần
Ừ mỗi chúng ta đều dự phần đều chẳng vô can
Thói sính hư học sính từ chương sính hư văn sính bằng cấp
Thâm ngấm lặn sâu
Bốc mùi hũ tương hũ cà hũ mắm
Ai trong chúng ta không thâm không ngấm?
Ai trong chúng ta không sính?
Ai?
Ai không xin dừng cảm và trung thực, giờ tay!

RẤT MAY, TA KHÔNG LÀ NGƯỜI HUẾ!

[Xin lỗi người Huế!]

Rất may, ta không là người Huế!

Hương giang ghé đôi lần

Những mùa nước lũ! Sông dữ lắm

Ở Huế! Có khi trôi...mất tăm.

Rất may, ta không là người Huế!

Nhờ phim ảnh ngắm Cầu Tràng Tiền

Chớ bộ những ngày hè gay gắt

Xe đạp qua cầu dễ hóa điên.

Rất may, ta không là người Huế!

Hoàng thành thì cũng đã viếng thăm

Nếu ở Huế. Ngày nào cũng thấy

Buồn thương nhìn mấy khẩu thần công.

Rất may, ta không là người Huế

Cả chục lăng mộ đã từng qua

Nhưng ở Huế thì ta sợ lắm

Làm vua!/? Kết cục cũng thành ma!

Rất may, ta không là người Huế!
Núi Ngự Bình thông reo quá buồn
Mây trắng Trường Sơn! Sao trắng thế
Rợn người! Ôi màu trắng khăn tang!
Rất may, ta không là người Huế!
Mỗi độ xuân về lại nã lòng
Khói hương bay mùi trầm u uất
Loang trên phố phường loang mặt sông.
Rất may, ta không là người Huế!
Phận nghèo hỏi kiếm ở đâu ra
Vài trăm triệu hoặc là vài tỉ
Làm - công - dân - ở - thành - phố - ma!
Thành phố ma! Trời ơi là Huế!
Nguy nga, trắng lệ nhất hành tinh
Rất may, ta không là người Huế
Nếu không, chắc sẽ hóa động kinh!

Tin loan, hai cụ tuổi gần 90 đầu tư mấy tỉ đồng xây lãg mộ cho mình tại nghĩa trang làng An Bằng....

THÁNG 10 NGÀY THỨ MƯỜI SÁU

1.

Đời cần hay không cần Thị Kính?
Khi thì nói có lúc bảo không
Hàm oan, cúi mặt đành nhẫn nhục
Thật đúng thánh nhân giữa cõi trần!
Thánh nhân! Cũng cần. Khi hết lỗi
Người ta. Tay chấp. Mắt nhìn lên
Và lại cúi đầu và quỳ gối
Khấn nguyện ơn mưa móc bệ trên.
Thường thấy thánh nhân vô tích sự!
Lòng tốt vu vợ! Quá vu vợ
Sau chết dù cho có hiển thánh
Hiện sinh vẫn cứ loại người thừa.

2.

Thị Mầu đời cần? Không hay Có?
Hỏi vu vợ! Đâu dễ trả lời!
Có hay Không? Bỗng dung ma ám
Xin đừng chém gió kiêu khơi khơi.

Là thường nhân, Thị Mầu chắc chắn
Ham món oản thì năng lên chùa
Thế thôi! Cần chi phải khép nép
Mắt đẹp! Ta có quyền đong đưa!
Trong mắt ta...giai đẹp chú tiều!
Giai đẹp hẳn là của Giời cho!
Thì ta gheo. Có gì phải xoắn
Ồi giời! Miệng tiều cứ nam mô...
Oản chùa bỗng dựng hóa nhạt toẹt
Bao ngon lành Tam bảo xài rồi
Thôi về nhà! Tép kho ốc luộc
Cùng bạn Nô gầy một cuộc chơi...
Em chữa bụng em! Sao bắt vạ?
Công lí làng "đồ điếc", "hương cầm"
"Chánh tổng mù" và "trương tuần thọt"
Một lũ già cực hãm hấp hãm.
Thích thì khai! Bà đây từng ngủ
Vớ cụ này, lão này, ông này
Nếu chưa đủ bà đây khai tiếp
Ngủ vớ giời vớ gió vớ mây...

Công lí làng một phen bẽ mặt...
Thị Mầu ngoáy đít! Quá trời vui
Chừa chán rồi! Thị Mầu lại đê
Con bỏ chùa mong nó thành người
Lối ứng xử Thị Mầu! Hảo hảo
Ô kìa Thánh Gióng cũng con hoang!
Lí Công Uẩn! Hỏi ai là bố
Gương sử xanh! Sáng chói! Sáng choang...
Đời rất cần Thị Mầu! Ừ nhỉ
Là mình! Được sống! Rất là vui!
"Sầu", "Hờn", "Hận", "Oán"...ai ham, mặc
"Tù bi" "Buông bỏ"...cũng xin thôi!

3.

Thơ là lời. Xưa nay vẫn thế...
Lời gió bay...như mây dịu dàng
Lời gói vàng...khiến ai mắc nợ
Lời đọi máu...hắn sẽ bung toang!
Nàng thơ khi vô tư yếu điệu
Lúc ủ mưu bẫy bả kẻ khờ
Thoắt ngậm máu phun người! Xanh mặt

Cáo chín đuôi! Quỷ quái ranh ma!
Gương tà liếp! Treo đầy khắp xứ
Lả lướt thơ! Chiếm hết mặt tiền
Toan tính thơ! Tìm cơ xuất hiện
Hiếu sát thơ! Gào thét miên miên...
Đừng ngái ngủ! Xin đừng ngái ngủ!
Tin những lời ong bướm rập rờn
Nàng thơ sáu mặt! Quái! Tinh quái
Chọn tránh xa vẫn cứ là hơn!

VỀ GIÀ...

[Lướt tê lê bốc và ghi lại. Khuyên không đọc!]

Về già người ta...ngạo nghễ!

Cái gì cũng đẹp...ngát ngậy

Đàn ông thì rất phong độ

Đàn bà má vẫn...hây hây!

Về già khiến người đời.. choáng!

Thi ca rào rạt âm âm

Sách in đã dày còn đẹp

Năm sáu bảy lần...hồi xuân!

Về già nhiều người quá giỏi!

Mỹ nữ vây quanh vây quanh

Giai đẹp đuổi đi...vẫn tới

Du lịch miên man...shopping!

Về già! Dường như trẻ lại!
Phóng túng hơn thời thanh xuân!
Tam Chúc, Ba Vàng, Bái Đính...
Rủ nhau lễ Phật âm âm!

Về già...nhiều người buông bỏ!
An yên. Có vẻ rất ...thiền!
Tự tại và gì gì nữa
Trong veo. Tử tế. Tâm hồn...

Mình cũng có thời tuổi trẻ
Đương nhiên giờ đã về già
Chả cần nghĩ gì. Và thấy
Về già. Chán ngấy. Vì già

Tóc rụng. Mắt mờ. Gối mỏi
Xác thân sập xệ nhũn nhèo
Những chỗ cần mềm...thì cứng
Cái gì cũng iu. Ừ xìu!

Soi gương chán cái mặt mốc
Rồi thì chân run tay run
Nói năng ngôn từ cũ rích
Rồi thì nhớ nhớ quên quên

Mở mắt ngấm nhìn thiên hạ,
Xin được chúc mừng chúc mừng!
Phản em? Em chã! Em chã!
Thôi! Ngày hai bữa. Em ăn!

Ngày nao mình từng rất trẻ
Bi giờ già khú già khoằm
Thấy ghét thằng tê lê bóc
Nhắc - lại - kỉ - niệm - oái - oăm!

THÁNG 10 NGÀY THỨ MƯỜI BỐN

[Viết khi chờ khám bệnh...]

1.

Sáng đi ăn bún bình dân,
Trưa về ngâm ngợi mấy vản ca rao.
Hoàng hôn thì lại nghêu ngao,
Cổ thi mấy khúc lao phao thơ đường.
Tối thì làm mấy câu tuồng,
Dở mê nửa tỉnh y uông ngâm Kiều.
Mòn đời chỉ có bấy nhiêu,
Nô bel mơ hão! Quá nhiều xú ta.
Nhìn người tiến bộ. Mắt hoa...
Nói bừa đút gãy! Hỏi ra giống gì?
Thưa rằng tiến sĩ! Lú mê,
Não trạng nhược tiểu. Thôi thì thế thôi!
Hội thảo thì đứng rồi ngồi,
Dăm câu chém gió hực hơi. Vãi mê.

2.

Rủ nhau quê cũ! Lại về,

Cà thâm dưa khú ai chê! Mặc người!
Rằng đi khắp bốn phương trời,
Không đâu hạnh phúc, rạng ngời như ta!
Lại trèo quán dốc, gốc đa,
Mở mo cơm nắm! Và ca một bài!
Ca rằng thơm tựa hoa nhài,
Việt Nam mãi đỉnh! Tuyệt vời Việt Nam!

3.

Lướt phây ngó thấy chan chan,
Nhiều thơ cô giáo! Đãng trần cung mây.
Nhân văn - mùi bóc giả cây,
Yêu thương - cũng thế lây nhầy gió mưa.
Toàn lời đón gió vẫy cò,
Toàn lời nhàn nhạt lơ mơ. Toàn lời!
Đôi khi cảm hấp! Úi giời!
Chênh chao. Ma mị. Lời phời gió trắng.
Lên đồng chắc chẳng ai bằng,
Còn món đấu tố hung hăng nhất đời.

4.

Ngồi buồn, rạn mãi không ra,

Vài câu lục bát ới à à ới.
Bực bình viết cái vãn xuôi,
Xuống dòng ngẫu ngẫu nhĩ! Hợp thời quá đi!
Hậu - hiện - đại! Ai dám bì!?
Cứ vậy vậy liền tù tì trăm trang,
Đọc thơ thấy cực hoang mang,
Phê - bình - thơ nổ ùng đoàng khắp nơi.
Thúc Sinh quen thói bốc giời,
Làm sao sánh được với người hôm nay?

5.

Xứ mình là xứ Giời đày!
Bạn tôi bảo vậy! Khiếp thay! Xứ mình...
Thoạt nghe đã thấy thất kinh,
Khôn ranh, khôn lỏi dạng hình ma trôi!
Thành ra mấy kiếp, mấy đời,
Làm sai, lại sửa, sửa rồi, lại sai.
Huyềnh trong rồi lại huyềnh ngoài,
Huyềnh trên huyềnh dưới...Những ai đó giời.
Vị như trời trút cơn mưa,
Phóng xe bạt mạng tưởng như...liều mình!

Ví như đang đẹp đang xinh,
Nổi cơn mĩ viện ngọc trinh đua đòi.
Ví như phố xá đông người,
Làm quả đồng phục toi bời chéch in.
Mặc cho thiên hạ đứng nhìn,
Đường cao tốc cũng chếc in! Sợ gì!
Ví như trẻ nít ngây thơ,
Cũng theo người nhón mút mùa học thêm!
Ví như bao kẻ khát thèm,
Những danh hảo đến hóa điên hóa rồ.
Nhất là cái danh nhà thơ,
Gom tiền in và cậy nhờ nơi nơi.
Viết bài bung lụa khơi khơi,
Làm lễ ra sách! Cuộc chơi khảo khảo.
Còn bao nhiêu chuyện tào lao,
Lãng tiền phí của! Ôi chao xú mình!
Giời đày từ thửa Hùng King.

SIÊU THƠ

1.

Làm thơ bị ụynh như sương/xương

Tặng thơ!? Đúng loại ảm ương. Ấm đầu...

2.

Lão bạn mặt nghiêm trọng như lên cơn thềm ỉa!

Rặn thơ rặn thơ chứng táo bốn kinh niên

Ào ạt thơ in hết rồi loại tiêu hóa

Trời ơi!

Điên!

Tất cả hóa điên...

3.

Nàng thơ sau khi nhận ba bằng tiến sĩ

Bỗng dung hóa chàng văn

Tiểu thuyết dày như gạch vồ niên đại Mạc triều

Nghĩ mà kinh

Nâng thơ chuyên giới thuê công ty vanchuong.com.org
viết tự truyện

Linh tinh

Tình phộc

Phọt phẹt ngôn tình...

THÁNG 10 NGÀY THỨ MƯỜI BA

1.

Tùng mầm từng mầm tí xíu

Tùng rể từng rể tí xíu

Âm thâm mọc trong đêm

Lặng lẽ mọc trong đêm

Chút xíu chút xíu mỗi ngày

Thử thách lòng kiên nhẫn

Chờ

Đợi

Mong...

Không thể thúc dục

Không thể dụ dỗ

Không và không

Mầm và rể khước từ dụ dỗ khước từ hứa hẹn khước từ
tôn vinh

Khước từ tất cả

Những mầm và rể bất kì lúc nào cũng thối rữa

Không hẹn trước

Bất kì lúc nào

Và tôi thì bất lực

Không được phép vui

Cũng không được phép buồn

Lặng lẽ chờ

Lặng lẽ đợi

Lặng lẽ hi vọng

Thế thôi...

Những khóm phong lan lần đầu tiên trong đời tôi tự tay trồng

Có thể rồi đây không nở hoa dù chỉ một hai bông yếu ớt

Dù chỉ một hai bông...

Không hề chi

Những mầm những rễ xú xiu

Những khoảnh khắc buồn vui một mình lặng lẽ...

2.

Tấm ảnh trôi trên tê lê bóc

Phố Hàng Bông Hà Nội năm 1985

Cửa hàng nhu yếu phẩm

Tem phiếu tất nhiên

Xơ xác héo hon gầy còm run rẩy

Buồn như không thể buồn hơn
Năm ấy tôi đang ở Hà Nội
Ngôi trường danh tiếng
Những dãy nhà cấp bốn
Càng xơ xác héo hon
Chúng tôi sống gần như hay gần bằng con vật
Nghèo mặt rệp
Nghèo tận xương...
Rùng mình nhớ lại những tháng năm
Những tháng năm rùng mình nhớ lại
Mùa - địa - ngục - biến - dạng
Mùa - bùng - nổ - những - bông - hoa - ác
Sử thi buồn không thể buồn hơn
Buồn không tài nào hiểu nổi
Một huyền thoại đen
Nổi bi ai nực cười
Thời gian đã mất chôn sao không kín vùi sâu vẫn cứ bốc
mùi
Những giấc mơ đen đêm đêm hiện về
Vật vã xiêu đồ bấy nát

Những giấc mơ đen vĩ đại

Những giấc mơ đen siêu thăng lẫn sâu lẫn sâu vô thức
hun hút

Vực thời gian lờm chờm nanh vuốt

Cào nát tâm can

Ngày ấy đâu dễ lụi tàn

Vết thương hóa thành vĩnh cửu...

3.

Bỗng dung chuyện không đầu không đuôi

Ô! Sao lại gato?

Ô! Sao lại cự nự?

Ô! Sao lại xì sầm kín kín hở hở?

Đặng - Tiên - lên - con - rô - thơ?

Cười ngát

Ta viết thơ cúng tê lê bóc

Vô sở cầu oai oách

Vô sở cầu vang danh

Vô sở cầu đỉnh đám

Vô sở cầu làm thân

Vô sở cầu bắt quàng làm họ với thi hào thi bá thi nhân

Vô sở cầu

Thơ cúng tê lê bốc

Đề mạng cuốn đi

Như lá cuối mùa

Đề mạng cuốn đi như cuốn những cọng cỏ khô

Tìm nơi nẩy mầm bén rễ

Đề mạng cuốn đi như mây trời miên viễn

Đề mạng cuốn đi như đàn chim vẫy cánh cuối trời xa

Đề mạng cuốn đi như nước suối nước khe ra sông ra biển

Đề mạng cuốn đi như ngôn từ sanh sôi nẩy nở vô tận vô cùng

Đề mạng cuốn đi...

Thơ như cuộc chơi vô thủy vô chung

Cửa kho vô tận trong óc trong tim trong mắt trong miệng
cát tiếng ngân rung vạn dặm xa vạn dặm xa vô tận vô cùng

Gió đại ngàn

Sóng đại dương

Miên viễn

Ga tô ô hô

Ta bà hữu hoàn hô

THÁNG 10 NGÀY THỨ MƯỜI HAI

1.

Xin được tạ ơn người đã sáng tạo ra từ mới tê lê bóc!

Đề từ đó nảy nở sinh sôi

Tê nê póc

Tê mê púc

Tê lê múc/móc/bóc/cóc/lóc/tóc/nóc

Cực phê

Ha hả ha ha hê hê

Facebook việt hóa dễ nói dễ viết dễ đọc dễ nghe

Tạ ơn người

Tê - lê - bóc rạng ngời

Đồng bào yêu quý của tôi

Tiếng Việt đẹp và giàu và sang trọng bi giờ rất xinh tươi

Tê lê bóc!

Công cụ tìm kiếm cóc cóc

Chày kình mỡ cá chơi vui!

2.

Rất nhiều cảnh báo về Chiến tranh Thế giới lần thứ Ba!

Sức mạnh tàn hủy của vũ khí hạt nhân

Không có ai là người chiến thắng!

Tất không có kẻ bại trận!

Người ta lại nhắc lại câu thơ

Trong tất cả các cuộc chiến tranh

Bên nào thắng thì nhân dân đều bại...

Có thật vậy?

Có thật vậy không?

Chiến tranh đâu phải là muốn hay không?

Chiến tranh hình như là ý Trời - Thiên mệnh!

Khao khát hòa bình sao khắp nơi nơi...tập trận?

Khắp nơi nơi các loại vũ khí mới ra đời?

Khắp nơi nơi ngân sách quân sự tăng mỗi năm mỗi năm
thêm thêm mãi?

Hòa bình ngày mỗi ngày mong manh ảo tưởng và vô
vọng

Ý Trời khó chống!

W3 có thể một phương án không tồi!

Phải - một - lần - sạch - không - kinh - ngạc

Phải - một - lần - tan - tác - chim - muông

Phải - một - lần - những - tên - hiếu - chiến - hiếu - sát -
ra - tòa - tử - hình - chung - thân - tù - ngục

Phải một lần

Thêm một lần

Mười phần chết bảy còn ba

Chết hai còn một may ra thái bình!

Chiến tranh nếu có bên thua bên thắng

Không bên thắng bên thua

Tận diệt

Cũng chỉ trò đùa Thiên mệnh!

Trái đất một lần thanh tủy!

Dư thừa xấu xa

Dư thừa tội ác

Dư thừa mị dân dư thừa bội bạc

Dư thừa khổ đau

Dư thừa thù hận...

W3 một phương án không tồi!

THÁNG 10 NGÀY THỨ MƯỜI MỘT

1.

Nobel Văn chương 2024 không có tên người Việt!

Buồn!

Tất nhiên nhưng cũng chỉ buồn hơi hơi, buồn tí chút

Nhà - bao - nhiêu - là - việc!

Đã nhọc lắm rồi !

Đã nhọc lắm rồi!

Nobel Đại Hàn Dân quốc

Kim Chi đóng hộp

Phổ cập hơn Giải Nobel!

Cả vạn người Việt làm đủ mọi nghề ở Seoul hay Busan

Không ai đọc Han Kang

Hình như thế!

2.

Ở xứ người năm mươi tư tuổi đã có thể làm nên Nghiệp lớn

Ba mươi tuổi đã làm Thủ tướng

Ban nhạc chưa hai tuổi ba mươi đã quây tưng khắp bốn phương tám hướng

Thế là khổ hay sướng!

Chắc chắn là không - tiền nhiều để làm gì?

3.

Ông bạn tôi bảo

Năm 2024 vừa tuổi bốn mươi

Vẫn hàng ngày bề - trên - dạy - bảo!

Bề trên nhiều như lá cây rừng nhiệt đới

Nhiều như kiến như mối báo mưa

Nhiều rất rất nhiều lão ông lão bà thi nhân hội viên đủ các loại hội

Rất nhiều võ tay rất nhiều răn đe tế nhị và thô bạo

Rất nhiều rất nhiều hội thảo

Rất nhiều

Rất nhiều...

Anh bạn tôi xoay như chong chóng đèn cù
Hai mươi năm luôn luôn là nhà thơ trẻ
Trẻ đã hai mươi năm
Trẻ thêm mười lăm năm nữa
Thêm năm năm thành cây đa còi còi
Thành cây đề gãy guộc
Giải Nobel đang chờ phía trước
Phía trước đang chờ
Hai năm mươi về miền mây trắng
Tiếp tục làm thơ...

QUÁ KHỨ

*Vu vơ nghĩ ngày
xưa quá đẹp!*

*Quá đẹp thành
ra...lại hoài nghi!*

*Nếu ngày xưa tuyệt
vời như thế!*

*Sao hôm nay hài
hài bi bi???*

Quá khứ luôn luôn là quá khứ
Làm sống lại ư? Đừng uống công
Người quá khứ - đã thành bụi đất
Ai còn thì gói mỗi lưng còng.

Người quá khứ - quên quên nhớ nhớ
Lời mộng lung tin được mấy phần?
Thôi thì ta cứ nghe để biết
Nghe xong rồi lòng dạ phân vân.

Cảnh quá khứ - tang thương dâu bể
Dấu xưa mờ tỏ giữa rêu phong
May mắn còn đôi ba tấm ảnh
May mắn hơn còn mấy thước phim.

Những vật chứng ngày xưa câm lặng
Gỗ đá hư hao chẳng nói gì
Những vật chứng khiến ta bất lực
Ngày xưa ơi! Vĩnh viễn ra đi!

Quá khứ! Từng một thời khổ lụy
Từng u mê lú lẫn...Đã từng
Ai cố tình bôi xóa bôi xóa
Quá khứ ơi! Ai khóc rung rung?

Ai cố tình thay đen đổi trắng?
Nhục thành vinh? Hàng mã tung bưng
Những tội đồ nhờ ai hiển thánh?
Người hiền lương ngậm tùi nuốt hờn?

"Quá khứ sử thi"(•) chùng lạc điệu
Cũ xưa...không thể cũ xưa hơn
U mê ai? Đắm chìm! Quá thắm
Diễn ngôn trơn tựa cá da trơn!

Tìm về quá khứ trái tim lạnh
Những quanh co, góc khuất. Ta tìm
Bi, hài cùng sâu, hờn, hận, oán
Hiện vẹn nguyên thăm thẳm thời gian...

Nơi vỉa hè, thôn cùng, xóm vắng
Trong ghêu ngao những khúc đồng dao
Những lời kể không đầu không cuối
Đứt đoạn, chấp nối giấc chiêm bao.

Sống dậy! Ngày xưa ơi! Sống dậy!
Những vụn vỡ lên tiếng đi nào!
Ai lắng nghe? Ai giật mình sợ hãi?
Ai ơ hờ? Âm vọng trời cao...
(•) Một thuật ngữ khoa học.

THÁNG 10 NGÀY THỨ TÁM

1.

Cái còn lại cuối cùng là nỗi xấu hổ

Sai!

Không còn ai không còn ai

Năng lực này đã gần như tận diệt

Cái còn lại cuối cùng là sự dằn vặt đốn đau

Sai!

Năng lực này từ lâu từ rất lâu là - món - hàng - xa - xỉ!

Cái gọi là tòa - án - lương - tâm đã hạ màn cách nay vài thập kỉ!

Cái còn lại cuối cùng là lòng tha thứ, khoan dung

Sai! Như không thể sai hơn

Đây cũng là của hiếm được ghi vào sách đỏ!

Cái còn lại cuối cùng là nước mắt khổ đau ân hận

Quá sai!

Không còn bất kì ai tin vào nước mắt

Nước mắt bây giờ nhiều như đồng nát ve chai

Cái còn lại cuối cùng là một giấc mơ, một điều mong ước tốt lành

Có vẻ không sai...

Ừ một giấc mơ

Một giấc mơ

Sát - đất!

Giấc mơ bò sát đất

Giấc mơ không cánh bay...

2.

Bỗng nhiên tôi nghe được tiếng nói của rất nhiều loài vật

Rùng mình sợ

Xanh mắt sợ...

Những con bò ngẩng cao đầu vì được hàng ngày vắt sữa

Chúng cực kì hạnh phúc khi được người khen

Sữa rất ngọt ngào

Sữa rất thơm

Sữa tuyệt vời...

Những con bò sữa ngẩng cao đầu kiêu hãnh

Những con lợn sữa ríu rít mừng vui vì chúng sớm được
dồi bỏ cõi tạm!

Hóa thân thành món ngon trong những bữa nhậu tung
bùng

Càng kiêu hãnh một mình một mâm dâng cúng đủ mọi
thánh mọi thần

Những con lợn sữa sung sướng đến lạng người khi sớm
dòi cỏi tạm

Chúng xót thương những mụ lợn sề những tay lợn nọc
già khú mà vẫn đam mê nhục dục

Ôi những con lợn sữa...

Bầy chim bỗng thấy cực kì hãnh diện khi trở thành ngôn
tử biểu đạt tinh thần từ bi hi xả chân ái bác ái giá rẻ phổ
cập

Bầy chim rón rén bay

Bay bay bay chập chờn chập chờn ma ám

Rồi lũ lượt rủ nhau trở lại

Chúng nhớ thanh âm nhê nha có tiếng mõ đều đều điềm
nhịp

Bầy chim kiêu hãnh với sứ mạng huyền vi

3.

Về căn bản là y tròn vai diễn

Nghe, hóng, hót, vỗ tay và vỗ chữ

Hợp thời, kịp thời

Huych toẹt gọi xu thời

Khắc cốt ghi xương triết lí phù thịnh!

Cún giữ nhà thế thôi...

Thỉnh thoảng làm bộ

Thỉnh thoảng làm cao

Thỉnh thoảng hờn

Thỉnh thoảng đối

Tinh vi, biến báo, kiêu cách

Thực chất vùi ăn

Một chỗ ngồi

Một chuyên đi chơi

Một phân thưởng

Một ưu đãi con con

Một cuộc viếng thăm

Thậm chí một vòng hoa khi chết...

Nô tài

Nô tài

Ngự dụng

Cung đình cỏ điển cung đình tân cỏ điển

Những góc tôi tắm

Lớn vờn hình bóng mũ cao áo dài lưới nhọn môi cong.

PHẠM DUY NHƯ TÔI NGHĨ...

[Sau khi đọc một cuốn sách về ông và tất nhiên là nghe rất nhiều ca khúc của ông...]

1.

Tên tuổi Ông một thời tôi chỉ biết qua những định dạng,
định danh giờ nhắc lại vẫn lạnh buốt sống lưng

Dinh tề

Phản quốc

Đòi truy

Rác rưởi

Dâm

Tục

Bản năng

Thấp hèn

Bơ thừa sữa cặn

Đáng vút vào sọt rác...

Một thời chia rẽ

Một thời khốc hại

Một thời thịt nát xương tan

Một thời

Nghĩ lại sống lưng còn lạnh buốt

Một thời

Sôi sục hờn căm

Giết và bị giết

Ngôn từ vũ khí gươm tuốt lên nòng chông nhọn sắc

Hát trên xác người

Hát giữa tan tành đổ nát

U u uất uất

Thề phanh thây uống máu mọi loại kẻ thù

Kẻ thù ngoại nhập

Kẻ thù nội địa

Mọi thứ tốt đẹp của các người ta giành giật cho ta

Mọi thứ tồi tệ của ta ta dồn lên đầu các người làm có

Vẽ thêm ra kẻ thù để có thêm thịt sống máu tươi

Ông đã thuộc vào hàng kẻ thù như thế

Tên tuổi tưởng chừng mãi mãi chôn vùi

Những người hát ông đều trầm luân trần ai khổ lụy

Phạm Duy!

Phạm Duy!

Một thời ròn rợn hãi hùng

Một thời nghĩ lại còn lạnh buốt sống lưng...

2.

Rồi một ngày đẹp trời nắng ấm bùng lên

Những cảm cản như những sợi dây vào hồi mủn nát

Ông trở về sau những tháng những năm dài đặc

Để từ đây tôi có một Phạm Duy!

Một Phạm Duy!

Một Phạm Duy!

Một Phạm Duy!

Người chứng những thăng trầm

Kiếp nghệ sĩ lưu đày cõi nhân gian như tơ vò rối

Những lựa chọn đắng cay nghiệt ngã

Học phí bằng máu của triệu triệu người

Những giai điệu lại ngân vang

Những khúc tráng ca muôn phần dịu dàng đắm thắm

Những khúc tình ca da diết, bồi hồi, mơ màng, lãng đãng

Những khúc bi ca thổn thức trái tim người

Và những khúc hoan ca phố phường ham vui ham sống

U trầm những khúc Phật ca lãng đãng khói sương lãng
đãng màu cổ tự

Những bước chân lại tìm về đường cũ

Con đường từ Ải Nam Quan nói dài nói dài xứ sở huỳnh
đệ tương thân sau binh lửa hung tàn

Phạm Duy!

Phạm Duy!

Người chứng

Niềm cay đắng và nỗi yêu thương.

NƯỚC MỸ THẬT LÀ VUI

[Viết khi đi trên đường]

Truyền thông xiết chặt tin D. Trump đắc cử

Tôi chỉ dị ứng với động từ "đánh bại" nhắm vào bà Kamala

Càng không thích từ "hạ gục" đối thủ...

Tôi không biết Anh ngữ

Cho dù trong tiếng Anh có những từ như thế

Bởi Anh ngữ thì cũng không nên xài ngôn từ sắc máu

Nghe rộn người

Ông D.Trump đã được người dân Mỹ lựa chọn

Bà Kamala tạm ngưng cuộc chơi

Cuộc chơi tốn kém

Nước Mỹ giàu có lo gì!

Cuộc chơi gay cấn đến giờ chót theo đúng kiểu Mỹ không có bù giờ không có trường hợp đặc biệt

Ông D.Trump được quá nửa người dân Mỹ tin tưởng

Chắc chắn ông phải tìm mọi cách để lấy lòng tin của gần
một nửa còn lại

Cuộc chơi lần này kết thúc vui vui

Vui vui già một nửa

Nhưng không hẳn vui muôn năm muôn đời

Bốn năm cũng chỉ là chớp nhoáng

Lại tiếp tục cuộc chơi...

Nước Mỹ hóa ra rất vui

Vui thật

Dù chỉ già một nửa số người mang phiếu đi bầu.

NHỮNG NGƯỜI MUÔN NĂM CŨ...

1.

Hồn ở đâu?

Có trời mới biết

Hồn được mặc định cài đặt vĩnh viễn

Cũ vạn đại thiên niên

Không có gì cũ hơn

Luôn nhận giải nhất chẳng nhường cho ai!

Những người muôn năm cũ

Sống nhăn

Chỗ bạn

Chỗ chúng ta

Chỗ tôi

Tóc bạc nhuộm cho đen

Môi già vẽ hình tim

Hút mỡ cho bụng bơm gi đó cho ngực mặc gi đó cho
mông

Có vẻ bớt cũ xác thân

Chỉ có ngôn từ không thể mới

Ngôn từ tro gan cùng tuế nguyệt

Già nua cùng đất trời

Ngôn từ tuổi đã 30

Đã 40

Đã 50

Đã 60,70,80,90

Và mười mười

Những ngôn từ muôn năm cũ

Không chịu chết

Hung hăng sống

Bạo liệt sống

Giá băng lạnh cồng

Nơi trú ngụ của hồn

Những người muôn năm cũ...

2.

Hãy bay đi!

Hãy bay đi!

Về miền thiên đàng về miền địa ngục

Xin tùy

Xin tùy

Đừng tái sinh bao giờ

Đừng trú ngụ

Đừng găm vào

Đừng đeo bám

Đừng dọa dẫm

Những người còn trẻ hôm nay

Ô! Những hồn muôn năm cũ những xác muôn năm cũ

Thế đã là quá đủ

Bay ngay

Bay ngay

Biến khỏi xứ sở này

Nào nổi trống nổi chiêng gõ mâm gõ nồi vỡ thúng vỡ
mẹt

Cuộc tổng tiển trong thanh âm phồn tạp

Bay ngay

Bay ngay...

Những hồn muôn năm cũ!...

3.

Rong chơi văn chương. Rong văn ta chọn

Niềm sinh thú cõi trần

Niềm vui được sống

Niềm vui của ta cho ta vì ta

Giác mơ gần giấc mộng xa

Kho đụn kim ngân quyền to chức lớn

Ngất ngưỡng ngôi cửu trùng vua vịt vua gà quan hạt đậu
hạt vừng

Ta tránh xa

Thật xa

Rong chơi văn chương ngoài cõi thế ta ba ta bà

Ta nói điều ta nghĩ

Ta viết điều ta muốn

Ta đọc điều ta cần

Không cần đảo lưỡi bảy lần

Không cần nhìn ngang liếc dọc

Không cần tôn vinh tôn xưng

Mặc khen mặc chê

Bỏ ngoài tai bỏ ngoài tầm mắt

Ngôn từ tràn trề như nước đại hải trường giang

Ngôn từ biến ảo như mây

Ngôn từ biến ảo như nắng

Ngôn từ mát lạnh như gió

Ngôn từ líu ríu chim ca

Ngôn từ mật ngọt

Ngôn từ mật đắng

Ngôn từ kết trái nở hoa...

Rong chơi

Nào rong chơi

Ta nói bằng miệng của ta

Ta nói bằng trái tim ta từ thân xác ta thiêng liêng cao quý
được tạo tác từ đôi tay diệu kì của Chúa từ ý nguyện
thiêng liêng duy nhất của Ngài

Rong chơi

Rong chơi

Một lần

Một đời

Chớp mắt

Trần gian lướt qua một vệt nắng

Trần gian bay qua một làn gió một thoáng mưa

Một sắc xanh của cỏ

Một làn hương xa...

Rong chơi

Nào rong chơi

Nào ai thiết sống làm vui!

BÀ CỬ TỔNG THỐNG MỸ VÀ...

Nếu ông Trump thắng cử
Nước Mỹ có tân tổng thống đảng Cộng hòa
Nếu bà Kamala làm chủ Nhà Trắng
Nước Mỹ có tân tổng thống đảng Dân chủ
Dù là ông da trắng hay bà da màu
Cũng nhiệm kì bốn năm
Bốn năm
Bốn năm
Tuyệt đối không có trường hợp đặc biệt
Thứ vị hơn một trong hai thắng cuộc
Chỉ cần lượng phiếu bầu lớn hơn 50%
Càng thứ vị chẳng bao giờ có 99,99%
Và cũng chỉ bốn năm
Không có trường hợp đặc biệt...
Ông da trắng hay bà da màu thắng cuộc
Thì tôi và bạn vẫn lương hưu
Có thể đủ mua gạo và rau và thịt nơi chợ cóc

Có thể phải lựa chọn đi dự cưới

Bởi bây giờ mệnh giá phong bì là một triệu...

Thì tôi và bạn vẫn phải cùng nhau định nghĩa vô số khái niệm vô số thuật ngữ mấy chục năm vẫn không rõ nghĩa

Thì tôi và bạn vẫn kẹt xe và nghe ạt pô đêm khuya

Thì tôi và bạn vẫn có thể phải úp mì khi mất điện

Thì tôi và bạn vẫn là bạn và tôi

Đã dùng giấc mơ đổi đời

Và chờ ngày về cùng cát bụi...

Người đàn bà da màu hay người đàn ông da trắng

Tôi và bạn vẫn ngày ngày thở than "hết thuốc", "cạn lời"...

Vẫn 24/7 xem phim Việt giờ vàng và than theo thần đồng lớn tuổi

Vẫn lên chùa thỉnh chuông rồi đốt vàng mã tân thời

Vẫn đứng đưng khi nhìn chuột chết bị ném trên hè phố

Vẫn thờ ơ khi bước qua dự án ngàn tỉ cỏ mọc hoang

Vẫn đưa cháu đưa con đi học thêm ngút ngát

Và vẫn vỗ tay khi đi họp

Vẫn thế thôi dù ông Trump hay bà Kamala

Nước Mĩ ở rất xa

Và có vẻ vẫn xa

Tôi và bạn nếu có đủ tiền đăng kí tham quan nội thất
Tượng Nữ thần Tự do thì chắc không còn cơ hội

Nghe nói vé đã bán hết đến ngày 31 tháng 12 năm 2099!

Ông da trắng hay bà da màu!

100 giờ nữa tôi và bạn sẽ biết

Nếu không mất điện!

ĐÊM ĐẦU ĐÔNG..

[*Nỗi niềm lão bạn già. Tặng [Trung Nguyên](#)]*

Đêm đầu đông trong vắt

Ta thăm thẳm cùng trời thăm thẳm

Bạn đang ở nơi nao mênh mông vũ trụ

Nơi ấy là đêm?

Nơi ấy là ngày?

Nơi ấy hoàng hôn rực rỡ?

Nơi ấy bình minh rạng ngời?

Nơi ấy có bốn mùa thu đông xuân hạ?

Đêm nay bạn có nhìn về trái đất?

Có không? Không có? Có không?

Ta tin bạn vẫn nhìn về

Mắt u ẩn sâu muện

Long lanh những giọt chia li

Trái đất có vời vợi xa?

Có nhỏ li ti nhấp nháy như thửa nào ta ngược mắt nhìn
trời cuối thu da diết buồn

Thửa ấy bạn mơ được bay lên

Bay lên

Bay mãi

Đến vì sao xa nhất

Vì sao biếc xanh nhấp nháy

Ta nhìn vào đôi mắt long lanh u ầu buồn

Trái tim run lên vì lạnh

Run lên vì sợ

Ngày chia li tiền định

Ngày chia li, bạn bay về với vì sao xanh

Bay đi mãi mãi

Nơi trần gian vẫn gió

Nơi trần gian vẫn bụi

Nơi trần gian

Ta cứ ngược nhìn

Những đêm đầu đông xứ Bắc

Trong

Trong veo

Trong vắt

Vì sao xanh xa vời vợi vợi xa...

Như đêm nay

Và còn đêm nào nữa?

NHẢM THI

Chúng ta hăng hái lãng phí

Chúng ta kiên quyết lãng phí

Chúng ta kiên trì lãng phí

Chúng ta kiên nhẫn lãng phí

Chúng ta lãng phí có bài có bản có tàn có tán có hương
án thờ vua có lí luận rồi mù

Chúng ta

Khấp nơi nơi

Lãng phí toi bời

Đề tỏ chịu chơi

Đề tỏ ra thạo đời

Đề tỏ ra hơn người...

Chúng ta cãi nhau

Chúng ta tranh chòi xem ai lãng phí hơn ai

Chúng ta hớn hờ khi được nhà nước nuôi

Chúng ta bu bám bầu vú già ngân sách

Chúng ta rung rung xúc động

Chúng ta nghĩ thâm đêm suốt sáng tìm cách giải ngân

Chúng ta bỏ sức bỏ công nguy tạo chúng từ hợp thức
hóa

Chúng ta dày công nghĩ cách chia phần...

Chúng ta cãi cự nhau theo đúng thi pháp lục súc tranh
công

Chúng ta hăm hè khi ai đó được hơn phần

Chúng ta chê bai nhau

Chúng ta dò xét nhau

Chúng ta gato nhau

Chúng ta tỏ ra nguy hiểm hơn bội phần

Chúng ta tự nắm tóc nhảy lên thành sù mệnh cao quý
thiên liêng

Chúng ta tìm mọi cách tăng xin tìm mọi cách được hơn
tìm mọi cách dối hờn đúng phong độ trẻ thơ đòi bú

Chúng ta nửa nổi nửa chìm nửa trắng nửa đen nửa kẻ sĩ
nửa lưu manh nửa đấu tranh nửa cào mặt ăn vạ

Ôi trí thức

Ô thi nhân văn nhân

Ồ tấn bi kịch rũ cười

Ồ tấn hài kịch sàu muộn...

Những nghệ phẩm theo mùa lớp lớp

Những bông hoa theo mùa nhạt sắc nhạt hương

Những mâm cỗ theo mùa hàng hương trộn hàng mấm
món cũ chán chường

Những sách vở chất đống đợi ngày tái chế

Những phẩm cách nham nhở nhôm nhoam bệch bạc láo
lơ già nua ủ dột nham hiểm

Ôi chúng ta!

Ôi chúng ta!

Những kẻ ở đâu ăn nhờ

Súng sính danh xưng súng sính mũ áo súng sính ngôn từ
súng sính ngày mỗi ngày thêm súng sính...

Chúng ta dư thừa

Cũ kĩ

Già nua

Cổ mãi mà không chết!

Đây là bản dịch Anh ngữ của ChatGPT

Tất nhiên rồi, tôi sẽ cố gắng truyền tải đúng tinh thần và ý nghĩa của bài thơ này qua tiếng Anh. Đây là bản dịch của tôi:

RIDICULOUS POETRY

We eagerly waste

We resolutely waste

We persistently waste

We patiently waste

We waste with rules, with ceremony, with royal altars
and twisted theories

We waste

Everywhere

Lavishly

To prove our playfulness

To prove we know the ropes

To prove we're above the crowd...

We argue

We quarrel to see who wastes more

We rejoice as the state keeps us fed

We cling to the state's withered teat

We're moved to tears

We think through the night, losing sleep over ways to
disburse

We put our heart and soul into forging papers, validating receipts

We work hard devising ways to divide the spoils...

We quarrel precisely in the six-beast poetic style

We bristle when someone else gets a bigger share

We belittle one another

We spy on each other

We envy each other

We act dangerously cunning

We seize our hair and leap into a sacred mission

We find every way to beg, every way to be given more,
every way to pout like babies crying for milk

We're half-floating, half-sinking, half-white, half-black,
half-scholars, half-thugs, half-fighting, half-faking an
injury

Oh, intellectuals

Oh, poets and humanists

Oh, tragic comedy of rotting laughter

Oh, comedic tragedy of bitter sorrow...

Seasonal art, swollen yet hollow

Seasonal flowers, faded in scent and hue

Seasonal feasts, with stale incense and last year's fish
sauce, drab dishes

Books piling up, waiting for the recycling day

Characters, sordid, untrustworthy, wicked and scheming,
dreary and treacherous

Oh, us!

Oh, us!

Strangers feeding on borrowed land

Strutting titles, flaunting hats, flaunting words, strutting
day after day, more and more strutting...

We are redundant

Outdated

Aging

Clinging stubbornly to life, refusing to die!

Hy vọng bản dịch này thể hiện được sắc thái và sự trào
phúng mà anh muốn truyền tải trong bài thơ.

NHỮNG LÚC HỒN NHIÊN NHƯ CÔ TIÊN...

Cứ những lúc như thế

Lại ghêu ngao hát chơi

Ca khúc đặt mới lời

Gọi chung là...bài chế!

Cuối đời rồi bạc tóc

Mà vẫn nhớ ngày xưa

Thời trẻ trâu nhắng nhít

Trên cầu bố mày chết (•)

Rồi đi dọc bờ mương

Củ khoai anh bắt được(••)

Quyết không nhận huân chương

Đòi mổ trâu chia thịt. (•••)

Hát chế cứ theo miết
Theo hết cả đời người
Nghe đồn có thơ chế
Vui. Vui thật là vui...

Bọn học trò như quý
Thầy giáo trẻ...như ma
Những những khi đầu ấm
Lại cùng nhau. Rõ là

Chỉ có bia mới hiểu
Bụng mênh mông nương nào
Chỉ có bụng mới biết
Bia đi đâu về đâu

Bụng và bia có nhau
Từ khi còn xanh tóc
Bia và bụng yêu nhau
Cho đến thừa bạc đầu.

Mùa thu vàng gà nướng
Chỉ còn mỗi một bàn
Thôi thì ngồi sát lại
Bia ta cứ rót tràn

Bia này uống thật dữ
Rượu này uống thật êm
Ôi ngày nao say ngất
Sóng tìm đến lim dim.

Ôi cái đời ngày xưa
Và ngày sau vẫn thế
Nổi thềm bát mì tôm
Réo sôi trong bụng trẻ

Trước muôn trùng sự thế
Em nghĩ về những ai?
Càng nghĩ càng thấy bé
Ngạo nghệ! Toàn già trai.

Thơ bắt đầu từ rượu!
Rượu bắt đầu từ đâu?
Hỏi. Thì anh xin chịu
Hẩn từ quán gâu gâu...

Biển xanh anh không xứng
Thôi thì làm ao tù
Thả một đàn cá chuối
Cuối năm rượu lu bu...

Rượu xong ta đi chùa
Toàn là sư đời mới
La hán một dãy dài
Rất béo và phoi phới.

Mắt trẻ thơ em nhìn
Tổ Quốc ta thật đẹp
Sông núi vẫn còn nguyên
Hình như rừng đã hết

Về thôn Vĩ nhòm trúc

Lại hóa ra hàng tre

Nắng hàng cau bóng râm

Nhìn áo trắng ghê ghê

Tán nhảm cùng Tây Tiến

Đoàn binh nay đã già

Mường Hịch không còn cạp

Chỉ còn mấy bộ da

Bên kia là sông Đuống

Cầu vài chiếc bắc ngang

Đất doanh nghiệp đã chiếm

Và phân lô tràn lan

Em bé địu trên lưng

Mẹ cúi...Đầu dốc ngược

Cái đói thì ngằn ngặt

Sức đâu mà ...à ơi!

Chiều nào là chiều mộng?

Nhà thơ đói thối mồm

Nhà thơ buồn bụng lép

Cười lòng em! Ai tin...

Giời ạ! Thơ với thần

Mắc mệt quá thơ ơi!

Cô vẫn giọng trầm bổng

Trò. Ngủ cả mắt rồi!

Đang làm thì tắc...chờ có hứng chơi tiếp.

Chơi tiếp...

Trò phàn nàn nhất loạt,

Chán nhất là môn văn!

Thầy cô như...cái máy

Bài giảng cực nhung nhăng!

Kêu ca! Thì bị mắng,

Kiểu như chửi mất gà

Thơ mất gà nhận giải

Việt Nam - máu và hoa.

Khắp nơi mùa hội lễ,

Đồ trẻ cùng đồ già

Xin phép được...bán chữ

Có tiền! Đào nở hoa.

Kìa Thị Nở! Có phải?

Đội cái gì lên chùa?

Cả làng hồng ai bít

Hình như ếch/vải/nhãn/lươn/buổi...tiến vua!

(•) *Bố mày chết trên cầu Việt Trì...nhại bài Ánh đèn sáng trên cầu Việt Trì. Chả rõ ca khúc của ai.*

(••) *Đi dọc bờ mương anh bắt được củ khoai...nhại bài "Đi dọc Việt Nam theo bánh con tàu quay..."*

(•••) *Huân chương không lấy đâu các cụ bảo rằng thịt trâu dễ chia...Nhại bài Các cụ già bắn rơi máy bay gì đó...*

THÁNG 11 NGÀY THỨ HAI

1.

Đáp trả bằng vũ khí hạt nhân!

Trung Đông, Russia, Đông Bắc Á...

Giọng rắn đanh sắc lẹm

Tập trận chuyển quân răn đe vũ khí hạt nhân

Mỹ, NATO lên tiếng

Ai nghe?

Các chính trị gia?

Các triết gia?

Các khoa học gia?

Các nghệ sĩ mới nổi? Và gạo cội?

Các ông bà vừa nhận Nobel?

Các tập đoàn phát triển vũ khí?

Các nhà tu hành chuyên nghiệp?

Ai nghe? Ai lên tiếng?

Im lặng là vàng

Im lặng là OK

Im lặng là vì thầy kệ

Chịu

Không biết nữa

Lũ vẫn quét

Núi vẫn lở

Biển vẫn dâng

Và bão vẫn cuồng phong

Bóng vẫn đá

Oska vẫn trao giải vàng

Vũ khí hạt nhân bây giờ như nước đóng chai LA VIE -
MỘT PHẦN TẤT YẾU CỦA CUỘC SỐNG

Như thơ ca chỉ có người làm mà không ai đọc

Như những hợp đồng kí cho vui chả thực hiện bao giờ

Như vũ đạo khóa thân sôi sục mà người xem thờ ơ ơ hờ
nguội lạnh

Như những chuyến du lịch mang theo mì gói

Vũ khí hạt nhân...

Ừ thì chết

Cả đồng

Cả đàn

Ừ thì nổ tung cả thế giới

Tro bụi một ngày

Một kịch bản không tồi

Drama quá hay!

Bia cỏ trước cổng nhà tôi vẫn nướm nượp khách

Cà phê giá rẻ ai cũng biết mười mười bột bắp vẫn rất đông người...

Thờ ơ

Ngái ngủ

Không buồn

Không vui...

2.

Thời toàn cầu hóa

Thế giới đa cực

Facebook hóa thân thành tê/mê/phê/hê - lê/nê/bê - bóc/buc/muc/tốc...cạnh tranh sống còn, cạnh tranh không lành mạnh cùng tiktok

Chí Phèo tái sinh hóa thân thành giống cái

Theo tư trào nữ quyền luận

Theo tinh thần kế thừa và phát huy gọi tắt là kế phát, thừa huy

Chí Phèo bò ruột của các nhãn thời trang chuẩn Âu Mỹ

Bồ ruột của hàng hiệu

Bà chủ của vô số món đồ siêu hạng

Chí Phèo xưa sanh ra từ lò gạch

Chí Phèo nay định mệnh lò vôi

Chí Phèo xưa đi khắp tám phương đất bốn phương trời
lượm lặt hồi hương vũ đại

Chí Phèo nay vé hạng thương gia làm bạn với mây trời
với trăng sao nhật nguyệt

Chí Phèo xưa chửi trời chửi người miễn phí

Chí Phèo nay chửi tuốt luốt và nhận triệu triệu like

Chí Phèo xưa chửi hay như hát

Chí Phèo nay hát tởm như chửi và chửi không hay bằng
hát

Vũ đại làng phì đại bá kiến lí cường quay xe hóa đồng
minh

Thời chó đều chó chết chó sống cùng nhe răng

Thời chó nhựa cũng tam quy ngũ giới

Chí Phèo khiêu vũ tung bùng

VIẾT CHO NGÀY ĐẦU TIÊN THÁNG 10 LỊCH MẶT TRĂNG

1.

Một ông anh bảo Đặng Tiến chơi thơ!

Ồ!

Nơi cõi trần có ba vạn chín ngàn cuộc chơi ta chọn một

Người ta chơi hoa, chơi thú cưng, chơi chim, chơi cá, chơi tiểu cảnh, chơi biệt phủ, chơi ghé ngồi, chơi quan hệ, chơi ngao du sơn thủy cửu giang ngũ hồ tam ngô bách việt...

Ừ ta chọn chơi thơ!

Hướng nội hướng ngoại, hướng thượng hướng hạ, bề trên bề dưới, trữ tình, thế sự, cổ điển, hậu hiện đại, ngôn chí, tải đạo, nói chí, tự tình, quê mùa, nôm na, kiêu bạc...

Ta trộn tất tật trong nồi lẩu thơ, chảo cá heo thơ, hồ thơ, sông thơ, đầm lầy thơ, món trộn thơ, gỏi thơ và cốc tai thơ

Ngôn từ dệt nên thế giới

Hỗn độn, ta bà cõi, phi lí cõi, nghịch dị cõi, bát nháo cõi, ngồn ngang cõi, toi bờ cõi

Thế giới sau cuồng phong

Sau đại hồng thủy

Sau động đất núi lửa sóng thần

Sau những trận bom hủy diệt

Sau những bạo loạn đỏ xanh vàng tím sắt thép và nhung lụa

Ngôn từ ta đuổi theo

Dự báo

Tái sinh

Thế giới của ta

Riêng ta

Cuộc chơi đồ nát vụn vỡ...

2.

Ông bạn vong niên bảo ta là người sống thơ...

Ô! Đúng như không thể đúng hơn

Nhưng nói rõ thêm sống thơ là rất khác sống - bằng - thơ
- nhờ - thơ đăng báo kiếm tiền

(Dù đăng báo kiếm tiền cũng không quá tệ)

Sống thơ cũng khác sống như thơ

Nếu cần tu từ thì nói ngược

Thơ như ta sống!

Không ham cô nàng thơ đom đàng, kiêu kì, chảnh chọe,
hoa lá làm màu

Không ham lão già thơ uyên bác thâm nho nhọ đít

Không ham cán bộ thơ mặt trang nghiêm táo bón kinh
niên

Không ham giáo dõ thơ cả đời dạy dõ trong mặc cảm vô
sinh chữ

Không bô lê rô vịn thơ đứng dậy lúc ngã lòng

Ta tự vẽ chân dung

Cái - gì - cũng - viết - thành - thơ,

Kiểu như trông cả rừng mơ chua lè.

THÁNG 11 NGÀY THỨ NHẤT

1.

Ngôn từ là khởi thủy

Là kết thúc

Phía sau là lịch sử đã chết

Phía sau là trạng thái nhân sinh

Đã hóa đá

Trơ gan cùng tuế nguyệt

"Sinh - đồ - ba - quan"!

Cả một thời lão nháo

Truyền thống hiếu học trở thành cú lừa vĩ đại

Cả một cộng đồng tưởng bở

Cả một đồng ếch ộp ca khúc ca ao chuôm nước đọng ao tù...

"Tiến - sĩ - giấy"!

Cả cộng đồng một lần bẽ mặt

Nỗi khát thèm hư danh nhồi vào óc não trẻ thơ như nhón vẹt nhồi gà

Niềm tin ăn gian lặn vào trò chơi chết tiệt

"Gà - sổng - thiئن - sót"!

Tấn kịch hề quan phương

Tấn kịch hề có mùi vị béo ngậy

Múp míp béo tốt

Học vấn giả cây

Không tuyệt tự!

"Các - chú - cứ - phá"!

Một thời mặc cảm tôi đòi

Ăn cơm chúa mùa tôi ngày

Cơm chúa vô tận đồ công rãnh

Chúa chết

Tôi đòi nguyên vẹn phận tôi đòi

Cứ phá như một thói quen

Như một vô thức cộng đồng

Cứ phá cho rõ mặt cho nổi nét phẩm cách ngu muội

Cơm đồ công rãnh

Vênh váo làm oai...

Phía sau ngôn từ

Bi

Hài

Oai

Như

Củ khoai.

2.

Lễ hội ma

Lễ hội bí đỏ

Lễ hội rùng rợn

Kích hoạt nơi con người niềm vui - sợ - hãi

Nhu cầu makhozic

Được sợ

Vỡ òa niềm thống khoái!

Trên mảnh đất người đời

Bóng đêm là bí ẩn

Trên mảnh đất của tôi

Bí ẩn ban mặt ban ngày

Bí ẩn thường trực

Bí ẩn công khai lộ liễu

Siêu bí ẩn

Ba trăm sáu năm ngày lễ hội người lễ hội ma trộn lẫn

Thỏa mãn mỹ cảm bạo dâm.

THÁNG MƯỜI NGÀY CUỐI...

1.

Tê lê bóc không thể không xài

Ti vi không thể không xem...

Hay thì rõ hay rồi

Đôi khi dờ tẹ

Ừ bỏ qua

Hoan hỉ đi nào!

Ừ thì hoan hỉ

Tuy thế nổi ghê tởm bám riết

Nếu là J.P.S ta sẽ viết HẬU BUỒN NÔN(•) chắc sẽ là
siêu trọng siêu trường hòa trộn kịch - thơ - tiểu thuyết -
triết - sử

HẬU BUỒN NÔN

Ô kìa những láng bóng, mặt

Ô kìa những nhăn nhó, cười

Ô kìa những xanh mướt giả vờ, tóc

Ô kìa những hờ hững, bắt tay

Ô kìa ngồn ngộn, hoa

Ô kìa ngun ngút, khói

Ô kìa nhũn nhĩn, nhăn nhúm, dẻo dẻo, nhạt nhèo, đáng
điêu

Ô kìa vô cảm, lời

Ô kìa...

HẬU BUỒN NÔN

Siêu trường siêu trọng

(*) *BUỒN NÔN tiểu thuyết - triết học của J.P. Sartre.*

2.

Cái thời thơ phú rẻ bèo,

Lên phê tán nhằm lêu bêu, dông dài.

Thi nhân? Nào là những ai?

Kể hủ kể hoại. Kể mãi chả xong.

Nhà thơ hay đi...đường vòng,

Dây cà dây muống lòng thòng dây mơ.

Nhà thơ chúa hay giả vờ,

Đau nam khóc bắc. Đêm mơ tưởng ngày.

Nhà thơ là rất hay...say,
Rượu như sáo tẩm. Khói mây thuốc lòa!
Nhà thơ cảnh bồng cảnh cao,
Tuởng mình thi bá thi hào thi tiên.

Thơ in rồi thơ lại in!
Ước gì đôi đũa con chim đôi mồi!
Buồn tênh chẳng ai bắt nhồi,
Ước gì đôi đũa được nắm xôi cuối ngày!

Đúng là cái kiếp giời đày,
Thân trâu cùng với cái cày. Thân trâu.
Ruồi bâu. Đáng số ruồi bâu,
Tinh tang lục bát dăm câu mấy nhồi.

Trông quanh dở khóc dở cười,
Nàng thơ trọn mắt! Đáng đời mi chưa?
Chập chờn nắng chập cheng mưa,
Đáng đời mi! Đáng đời thơ. Đáng đời.

Vần về lục bát à ơi,
Chẳng ai thềm đôi năm xôi. Thật rầu!

3.

Đã có thơ con cóc
Thêm thơ con cù lằn
Có những mùa đông buốt giá
Bay lên từng đàn cá
Cân cân đòng đòng giếc rô mè ranh
Hóa con rồng
Cũng có thể gọi tiêu long
Có những mùa đông
Có những mùa đông
Từng đàn bướm bướm
Mơ giấc mơ phượng hoàng
Làm tổ trên núi rác
Co ro đứng
Hiên ngang nằm
Đẻ trứng
Nở ra một đàn rắn

Có những mùa đông

Mưa đá trút

Sấm sét rú gầm

Giấc mộng Nobel liu riu nhóm

Vãn chương bốc mùi nước cống

Lạnh buốt xương da

Cõi ta bà ôm mộng...

Có những mùa đông

Nóng mùa địa ngục

Nổ súng tấn công

Giấc mộng đế vương trần như nhộng

Hóa tai ương trên khắp nẻo đường

Sáng lạnh buốt như sáng năm nao

Gió hồng học thổi

Cổ cứng như chông

Chảy máu những bàn chân

Mang mang mùi địa ngục

Những chân trời cháy rục

Tro tàn bay giữa lấp lánh sao đêm...

Thi nhân lang thang quán cóc

Sùng sững những câu thơ tâng bốc

Nobel

Nobel

Nobel

Vỡ vụn cùng tiếng đàn

Bầu ngực teo gầy nơi phố vắng

Những bóng người lang thang

Mùa đông mùa đông mùa đông...

TỬU CA

1.

Tràng An hoa lệ ngựa xe lâu vàng điện ngọc đàn ca sáo
nhị rộn ràng vọng vang ngân nga réo rắt ngôn từ lả lướt

Lí Bạch tìm quán rượu tòi

Uông và nghêu ngao hát

Tối ngày say

Cao sơn lưu thủy

Mây trắng ngàn năm nhớn như bay

Trăng núi Nga Mi trong vắt

Tiếng chim khuya

Lí Bạch làm thơ và khóc

Nhân sinh buồn

Lẽ nào ta sinh ra uông phí?

Lòng son nghệt thờ

Chập chờn xiêm y

Lỡng lẫ xiêm y

Phù dung buồn rũ héo

Mẫu đơn tàn

Lệ chi đấng

Giác mơ chiến mã âm âm tiếng mưa trộn lẫn tiếng than
van quý không đầu

Bước chân lão đảo

Ô kìa ngô Ô Y lạng ngắt

Chập chòn bóng quạ bay...

2.

Làng Vũ Đại buồn thiu ngái ngủ

Uể oải tiếng thoi

Những vương lụa mang sắc màu ủ ê

Rời rạc tiếng gõ mạn thuyền

Tiếng chó ồm

Ô kìa cũng có trăng lên

Bãi bờ hoang lả lướt gió

Lả lướt trắng

Lả lướt...

Lò gạch hoang y như cổ tháp

Mơ mơ bí ẩn

Chập chòn dơi bay

Chí Phèo độc ả

Những giấc mơ hoa

Chàng từ nơi đây ra đi

Mang theo vết thương lòng

Vết nhục hằn sâu tâm khảm

Vết chàm bầm sẫm âm u thăm thẳm

Trần gian chốn lưu đày

Sao ta lại lộn về đây?

Ta từng như con sói hoang dọc ngang vẫy vùng xứ lạ

Sao ta lại lộn về

Nơi rũ bỏ ta

Nơi xưa đuổi ta

Chó hoang mèo lạc

Sao ta lại lộn về đây...

Rượu trắng cùng chuối xanh chát đắng

Ô sao ngon quá chừng

Dập chân và hát

Khúc tục ca

Khúc cuồng ca

Trời đất mẹ cha cố hương thánh thần đáng bậc

Tất cả cuốn theo

Tục ca bi ca hoan ca trầm ca

Khóc cười

Xé màn đêm

Xé trưa hè

Xé toang lòng ngực

Khúc ca của rượu của nhục nhằn của máu

Ô kìa chen lẫn tiếng khóc

Yếu ớt

Khe khẽ

Chân cỏ thấp

Lò gạch bỏ hoang...

3.

Quán rượu vỉa hè

Tục danh quán cóc

Chôm hồm ngồi

Oặt oẹo dáng hình nghệ sĩ

Những vản thơ vụn nát như tấm như cám như bụi mịn

Những ca khúc như lá khô bay bay

Tranh trên những mảnh giấy nhĩ nhàu nét hoang lạnh
Quán rượu tối tàn mấy mươi năm sinh ra đã tối tàn
Vẹn nguyên tối tàn thảng năm dòng đã
Vẻ tối tàn trơ gan cùng tuế nguyệt
Mĩ cảm già nua xộc xệch nơi đây
Những người đàn ông bên lè
Những người đàn bà bên lè
Những bài thơ bên lè
Những ca khúc bên lè
Những tranh vẽ bên lè
Đỏ bóng nơi đây
In dấu nơi đây
Những giây phút thăng hoa
Những ả ức sôi trào
Những phiến lụy bay theo hơi rượu
Hoang hoải hoàng hôn gương mặt người phủ bóng
Bóng một thời
U ả một thời
Nhạt nhẽo một thời
Chỉ có rượu nơi đây

Còn vẹn nguyên là rượu

Quán cóc vỉa hè

Chẳng ai say

Tử ca!

Tử ca!

Miên man khúc.

THÁNG 10 NGÀY THỨ BA MƯỜI

1.

Ba nốt nhạc thậm chí còn ít hơn

ChatGPT đưa ra câu trả lời

Đúng, sai chưa bàn

Nhưng chắc chắn là choáng

Và có thể ngắt trên cành quất

Mắt dẹt mắt tròn

Ú ó u ơ

Hết câu để hỏi

Siêu trí tuệ

Siêu trí nhớ

Kho dữ liệu khổng lồ

Big Data át vía

Như một cười mỉm

Như một khiêu khích

Như môth thách thức

Con người

Tôi, bạn và có thể chúng ta

Chat GPT không xích tóc ba hoa

Không khơi khơi không chênh chao ma mị

Không lênh loang

Không tam quốc vòng vo

Không nước đôi nước ba bày trò

Chỉ nói những gì nó biết

Ít chém gió huyền thuyên như ả như ai

Cây sống lâu tự xưng cây đa cây đề

Tự xưng chổ ngồi tự xưng bằng cấp

Tự xưng con ông cháu cha con bà cháu cụ

Tự xưng trước tác đấng thân

Tự xưng gặp, caphe, ăn sáng, tiệc tùng với ông A bà B
ngài Y cụ F

Tự xưng hội viên này khác

Tự xưng thuộc giới đặc tuyển tinh hoa

ChatGDP cứ lẳng lẳng nói những gì nó biết

Một nốt nhạc

Hai nốt nhạc

Và thách thức chúng ta.

2.

QUÁI QUỶ

Xuyên suốt

Bao trùm

Chủ đạo

Cốt tủy

Đay đả

Điệp trùng

Các kiểu diễn ngôn hình như, có vẻ...

Rất chi là thù địch(!), thù oán(!), thù hận(!), thâm thù(!)

LỚP TRẺ!

Giáo dục (1001 thứ) cho lớp trẻ

Ngăn ngừa lớp trẻ

Thức tỉnh lớp trẻ

Tránh cho lớp trẻ ...

Lối sống phong bạt của lớp trẻ

Lối sống thực dụng của lớp trẻ

Lối sống thảo mai của lớp trẻ

Lối sống quên cội nguồn của lớp trẻ

Lối sống a dua bầy đàn của lớp trẻ...

Ơ thế còn lớp già?

Đầu hai thứ tóc nhất loạt nhuộm đen kịt và bóng mượt
bóng loáng

Ơ thế còn lớp già?

Già khú già khăm lại ra vẻ ngây ngây thơ thơ giả vờ chả
biết cách

Ơ thế còn lớp già?

Hủ lậu từ khi vừa sinh ra

Hủ lậu kinh niên

Hủ lậu gia truyền

Ơ thế còn lớp già?

Đua nhau mua vé về tuổi thơ...

Nhan nhản khắp nơi ngôn từ hăm he, cảnh giác hoặc xoa
đầu vỗ đít ầu ơ

Lớp già chiếm các loại sóng giờ vàng giờ bạc giờ đồng
giờ kẽm giờ sắt

Lớp trẻ đi đâu mắt hút

Nhan nhản nơi nơi những bộ mặt già nua, những hình
hài già nua, những óc não già nua, những thi ca già nua,
những răn dạy già nua, những phong bật già nua, những
mĩ cảm già nua

Âm hưởng già nua

Âm giai già nua

Thi pháp già nua

Thi hứng già nua

Đến cả nỗi sợ hãi cũng già nua

THÁNG 10 NGÀY THỨ HAI MƯƠI CHÍN

1.

Cùng từ ruộng đồng bờ bãi sinh ra

Cùng tắm sông và cùng ỏ rơm ngủ tít

Cùng cỡi trâu mùa nước tràn đồng

Cùng ngụp lặn ao chuôm...

Thế mà có hai thằng bé

Oa!

Đúng là tại trời

Tôi và Nó

Nó và Tôi...

2. CÁT

(Bỗng nhớ thửa chân trần nơi Ngã Ba Hạc quê nhà)

Người được sinh ra từ thửa nào?

Một triệu năm

Nhiều triệu năm

Nhiều chục triệu năm

Nhiều trăm triệu năm

Trong âm thầm trong dữ dội của cuộc vằn xoay tạo hóa

Các người từ đâu tan nhỏ ra

Rời rạc

Nhỏ bé

Và thậm chí vô nghĩa

Nằm nơi đáy sông đáy bể

Vô danh

Lớp lớp, chất chồng, trải dài rộng dù đến ngàn trùng

Vô nghĩa gần như hoàn toàn vô nghĩa

Cát

Cát

Cát

Cát bụi âm thầm lặng lẽ

Những cặp mắt thờ ơ

Những bước chân thờ ơ

Đôi khi, thoáng qua có người nhìn thấy thân phận mình
trong những hạt li ti

Không cá tính

Không bản sắc

Cát

Cát

Cát và cát...

“Sa hành đoản ca”(*)

Bài ca ngắn đường đi trên cát

Buồn như hoàng hôn

Buồn như chiều tàn

Loang loang xám mênh mang

Mờ mịt cát bay

Mờ mịt những nẻo đường

Không nơi ra đi không nơi đến

Không nơi ẩn thân gầy guộc héo hon

Cát

Cát

Cát và cát

Mịt mờ bay trong xám nhạt hoàng hôn...

Ta bỗng nhớ có buổi chiều một mình đùa cùng sóng

Lô Giang âm ào cuộn cuộn

Hồng Hà mang mang ngẫu đỏ

Ngã Ba Hạc những triền cát óng vàng những triền cát
mịn màng chạy theo sông tít tắp

Ta đầu trần nở căng da thịt

Cát dưới chân ta mịn màng mát rượi

Ta thoáng rùng mình

Sông có tự bao giờ

Một nghìn năm trước có ai như ta bãi sông này trầm tư ?

Một nghìn năm trước bãi sông này có ai như ta chân trần
chạy theo sóng nước ?

Một nghìn năm trước ai đã làm thơ từ sông nước Ngã Ba
này ?

Những bãi cát dài những bãi cát dài

Miên man như tuổi thơ ta lặng lẽ

Âm thầm và vô danh

Bất chợt chiều nay nhớ.

÷÷÷÷÷

(*) Thơ chữ Hán của Cao Bá Quát

3.KHỔ THÂN THẰNG BÉ LÀNG TÔI

(Trưa nay ngủ lơ mơ nghe ai thì thầm. Ghi lại...)

÷÷÷÷

Tưởng là ngây thơ và trong sáng

Hồn nhiên cậu bé nhà quê

Ai ngờ

Già như ông cụ

Kinh hoàng thơ

Kinh hoàng thơ...

Ừ thì từ xưa từ xưa

Đất này đã sinh thằng Cuội

Cung trăng xa vời xa vợi

Chị Hằng cũng bị mắc lừa

Ôi trời kinh hoàng thằng Cuội

Nhập vào thằng bé. Nhà thơ

Ừ thì từ xưa từ xưa

Đất này từng sinh nhiều trạng

Ngu đàn hoặc rất ranh ma

Có nghề ăn tục nói phét

Sinh ra là để đi lừa

Ngôn từ lung tung tí mẹt...

Tưởng là hồn nhiên trong sáng

Hình như ai đó giật dây

Nghênh ngang thơ thơ phú phú

Chấp chới như điều bay bay

Bay bay bay bay chấp chới
Trói chặt vào đất sợi dây...
Người người nhà nhà nức nở
Khen hay và lại khen hay
Thơ ca đi đoàn pháo nổ
Nhân dịp những ngày tết giỗ
Đi đoàn đi đoàn tan thân
Thơ ca như bàn tay vỗ
Cả làng nức nở khen hay...
Là Cuội trước sau vẫn Cuội
Tào lao một tác đến giờ
Cung trăng tù nhân vĩnh viễn
Khổ thân
Thằng bé
Làng tôi.
4.
Ba nốt nhạc thậm chí còn ít hơn
ChatGPT đưa ra câu trả lời
Đúng, sai chưa bàn
Nhưng chắc chắn là choáng

Và có thể ngất trên cành quất

Mắt dẹt mắt tròn

Ú ó u o

Hết câu để hỏi

Siêu trí tuệ

Siêu trí nhớ

Kho dữ liệu khổng lồ

Big Data át vía

Như một cười mỉm

Như một khiêu khích

Như môth thách thức

Con người

Tôi, bạn và có thể chúng ta

Chat GPT không xích tóc ba hoa

Không khơi khơi không chênh chao ma mị

Không lênh loang

Không tam quốc vòng vo

Không nước đôi nước ba bày trò

Chỉ nói những gì nó biết

Ít chém gió huyền thuyên như ả như ai

Cây sống lâu tự xưng cây đa cây đề

Tự xưng chỗ ngồi tự xưng bằng cấp

Tự xưng con ông cháu cha con bà cháu cụ

Tự xưng trước tác đấng thân

Tự xưng gặp, caphe, ăn sáng, tiệc tùng với ông A bà B
ngài Y cụ F

Tự xưng hội viên này khác

Tự xưng thuộc giới đặc tuyển tinh hoa

ChatGDP cứ lẳng lẳng nói những gì nó biết

Một nốt nhạc

Hai nốt nhạc

Và thách thức chúng ta.

DẠP DÒN NGÂM KHÚC

[Bạn tôi than: Đăng tí thơ trên trang nhà. Có người nháy vô bình luận "thật chẳng đâu vào đâu"! Nghe than rồi diễn Nôm thế này. Cái gì cũng diễn ra thơ. Kiểu như trông cả rừng mơ! Chưa lẽ!]

Thơ cúng phây hàng ngày ta viết,
Mạng cuốn đi! Ai biết, ai không.
Riêng ta. Như thế, là xong,
Thơ như bong bóng xà phòng! Thoảng qua.
Nhà bao việc. Cha già thời ốm,
Mẹ ốm hơn! Hôm sớm ...Bù đầu.
Khi có tí hứng. Mau mau,
Thì ta lướt phím vài câu. Đỡ buồn...
Chẳng kịp sửa up luôn. Xong việc,
Gió cuốn đi như chiếc lá bay.
Và lại luôn chân luôn tay,
Việc không tên. Tít mù xoay! Tít mù.
Đời như cái đèn cù. Đã chán,
Làm tí thơ. Chẳng bán cho ai.
Trang nhà, đăng. Vây vây thôi,

Cũng là một nẻo cho voi nãi này!
Thật bất ngờ! Có tay kiệt kiệt!
Nhảy vô còm, in hết...Sùng Bà?
Đọc, mà ta muốn mắt hoa,
Ô sao lại thế? Thật là...Ô sao?
"Thật chẳng đâu vào đâu..."! Còm vậy,
Rõ thật là chán ngấy. Ngấy thêm.
Vào đâu...Mặc kệ/xác nhà em,
Cơ chi mà phải lèm bèm, ga tô!
Nó là thế! Là thơ! Nó thế,
Kiểu như là sóng bể, mây trời.
Thích thì vỗ, thích thì chơi,
Nhờn nhờ bay, cứ biển khơi dập dòn!

TẶNG VÕ SA HÀ

1.

Nhân sinh nhật tháng 10 năm 2021

Ai ngày xưa ngực căng như đá núi

Tóc xanh xoa xoa mắt nhìn nghiêng

Sân bóng chiều chiều bao người đợi

Thì thầm, ai, những trang thơ. Đêm đêm

Ai ngày xưa. Một thời hoa niên

Giấc mơ ngày xưa xanh hoa lê hoa mạn

Ai ngày xưa. Những đêm dài...Đèn sách

Ai ngày xưa. Ai còn nhớ. Ngày xưa

Ngày đánh giặc. Thơ rền vang. Âm âm tiếng sấm

Thơ ngân lên. Nước mắt long lanh

Ai ngày xưa sẵn sàng khoác áo lính

Ra trận. Giản đơn thôi. Bảo vệ quê mình

Ai ngày xưa! Những ngày khó ngặt

Cơm không đủ no. Điện nước phập phù

Những đêm dài, ai ngày xưa từng thức

Trăng đêm cùng tiếng khóc con thơ

Ai ngày xưa! Thôi thì làm tất cả
Giữ thiện lương, giữ lấy phần hồn
Những thanh cao gửi vào chữ nghĩa
Phần đấng cay giữ lại cho mình
Ai ngày xưa! Ngày xưa luôn trở lại
Chập chờn trong những đêm dài. Thật dài
Trong những dòng thơ ngày càng không muốn viết
Vệt nắng chiều nhàn nhạt ở đâu đây
Người của ngày xưa người của hôm nay
Thương nhớ lắm...chập chờn Hư và Thực
Ai của ngày xưa?

Ai của hôm nay?

2.

Và cũng sinh nhật năm nay, 2024
"Cổ lai hi..." thất tuần gần chạm
Nhân sinh gánh nặng vẫn toan lo
Tóc bạc mỗi ngày mỗi thêm bạc
Tiền để nuôi con. Hồn nuôi thơ.
Có khi nao tự ta thấy mệt?
Gánh nhân sinh? Nặng. Nặng quá chừng?

Có khi nao thấy hồn rũ héo
Thơ bỏ ta? Trống trải mênh mông?
Có khi nao giật mình nhớ lại?
Thủa hoa niên mắt sáng trong veo
Tóc xanh mướt, bụng thon, ngực nở
Hồn gợi mây gợi suối vui reo?
Nhìn khe cửa, qua hiên vệt nắng
Nghe xa xa khúc hát Trương Chi
Như nước chảy thời gian như nước
Gió gió ơi! Cứ cuốn cuốn đi...
Một thoáng, ta trở về tịch lặng
Phút hu tâm như trúc rừng sâu
Lá xanh hòa lẫn cùng trời biếc
Trăng hạ huyền mọc ở nơi đâu?

THÁNG 10 NGÀY THỨ HAI MƯƠI BẢY

1. SÁCH NHƯ NỖI MUỘN SÂU

Hội chợ

Toàn sách là sách

Một ít trang trọng xếp hình làm dáng

Một vài sang chảnh im lìm giá cao

99% bày sát gần mặt đất

Thậm chí ngổ ngang trên những mảnh vải bố những
giấy cạc tông....

Bạn tôi than thương vàng hạ cám

Còn tôi thì cười!

Những bộ sách dày khụ bì cứng, giấy tốt là cám hay
vàng?

Những tập thơ mỏng manh là vàng hay cám?

Những cuốn sách xài từ ngân sách quốc gia là cám hay
vàng

Những cuốn sách bày bán nơi đây những cuốn nơi nguy
nga tráng lệ đâu cám đâu vàng?

Tôi cũng không biết nữa!

Ừ! Thì sách

Ừ! Thì chữ

Ta đã từng tôn thờ sách

Như đấng tối cao

Như kho vàng kho bạc

Như cảm nang thần kì

Để bây giờ

Bây giờ ra nông nổi

Sầu bi.

In thơ để làm gì?

In tiểu thuyết để làm gì?

In chuyên luận để làm gì?

In danh ngôn, ngụ ngôn, dụ ngôn, hoang ngôn, loạn ngôn...để làm gì?

Giảm giá, không ai mua

Cho không ai nhận

Tặng...Trời! Thảm họa dị dằng

Tái chế tái chế tái chế...

2. ĐƯỜNG VỀ

Đường về cát bụi thên thang quá!

Chẳng kẹt xe! Đèn đỏ cũng không

Nồng độ còn! Khỏi lo phiền phức
Tốc độ bao nhiêu cũng mặc lòng!
Nơi cát bụi? Là gì? Ai biết?
Ai cũng từng nghe. Rất. Rất nhiều
Ai đã đến và quay trở lại?
Không có ai! Thì tán! Phiêu phiêu...
Nơi cát bụi, chắc ta lại gặp,
Phiên - bản - âm - cỗi - thể - quen - nhàm!
Hắn lại vẫn tôn ti, ngôi thứ
Ngôi cao nhất hắn vẫn Thần Tiên!
Nơi cát bụi chia hai! Thấy bảo
Dưới là Địa ngục! Trên - Thiên đàng
Địa ngục hao hao khu ổ chuột
Còn Thiên đàng sáng chói sắc vàng!
Vào ra, ra vào hai nơi ấy
Có vẻ rất quen! Ừ rất quen
Hao hao trần gian ta vẫn thấy
Nơi cát bụi vẫn cảnh bon chen.

3. HÍ HỌA

3.1.

Ta - gã khò

Ta - thẳng góc

Cả một đời vẫn thế

Chẳng đổi thay

Vẹn nguyên vì chưa một lần cố gắng

Ồ!

Cứ hồn nhiên mà sống

Yêu thì nói là yêu

Ghét thì công khai ghét

Khinh bỉ thì nói là khinh bỉ

Chơi thì chơi

Không thích ngoảnh mặt đi

Cần nghiêm trang thì cũng nghiêm trang

Thấy vui thì cười ba mươi sáu lỗi chỉ chọn một hai
không để ai phải bận lòng

Vô sự sống

Đủ khả năng diễn nhưng dứt khoát khước từ

Không tăng bốc ai và nếu cần thì làm mất mặt ba câu
xong một cuộc bốc mẽ hai nốt nhạc đủ tắt điện các loại
lảm nhảm màu mè hoa lá cành

Ta - thẳng - ngốc!

Trời sinh

Sách đọc thấy quá nửa phần nhảm nhí

Ngàn bài thơ may được một đôi bài

Những diễn ngôn oai oách phần lớn cực đông dài

Ta ngu ngơ giữa ồn ào xôm tụ kín hờ mảnh mung

Ồ!

Ta một gã khờ

Một thẳng ngốc

Giữa thế giới toàn những người khôn...

3.2.

Bao giờ chuyện ngày xưa quên được?

Mỗi lần nhắc, ta vui bạn vui

Có thể khóc! Chút thôi! Thoáng chốc

Cầm tay nhau cùng phá lên cười!

Những sân hận một thời máu lửa

Lặn sâu thăm thẳm cõi lòng ta

Lời cay đắng...gặp nhau không nói

Cũng xin đừng hừng hực hát ca!

Cả thơ nữa! Cũng xin đừng đọc

Sắc lêm thơ! Dao bút! Quan tòa

Xin để lại thơ trên giá sách

Kí ức buồn! Xếp lại tàn tro.

3.3.

Buồn tàn thu

Bài hát cũ

Không chịu sống lắt lay càng không chịu chết

Thêm một lần thu tàn

Chớm đông

Mùa đông xứ Bắc

Chưa tái tê

Chưa dầm dề mưa lạnh

4. SAO LẠI THẾ

Nghe nói ở không ít nơi người ta phải bỏ tiền, rất nhiều tiền

Để thuê một giai đẹp

Để thuê một kiều nữ

Đề thuê một người đàn bà dịu dàng
Đề thuê một người đàn ông hiểu biết
Đề thuê một người nấu những món ăn bình dị
Cho bớt cô đơn
Cho một cuộc shopping
Cho một sáng cà phê
Cho một bữa tối
Cho một cuộc đi chơi
Cho một buổi xem phim
Cho một cuộc trò chuyện về một cuốn sách
Nguồn nhân lực luôn luôn cung chẳng đủ cầu
Hợp đồng ngày mỗi ngày mệnh giá một cao...
Ô! Sao tôi, bạn và có thể tất cả chúng ta nữ quên nữ thờ
ơ nữ lạnh lùng và nữ quay lưng ngoảnh mặt...
Những người bạn cũ, những người bạn mới quen
Có thể chỉ vì
Miễn phí!

CÁI NGÀY XƯA ẤY

Cái ngày xưa ấy tôi luôn nhớ
Nhưng không phải tiếc một chút nào
Mặc dầu hôm nay nhiều nỗi chán
Và chắc ngày mai chẳng ra sao

Buồn cười, những tháng ngày tuổi trẻ
Đói nghèo giết chết mọi mộng mơ
Thời sinh viên y như cháu cấn
Buồn như trang giấy nhám xù sì

Nhà tập thể gần ba chục đũa
Đèn điện lập lòe tắt thường xuyên
Gió lùa bốn phía lạnh như cắt
Những đêm dài mùa đông mùa đông

Trò chuyện quanh quanh không thoát khỏi
Dạ dày lép kẹp nhóc nhách sôi
Thở dài, thẳng bạn như ao ước
Một bữa no. Chi một bữa thôi!

Cái ngày xưa ấy. Ừ thì nhớ
Triền miên nghị quyết tận đầu đầu
Con người mới, bốn cuộc cách mạng
Nhớ lại thôi đã thấy thâm sâu

Bạn còn nhớ không hay quên hết
Quên được là vui. Tiếc làm gì
Tám ảnh duy nhất còn lưu lại
Đôi nét vàng son! Rồi sẽ đi.

Gặp nhau là quá mừng! Thế nhé
Tan sương đầu ngõ. Nắng đã hanh
Tóc mây ngày ấy giờ thành bạc
Mộng ước xưa! Đã hết sắc xanh.

Ơn giờ! Còn sót tấm hình cũ
Người chụp là ai? Cũng đã quên
Mắt u sầu! Hình như...vì đói
Mang tầm huyền thoại điên! Triền miên.

ĐÀU ĐÔNG

Một chút lạnh đêm, ngày vàng nắng,
Mùa đông xứ Bắc chậm chậm sang
Vừa đủ đẹp! Hồn người thanh nhẹ
Ơi mùa đông! Mùa đông! Mùa đông...

Thăm thăm trời! Sao hôm sáng lạnh,
Ô hay lạ thế! Lòng rộng không
Y thừa thiếu thời! Xa xa lắm
Ta lần đầu thức đợi bình minh.

Đêm thật dài! Mùa đông xứ Bắc
"Gió lạnh đầu mùa" - những trang văn
Hút hồn ta! Bắt đầu từ ấy
Ta biết ơn chữ nghĩa lạnh thắm.

Những trang văn lặng thẳm...ta đọc
Tháng năm qua. Ta nhớ những gì?
Ồ! Có lúc tưởng chừng quên hết
Như đêm nay chỉ có sao khuya.

Chỉ sao khuya ngày đông xứ Bắc
Hình như riêng sáng. Sáng cho ta
Cầu mong bình minh đừng vội đến
Lòng rộng không...Thăm thẳm trời xa.

THÁNG 10 NGÀY THỨ HAI MƯƠI NHẢM BÁNH NHƯ VẼ...

[Một thiếu nữ sống trong một gia đình êm thuận ở một làng quê, xa vắng minh phố thị. Cuộc đời nàng cứ lặng lẽ trôi qua. Êm đềm. Nhàn nhạt. Buồn và đẹp! Một ngày nọ, có chàng lí tưởng chủ nghĩa từ nơi phồn hoa đến! Rực rỡ. Choáng ngợp! Thiếu nữ bỗng thấy...Và bỗng thấy...Chàng lí tưởng chủ nghĩa ra đi...Đi mãi! Nàng sống trong nỗi u buồn. Những giây phút rạng ngời xa dần xa dần...Ôi! Nàng công chúa ngủ trong rừng xanh và cây đũa thần tình yêu của chàng hoàng tử nghe nói chỉ có trong cổ tích thần kì...]

1.

Êm đềm, nhàn nhạt

Thời gian trôi

Nhàn nhạt, êm đềm

Thiếu nữ con nhà lành

Thôn quê yên ả quá

Nàng hồn nhiên vô tư trong thế giới của mình

Thế giới ngàn năm

Êm đềm và nhàn nhạt

Nhàn nhật và êm đềm

Trăm năm

Có thể cả ngàn năm

Như mẹ nàng

Như bà nàng

Như bầu bạn cùng trang lứa

Như tất cả...

Ngày tháng dịu dàng trôi

2.

Thật bất ngờ

Từ phố thị văn minh chàng đến

Đẹp

Kiêu kì

Mắt sáng

Ngực nở

Bụng thon

Và ngôn từ

Ngôn từ choáng váng

Ngôn từ bảy sắc cầu vồng lung linh

Ngôn từ bạo liệt

Ngôn từ thêu hoa dệt gấm
Ngôn từ nọc độc kim châm
Kiêu hãnh và lạnh lùng
Nổ tung
Tắt cả rạn vỡ
Ngả nghiêng và xô lệch
Hấp dẫn và hãi hùng
Tĩnh và say và điên và khùng
Nàng run rẩy
Choáng váng và sợ hãi
Những chân trời vời xa
Bí ẩn và sáng lòa...

3.

Chàng lí tưởng chủ nghĩa ra đi
Bất ngờ như khi xuất hiện
Không hẹn ngày trở lại
Không có đêm trăng thề
Gió đã cuốn đi...
Ôi bánh vẽ
Một thời bánh vẽ!

HOÀNG ĐẾ BĂNG HÀ

[Nhớ Ionesco...bắt chợt!]

1.

Hoàng đế băng hà!

Hoàng đế băng hà!

Dân chúng ngỡ ngàng tròn mắt nhắm mắt dụi mắt

Ngu ngơ

Ngu ngơ

Băng hà? Băng hà? Băng hà?

Sao giờ mới sinh ra?

Hoàng đế già cơ mà?

Một trí thức lấp bắp giảng giải...

Chúng dân vỡ òa

Vỡ òa

Vỡ òa

Chết thì nói là chết hoặc chết

Băng hoét với chả băng hà

Sốt hết cả ruột

Chúng dân lâu bầu phải đít

Chít thì cái gì chả chít

Cóc nhái cào cào ễnh ương đều chết sao không kêu băng hà?

2.

Hoàng đế băng hà

Ba phần chúng dân khai rượu.

Mừng!

Một phần cúp mắt, xanh mặt

Sợ!

Một phần chép miệng nhún lắc đầu xòe tay.

Bất lực!

Một phần sẵn sàng khóc.

Quen rồi!

Hoành đế đã chít

Đã chít

Đã chít

Đã chí

Phái băng hà không biết chít là gì

Phái chít mỗi lúc thêm ngô nghê

Băng hà là cái quái gì

Khui rượu uống đi...

3.

Nhưng kia!

Ô kia!

Hoàng đế sống nhăn

Hoàng đế khỏe như vâm

Chém gió tung bùng

Chém gió phùng phùng

Hoàng đế vạn thọ vô cương

Sống phi thường

Chết cũng phi thường.

(PHẢN) TỰ HÁT...

[Tự tình của người đàn ông ngoại lục tuần...]

1.

Chẳng đại gì ta ước
Trở lại thừa ngày xưa
Bo bo và sấn lược
Cơm trắng là ...niềm mơ.

Mua vé...về tuổi thơ
Ai ai thì cứ việc
Phản tôi xin chừa ra
Bởi vì tôi không ước.

Tuổi thơ...Nghĩ mà sợ
Đói rét, thì đã đành
Dù xa vời thừa ấy
Nghĩ lại vẫn thất kinh.

Nhưng đâu chỉ là đời

Mà hơn cả đời cơ

Giấc mơ bị đánh tráo

Những mù xa bên bờ.

2.

Dở hơi mà lại ước

Trái tim trở thành vàng!

Tuổi già cũng chỉ cần

Tim đập không loạn nhịp

Cũng đừng kiêu hãnh quá!

Của cải bị xem thường

Về già mà kiết xác

Rồi giờ giọng ảm ương!

Nào linh hồn mới quý!

Chỉ là linh hồn thôi!

Còn xác thân! Khinh bỉ!

Kiểu Trương Ba - dở người.

Giông bão khi xé bóng
Thân xác nó hành ta
Linh hồn chạy mất dép
Niềm vui còn...vỡ òa?

3.

Ước được làm...mặt trời?
Thế thì sẽ sống mãi!
Nghĩ. Mà ghê cả người
Thế! Khác chi hàng bãi?

Thì trở về đúng nghĩa
Phận người cõi nhân gian
Già. Thì đừng xí xón
Đừng có mà ương gàn

Ngoại lực tuần. Nếu sống
Là phần lãi trời cho.
Thu vào trong tịch lặng
Đừng gào thét tri hô!

Trầm lặng. Rất nên thế
Đừng khoe mẽ, đú tren
Đừng hám hổ của lạ
Đừng hảo huyền mơ tiên!

Nhân sinh đã thoáng chốc
Ai cũng vầy vậ thôi
Luân hồi. Sướng và khổ
Hết đây sẽ lại vui.

4.

Mỗi ban mai thức dậy
Ồ! Ta vẫn là...người
Vẫn còn chân để bước
Như thế là còn vui.

Vẫn còn răng để đánh
Vẫn thích rửa mặt mà
Chén trà!Ồ vẫn nóng
Ta ủ trong lòng tay.

Kìa tiếng chim trong vắt
Rau. Kìa đã nhú mầm
Hoa đậu he hé nở
Xanh mượt vài khóm hành.

"Màu thời gian" (•). Thơ ai?

Mang mang làn gió biếc
Ngân vọng thăm lòng ta
Đến bao giờ sẽ hết?

(•) *Thơ Đoàn Phú Tứ*

VÔ ĐỀ

1.

Bầu Tổng thống tất nhiên là ở Mỹ

Căng thẳng

Sôi động

Gay cấn

Nhưng tôi nghĩ là vui

Nhưng không nên không cần gọi ngày hội toàn dân!

Mà phải gọi là ngày lựa chọn của mỗi công dân

Chọn ông Trump, đó là việc của tôi!

Chọn bà Kamala, đó là việc của tôi!

Của tôi, của tôi, của tôi

Da trắng

Da màu

Gốc Á

Gốc Phi

Gốc Ấn

Viễn Tây hay miền Đông

Alaska hay Hawaii

Đều thế

Người Mỹ

Kiểu Mỹ

Ngày hội đầy hi vọng, đầy âu lo của mỗi con người.

2.

Cả thế giới dõi theo

Hội hộp

Hi vọng

Đợi chờ

Cá cược

Cả thế giới không hề rảnh rỗi sanh nông nổi!

Không hề thóc mách mỏng tai hóng hót

Không và không...

Nếu ông Trump trở thành ông chủ Tòa Bạch Ốc

Trời ơi ngay lập tức thị trường chứng khoán nhảy múa
và có thể không ít vụ nhảy lầu

Ngay lập tức một cơn địa chấn lan nhanh hơn cả sóng
điện từ

Không ít chính trị gia trời Á trời Âu bầm gan tím ruột

Và rất có thể cán cân thương mại đảo chiều

GDP một vài quốc gia lao dốc...

Nếu bà Kamala thành nữ chủ nhân đầu tiên Nhà Trắng

Cũng vậy thôi và có thể ngược chiều 180°

Nước Mỹ

Siêu cường

Là thế

Cứ mỗi bốn năm một lần

Trái đất nóng lên

Trái đất lạnh đi

Hầu hết công dân Mỹ lạng lẽ

Lựa chọn riêng có mỗi người.

3.

Bao nhiêu cơ bắp loài người dành cho việc tàn hại lẫn nhau?

Bao nhiêu trí tuệ loài người dành cho việc làm ra vũ khí tàn sát có hiệu quả nhất, tàn phá triệt để nhất?

Bao nhiêu bộ óc thông thái dành cho việc tái thiết thời hậu chiến?

Bao nhiêu cốt mục xương khô của những trai tráng, thiếu nữ, lão ông, lão bà, trẻ thơ trên sau đổ nát hoang tàn, chấy rui?

Bao nhiêu người mỗi ngày âm thầm bán máu, hiến máu, hiến mô, hiến tạng, hiến tóc, hiến da...mong làm voi nũi đau đùng loại ngáp ghé tử sinh?

Chẳng có thống kê nào khả tín dù cho có sự trợ giúp của vô vàn thành tựu AI

Loài người từ khi ra khỏi Nước Chúa vẫn vẹn nguyên

Thông minh như cũ

Tàn bạo như cũ

Ngập ngụa như cũ

Những dục vọng đê mạt và khát vọng thanh cao

Những lí trí lạnh tanh của rắn và những mộng mơ của thiên nga bay bổng

Trộn lẫn thánh thiện cùng ma quỷ

Trong lòng trong óc não trong ngôn từ trong văn chương nghệ thuật

Tấn kịch mỗi ngày mỗi bi ai
Miên viễn không hồi kết!
Trái đất dưới bóng mây bay
Dưới cánh chim bay
Dưới cánh quạ bay
Dưới cánh cú bay
Dưới cánh máy bay rải bom hàng loạt
Dưới cánh drone tự sát
Dưới cánh tên lửa hành trình, tên lửa siêu thanh
Trái đất đang đợi thời khắc những trận mưa dữ dội, nhấn
chìm...
Đại hồng thủy không còn là ác mộng!

THÁNG 10 NGÀY THỨ HAI MƯƠI BÓN

1.

Bất ngờ chiều nay mở trang giáo trình cũ

Nét chữ đã nhòe

Hình như giấy cũng bắt đầu hư mủn

Chữ của ta

Bài soạn của ta

Năm 1991 tháng 10 ta bắt đầu lên lớp

Khóa đầu tiên năm thứ ba đại học

Cả một đêm thao thức

Cả một tuần thao thức

Cả một tháng hồi hộp

Cả một năm đọc và đọc và đọc

Ta như mụ mị óc não

Khai sáng, Ánh sáng, Khải mông, Khai minh

Những kiệt tác

Những bậc tài danh

Như chim nhỏ ta lạc giữa điệp trùng núi giữa ngút ngàn
rừng giữa mênh mông biển khơi

Ta chàng trai nhà quê

Sinh ra và lớn lên

Lớn lên và đi học

Giữa vô vàn trời buộc

Giữa bủa vây lưới trung đại u mê thiên kinh địa nghĩa cũ
mới

Giữa đói nghèo

Nhân sinh chập chờn hồn ma bóng quỷ...

Khai sáng

Khai minh

Số phận đưa đẩy và sắp đặt

Những trang văn tựa chớp chói lòa

Những trang văn thâm trầm, nhiệt cuồng, minh triết, cao
siêu, dữ dội

Ta dần bớt u mê

Ta ơn số phận đẩy đưa

Ta không chọn

Ta không thể khước từ...

2.

Trong chuỗi ngày dài ngày dài cô độc

Giữa mênh mông người như sóng

Giữa mênh mông người như lá

Giữa mênh mông người như cát

Như mây...

Cùng hướng bay

Cùng hướng chảy

Cùng hân hoan

Cùng nổi giận

Ngôn từ không chỉ dấu theo mùa vụ

Bàn tay vô hình chần chừ

Những sợi dây vô hình lẩn khuất

Những cặp mắt vô hình sẫm soi

Những nỗi ngại ngần những niềm vui và những nỗi sợ
dấu kín trong khóc trong cười

Ta một mình

Lạc bầy

Lạc lỏng

Lạc điệu

Như thằng ngốc

Như gã khờ

Kẻ xa lạ chốn lưu đày dưới chói chang nắng vùng nhiệt đới

Ta sống trong thế giới ngôn từ

Trên những trang sách lặng câm

Những trang sách một thời nghèo mạt rệp

Giấy đen nhem xù xì

Chữ mờ chữ tỏ

Đèn điện tù mù

Một thửa hoa niên buồn day dứt.

3.

Nhân sinh thoáng chốc

Về già không biết có ngần ngại?

Chiều nay day dứt nhớ

Ô kìa rõ nét hiện hình

Quý - thiên - sứ - Mephistopheles!

Mephistopheles!

Mephistopheles!

Bám đuôi!

Truy vấn

Tung hô

Lật tẩy

Làm bẽ mặt

Hạ bệ

Rã nát những lí thuyết cứng khô hóa đá

Rã nát những ảo tưởng thiêng liêng

Rã nát những gương mặt giả hình

Rã nát trang nghiêm đồng phục

Rã nát trật tự ngàn năm

Những thần tượng bốc mùi

Những chân lí nham nhở

Những thơ ca úa rũ

Những niềm tin không biết nảy mầm

Thiên - sứ - Quỷ không cần lựa lời nói khéo

Không cần tu từ

Không sợ méch lòng ai

Bụng mười bò chữ

Ngây thơ khờ dại thiếu nữ

Bốc đồng hào nhoáng sinh viên

Khổ đau bị phụ tình bà mẹ trẻ

Uyên bác giáo sư tiến sĩ

Vô công đòi nghề gã ma cà bông

Lượn lơ gã ma cà chớp

Màu mè ướt nhẽo thi nhân...

Thây kệ chẳng sợ méch lòng

Thiên - sứ - Quỷ

Thiên - sứ - Quỷ

Một cái ngoắt tay cả thế giới lên đồng

Nhảy múa loạn xì ngầu nhảy múa

Nhân gian ỡm ờ khả nghi...

Thiên - sứ - Quỷ!

Thiên - sứ - Quỷ!

Một mình thách thức thế giới phần còn lại

Cuộc thách đấu một lần duy nhất

Con người lộ nguyên hình

Lần đầu tiên Con Người bị hạ bệ

Con Người đâu phải được tạo hình theo Chúa?

Nơi Con Người

Sáng và Tối

Thiên thần và Ác quỷ

Thông minh và Ngu muội

Cao thượng và Thấp hèn

Lí trí và Bản năng

Lương tri và Dục vọng

Vĩ đại và Tâm thường

Khát vọng vươn lên trời cao và U mê chúi xuống vũng
lầy ô ứ

Cao quý Con Người và thảm hại cũng Con Người!

4.

Năm tháng qua đi!

Lãng quên

Quên lãng

Ta vẫn nhớ Thiên sứ Mephistopheles

Đúng ngày này năm xưa cũng nhớ đến Quỷ!

Lạ.

FAUST

(Bạn tôi than đọc chả hiểu điều gì!)

Tuổi hai mươi tôi húc đầu vô Faust

Và bật ngửa

Hoàn toàn không hiểu gì

Ôi kiệt tác hàng đầu!

Ôi Thánh kinh của dân tộc Đức!

Faust!

Faust!

Faust!

Bí ẩn đến vô cùng

Ba mươi tuổi tôi đọc thêm một nghìn trang về
J.W.Goethe

Càng đọc càng thấy mông lung !

Ôi vĩ nhân !

Vĩ nhân như núi cao như biển khơi thăm thẳm

Choáng ngợp và hoang mang

Tại sao tôi không là công dân nước Đức ?

Faust!

Faust!

Faust!

Đọc thêm đôi lần nữa

Tôi vẫn bàng hoàng

Hình như vẫn ngu như cũ...

« Và bạn ơi ! Mọi lí thuyết trên đời đều là màu xám ngắt

Chỉ Cây – Vàng – Đời là mãi mãi tươi xanh ! »

Bốn mươi tuổi tôi như tỉnh giấc

Danh ngôn tuyệt vời tôi thuộc nằm lòng

Lại là lời Quỷ Mephistopheles chọc quê Faust Đại giáo
sư Tiến sĩ danh vang bốn cõi tên tuổi sáng lò !

Và tôi chợt nhận ra

Quỷ Mephistopheles duy nhất tầm nhân loại !

Quỷ Mephistopheles !

Quỷ Mephistopheles !

Quỷ Mephistopheles !

Cánh cửa mở lối

Tôi ngẩng cao đầu bước vào lâu đài ngôn từ

Không còn là mê cung mê thất...

Một thoáng giật mình

Bốn mươi tuổi hình như biết sẻ chia cùng người Đức

Thì ra

Ma quỷ trong tâm trong trí con người

Chính ma quỷ hồi thúc

Xé tan các loại mặt nạ

Mặt nạ đạo đức

Mặt nạ thánh nhân

Mặt nạ học giả

Mặt nạ triết nhân

Mặt nạ thi sĩ

Mặt nạ bị xé toang trôi ra những lú lẫn u mê những già
nua lẩm cẩm những ngục tù sách vở những vô dụng
thiênng liêng lẽ thói cũ

Chính ma quỷ đã đưa ta về cõi nhân gian

Cho ta được làm người

Dẫu nhỏ bé và bầy yếu

Dẫu đoán mệnh và thậm chí spon hèn

Dẫu ngu ngơ và dễ bị lừa bởi những tay bọm bãi

Cõi nhân gian

Cõi nhân gian

Ta được sống làm người
Khổ đau và Hạnh phúc
Tình yêu và Cái chết
Sinh ra và Biến mất
Ấm êm và Đói rét
Ta được làm người
Một lần duy nhất tóc xanh ngực nở bụng thon mơ mộng
Ta đã yêu và ta đã sống...
Năm mươi tuổi đọc lại Faust
Quý Mephistopheles nhìn ta nheo mắt cười
Lí thuyết vẫn một màu xám ngắt !

TÁC VĂN NGÂM KHÚC

[Viết lại theo lời bà bạn một nhà giáo dạy văn]

Bà bạn tôi, dạy văn có hạng,
Tiếng lầy lùng đất Cảng Hải Phòng.
Một đời chăm chỉ tựa ong,
Thiên kinh vạn quyển - chỉ mong một điều.
Văn chương được trò yêu trò quý,
Tuổi hoa niên - nhất quỷ nhì ma.
Nhưng là tuổi ngọc tuổi gà,
Nào ai đã chẳng đi qua tuổi này?
Kể từ ngày đặt bày đổi mới,
Và môn văn hóa rôi. Rôi mù...
Thật là giống hệt đèn cù,
Mới mới cũ cũ lù bù hoang mang.
Người dạy thì bàng hoàng. Xoay xỏa,
Người học thì tá hỏa! Xoay theo.
Tơ vò. Chỉ rôi. Muôn chiều,
Thôi thì thôi! Cứ là liều! Mà xoay.

Nhưng nghĩ thương/tội! Thương/tội thay người học,
Văn chương thành cục nhọc đá đeo.
Giờ văn hoặc nhạt. Nhạt phèo,
Hoặc là khô xác, cứng quèo, ủ ê.
Hoặc giống hệt trò hề lâm nhâm,
Hoặc như là...Thảm thảm thương thương!
Thật là chán ngấy! Đủ đường,
Mười phương thì nản mười phương. Cả mười.
Bà bạn tôi, có nhời tâm sự,
Giờ Làm văn - nỗi sợ của trò.
Thật là lảm chuyện hay ho!
Nỗi niềm tâm sự. Kể cho vui buồn.
Đề Làm văn như xương dễ hóc,
Hoặc rất chi là...cọc buộc trâu!
Liên thiên toàn chuyện đầu đầu,
Luận đề ngẫu hứng ra mâu huyền thuyên.
Cái đáp án - nổi điên khi đọc,
Người ra đề cũng cóc biết gì.
Thật là quái quái kì kì,
Thật là ngẫu nhĩ thật bi thật hài!

Khi thảo luận mỗi người một phách,
Cứ như là...trạch để ngọn đu!
Cãi nhau! Ôm tôi! Vậy mà
Bắt trò nghị luận! Gọi là Làm văn...
Học trò tôi cả trăm như một,
Chúng bảo rằng hốt nhất làm văn!
Quý ma cũng chẳng sợ/hoảng/khiêos/hãi...bằng,
Làm văn đệ nhất hải hùng tuổi hoa.
Chúng bảo là sẵn sàng bóc rác,
Hoặc giơ vai mà vác xi moang.
Hoặc là dọn nhà vệ sinh,
Hoặc nhai cơm nguội rấn đanh...Hoặc là
Mặt vẫn tươi như hoa mới nở,
Vẫn nói cười rôm rả...Vẫn vui.
Làm văn! Kinh lắm! Eo oi!
Món quái quỷ! Món khác đời! Hu hu...
Rõ là chuyện ruồi bu kiến đậu,
Khéo đặt bày món lẩu ngôn từ.
Hồn em trong trắng ngây thơ,
Làm văn? Toàn chuyện lập lòe đâu đâu?

Chán. Gúc gồ. Bảo nhau. Đành thế...
Vấn mẩu đày! Như bể như sông!
Thầy cô soạn sẵn và tung,
Lên in ter nét và mong người xài.
Trò của tôi và trò của bạn,
Chắc vậy thôi! Chúng chán. Tận cùng!
Làm vấn! Quấy quá! Cho xong,
Điểm cao điểm thấp! Chẳng mong điều gì./
Cho xong! Giời ạ! Còn mong nổi gì!

TỰ GIẾU

Bà bạn thách tôi làm thơ truyền thống! Chuyện vặt. Tôi hỏi về cái gì? Bà kêu thì về người bị xui/hối thúc/giục đã...làm thơ như cụ giáo HXT hỏi hôm qua ý!

Ok. Để như lấy kẹo trong túi!

Thế là, vừa xúc cơm nguội vừa bấm bàn phím SMARTPHONE.

Xong thìa cơm cuối cùng thì được 60 dòng song thất lục bát đặt tên là "Thi sĩ ngâm khúc".

Cúng tê lê bốc! Cho vui.

THI SĨ NGÂM KHÚC

Quê tôi có một chàng thi sĩ

Mặt khù khoằm! Đáng nể lắm nha...

Sống trong cái cỗi ta bà

Mà chàng buông bỏ...Quả là siêu nhân!

Nguồn thi hứng hăm hăm hờ hờ,

Ngày từng ngày phura phura thơ đăng!

Lời khen tựa tựa sóng lừng,

Toàn chị em cứ tung bùng lời khen.

Nghe lời khen chàng điên vì sướng,

Thơ dạt dào những tưởng mưa rơi.
Thơ chàng đăng khắp nơi nơi,
Bài tiếp bài cứ khơi khơi chàng làm.
Sách ít đọc nhưng ham chém gió,
Chàng đăng đàn khắp đó cùng đây.
Đã chém là rất mê say,
Cổ kim chàng dẫn, đông tây chàng xài.
Chàng có một biệt tài không nhỏ,
Bất kể là chuyện chó chuyện mèo.
Chàng chém thì rất là phiêu,
Cao cao giọng lại có chiều lâm li.
Cũng có khi mặt nghiêm trang lắm,
Lại có khi gắt tựa mồm tôm.
Người nghe sợ vãi linh hồn,
Chị em mấy kẻ sồn sồn mụ mê.
Đêm dài cũng nhiều khi trần trọc,
Nghĩ sự đời thấy nhọc cái thân.
Nhưng rồi chẳng biết mần răng,
Lại thơ phú lại nhùng nhằng đăng thơ.
Thơ đã đăng! Phải chờ tay vỗ,

Vỗ xong rồi. Bỏ bỏ bụi bùi.
Khen chàng là biết bao người,
Toàn là phái đẹp. Rạng ngời. Đê mê.
Toàn những người bẽ bẽ nhiều chữ,
Dạy ngữ văn khắp xứ Việt ta.
Dạy thì rất mực...như loa,
Làm thơ thì cứ nhạt nhòa đái bôi.
Vớ được chàng rạng ngời sao sáng,
Liên nhắn tin, quýnh quáng làm thân.
Cô xa cho đến cô gần,
Ai ai cũng thấy thanh xuân tái hồi.
Thơ của chàng như chồi mọc ngược,
Văn của chàng như nước chảy xuôi.
Giọng chàng thật quá chơi voi,
Dáng hình chàng thật đúng người tài hoa!
Khen vào rồi lại khen ra,
Khen lên khen xuống lời hoa bung xòe!
Có bà bạn chẳng hề ngần ngại,
Nói toẹt rằng: Tôi vái từ xa.
Đàn ông nhùn nhũn mượt mà,

Ngôn từ ỏn thót đ...là đàn ông.
Thơ với thần như lông...gì ấy,
Đọc ba câu phát ngáy...toàn thân!
Đất hời! Dở dở hêm hêm,
Giời ơi! Cái mặt lằm lằm khó coi.
Khổ thân tôi! Làm quen, đã trót,
Hết mua dây mà buộc vào mình.
Nhà bao việc...cứ ting ting,
Lại nhẩn thơ! Nghe mà kinh thấy mò!/Tưởng Hung King
hiện về!0

THÁNG 10 NGÀY THỨ HAI MƯƠI MỐT

1.

Ai thì ai! Cũng thế thôi,

Ai lên, ai xuống, ai ngồi, ai đi?

Ai hết duyên, ai nghĩ suy,

Ai toan tính, ai so bì. Còn ai?

Sự đời, ai nói cũng hay,

Ai tặng hoa, ai gơ tay...Thề bời?

Ai ai cũng thấy tươi cười,

Mà ai bỗng thấy rụng rời chân tay?

Nào ai đi gió về mây,

Nào ai triết lí đu dây lựa thời?

Nào ai đào bới, xăm soi,

Nào ai điếm huyết chết tươi ai nào?

Nào ai lớn tiếng hô hào,

Nào ai ngậm miệng khoét đào lợi danh?

Hỏi ai như điếm thập thành,

Giả đồ con gái nhà lành, nai tơ?

Hỏi ai cha vào chú vợ,

Hỏi ai gõ mực tượng thờ đổi vai?
Kìa ai ăn nói đông dài,
Kìa ai âm ọe những lời linh tinh?
Người kinh cái đêch cũng kinh,
Người nhàn nhạt cái tỉnh tỉnh phèo phèo!
Đêm nay mất ngủ, lấy Kiều,
Bống đâu Thị Nở xuất chiêu cháo hành!
Chí Phèo sau ốm bống lành,
Y như phỗng bọt bằng sành! Khó tin...

2.

Hà Nội thu này không có bạn,
Phố cổ dường như vắng. Vắng thêm
Ngôi nhà cũ, thời gian ngưng lại
Lá thôi bay, khung cửa im lìm.

Bạn đã xa! Đã xa Hà Nội
Chút heo may thu muộn cuối cùng
Kịp mang theo? Dịu trầm hương cốm
Sắc thu xanh! Xanh đến nao lòng.

Bức tranh bạn vẽ chùng dang dở
Ngập ngừng trang sỏ một tứ thơ
Lặng lẽ bay những vòng khói thuốc
Thoáng muộn phiền giây phút già từ...

Quán cà phê sáng nay, sao vắng,
Chỗ bạn quen ngồi. Rỗng! Rỗng không
Bơ vơ quá! Giọt nâu chết lặng
Giỏ hoa khô! Khô đến nảo lòng.

Hà Nội! Thu đi! Đi rất chậm
Niềm đau ta gửi đá via hè
Niềm đau gửi hàng cây trên phố
Chậm chậm bạn đi trong thoáng mưa!

Thoáng mưa bay! Ai đan tay đón?
Mùa thu nao? Ngược gió tóc bay
Ai nữ vui? Chẳng ai nữ khóc
Ta giành cho nhau, chút men say!
Hà Nội thu đi! Buồn! Buồn lặng
Hồn nơi nao? Một chút trở về!

BỊ XUI LÀM THƠ

Bạn tôi hỏi vui

"Ông/bà/anh/chị/cụ/chàng/nàng...làm thơ là do ai xui!"

Thấy hay hay

Tôi chuyển tiếp đến 99 người

Tự xưng là nhà thơ

Được gọi là thi sĩ

Từ cấp xã qua cấp huyện vào cấp tỉnh và vô cấp trung ương

Ai cũng cúng tê lê bốc bằng thơ

Ai cũng có thơ đăng báo mạng và giấy

Tất cả đều có thi tập xuất bản lẻ phải

Và làm quà tặng nhau

[Trên giá sách nhà tôi có đủ 99 tập mỏng manh hoặc dày khự bì đủ màu xanh đỏ đen xám tím nâu]

Câu hỏi chuyên nhanh như tia chớp

Cuốn cuộn câu trả lời

Ba phút một dữ liệu đầy nhóc

Vui!

Vui thật là vui...

Tôi được/bị bà vợ xui

Nàng mơ có chồng là thi sĩ

Đời đáng sống trên cả tuyệt vời!

Tôi được/bị trai đẹp xui!

Trai đẹp bảo yêu tôi như yêu nàng thơ với đôi cánh thiên
thần dịu dàng mong manh chấp chới

Bay bay bay

Đôi cánh thi thần giúp trai đẹp bay muôn nơi!

Tôi được/bị người yêu cũ xui!

Nàng chết chồng

Chỉ vì giàu quá

Nhà chỉ có tiền

Lấp lánh ông tơ xanh

Bóng loáng ông tệ đỏ

SJC nhiều như lá sấu rụng đường Hoàng Diệu

Nhưng nàng vẫn thấy thiếu

Đôi khi quá thiếu

Những bài thơ đẹp như mắt trẻ thơ buồn như hoa cúc
thanh thoát như chiếu thủy mai và trầm lặng như núi
đá...

Nàng xui tôi nếu có thơ sẽ có tất cả

Chết chồng rồi

Nàng làm chủ cuộc chơi...

Tôi được/bị xui bởi thi sĩ đẹp trai

Chàng thi sĩ ấy ngạo nghệ bước trên đại lộ thi ca

Dáng của chàng cứ y như Kinh Kha vượt Dịch Thủy

Gió hiu hiu buốt lạnh

Sông băng

Vào đất Tần

Vào đất Tần

Vong thân vị nghĩa

Chàng làm thơ quên ngủ quên ăn quên áo quên quần
quên cháo quên bánh đa quên phở quên cắt tóc cạo râu
quên đánh răng rửa mặt

Quên tất tật

Chàng làm thơ như kiểu chuẩn bị giết Vua Tần...

Tôi được/bị cô nàng không đẹp không xấu không béo
không gầy không cao không thấp không giản dị không
cầu kì không quý tộc không bình dân xui...

Khổ thân tôi

Có thể sướng thân tôi

Nàng là cô văn

Chỉ bằng lời

Quyến rũ

Ru ngủ

Dẫn dụ

Ma mị chênh chao liêu trai phồn thực nhân văn chữa
lành định hướng

Tôi hầu như mê mụ

Làm theo

Thơ cái vụt

Thơ cái vèo

Trong veo....

Còn tó thì được/bị xui từ lão bạn

Thượng thông thiên văn

Hạ tri địa lí

Trung tri nhân sự

Vào ngày đẹp giờ

Y nhòm tôi

Phán chắc như bấp/ngô răng ngựa

Mi - sẽ - ẵm - Giải - Nô - bel - năm - hai - ngàn - không -
trăm - chín - mười - chín!

Trời!

Tôi cười

Té ghé

Nghẹn hơi...

Năm 2099 nếu tôi không chết thì tháng Ba mùa hoa gạo
nở tôi tròn bách tuế/niên!

100 tuổi nghĩa là hai năm mươi!

Y quả quyết mày sống 101 tuổi!

Nghe hấn xui khôn

Nobel Văn chương đâu phải giải xóm giải làng!

Viết

Viết

Viết

Và viết viết viết

Không có việc gì khó

Nếu khó nhờ Gúc gồ

Phản mềm hỗ trợ làm thơ...

Tập hợp 99 câu trả lời nhà em choáng! Chỉ chép được
ngàn ý. Thôi làm 2 viên hoạt huyết Trafaco đã!

NGƯỜI TA SINH RA KHÔNG PHẢI LÀ ĐÀN BÀ

Người ta sinh ra không phải là đàn bà

Xã hội trường kì nhào nặn

Bằng đủ các ngón nghề

Thâm độc

Cực kì thâm độc

Thâm độc đến mức nhiều người gọi là đàn bà nhưng đầu óc đầu đĩa máu lửa, miệng lưỡi nhọn như chông như móc, mắt nhìn sắc lẹm như dao mổ lợn giết gà

Người ta sinh ra không phải là đàn bà

Sự trừng phạt bằng đòn roi làm nên họ

Sự ngợi ca véo von giả dối làm nên họ

Những ước lệ xã hội vón cục lại thành từ, thành câu thành danh cú thành châm ngôn triết lí, thành quy tắc vàng...đã làm nên họ

Kinh hãi nhất là ngôn từ

Kinh hãi nhất là lời của những thánh nhân

Tạo thành những thước ngọc khuôn vàng tạo thành những xích xiềng, tạo thành những ngôn từ điêu trá

Khiến cho vô số đàn bà vui vẻ biến nhục thành vinh

Sung sướng được làm nô lệ

Tôi không quá lời đâu bởi tôi biết rất rõ

Bà tôi, mẹ tôi, chị tôi, vợ tôi, con gái tôi, em gái tôi, đồng nghiệp nữ của tôi, trò nữ của tôi và những người đàn bà buôn thúng bán bưng, những người đàn bà ve chai đồng nát...mà tôi vẫn thường xuyên trò chuyện tất cả đều là đàn bà được hun đúc lên, được nhào nặn thành

Và hầu như không thấy bất kì ai trong số họ đặt câu hỏi Vì sao ?

Hi sinh cho chồng cho con. Vì sao?

Một con trai được gọi là CÓ, mười con gái được gọi là KHÔNG. Vì sao?

Ai ai cũng mong mỗi một cháu đích tôn và nói trại thành Đít Nhôm. Vì sao?

Vô số người vừa rên rỉ vừa sụt sịt mũi dãi than khóc cho những nàng Kiều, không thiếu kẻ trong số đó thường xuyên chơi gái. Vì sao?

Nét đẹp của người đàn bà truyền thống là thùy mị, đoan trang, kín đáo, tần tảo, buông việc nợ bắt việc kia, chân năm tay mười, xay lúa giã gạo, nâng túi sửa khăn... Vì sao?

Người ta thống kê số trẻ em mù chữ, bị lạm dụng, phải lao động cật lực, suy dinh dưỡng vân vân và vân vân, bao giờ con trai cũng ít hơn con gái. Vì sao?

Những cô gái bán dâm, họ bán chính cái thân xác của họ, không tham những dù chỉ là tham những vật thì bị nêu danh, bị bêu diếu, còn những kẻ mua dâm thì thường được ần anh. Vì sao?

Vì sao? Vì sao? Vì sao?

Những câu hỏi nhẽ ra phải được trả lời

Trước tiên là những người được gọi là đàn bà

Nhưng họ vốn giàu đức hi sinh(!) nên họ không được khuyến khích

Có thể họ cũng ngần ngại không dám hỏi

Cũng có thể họ bị khủng bố và bịt miệng

Người ta sinh ra không phải là đàn bà

Xã hội đã nhào nặn

Vô tròn và bóp bẹp

Phía này thì biến báo thành gương sáng thành thánh nhân lung linh màu mè hoa lá cành

Phía kia thì thành nô tài, thành nỗi buồn, thành tiếng thở dài

Người ta sinh ra không phải là đàn bà

Người ta sinh ra không phải là đàn bà

Vâng

Đúng thế./.

BÀN NHẢM NHÂN NGÀY 20 THÁNG 10

1.

Người ta nói chung ham

- Vẽ ma để SỢ
- Vẽ thánh để THỜ

Tam tòng tứ đức, liệt nữ, tiết phụ, bốn tốt hai giới ba đảm đều mang mẫu số chung là...thánh nữ!

Cái ham này chắc chắn khởi từ mặc cảm tự ti, yếu hèn.

Đổi lại sẽ là các loại ma nữ. Đây! Chón chúa lộn chồng dâm phụ, giựt chồng, lẳng lơ, chữa hoang, sát phụ, mỏng môi điều hót.

Tất cả đều do não trạng hủ bại mà ra.

Chán vãi.

2.

Mấy chục năm chằm bài của trò lượm được một câu văn mẫu rất hay ho về phụ nữ với vị ngữ như sau "là tấm gương sáng, tiêu biểu cho đức tính của người phụ nữ Việt Nam!"

Danh sách đại thể

Cô Tấm là...

Thúy Kiều là...

Chị Dậu là...

Vũ Thị Thiết là...

Thị Kính là...

Mị là...

Bà Hiền là...

Chị Sứ là...

Chị Út Tịch là...

Đến

Thị Nở (cũng) là...

May chưa gặp "Cô Tuyết là..."

Hết cả chán chỉ còn vãi!

3.

Tôn vinh phụ nữ! Giời ạ!

Kìa gương chói lọi Trương Mĩ Lan và Nguyễn Thị Thanh Nhà tôn đỵ!

+

++

Làm người bình thường không mong lại cứ hè nhau làm thánh.

Hết bàn nhảm.

THÁNG 10 NGÀY THỨ MƯỜI CHÍN

1.

Sáng tinh mơ bà bạn gọi giọng như lạc đi vì sợ!

Giật hết cả mình...

Té ra, bà lo WW3!

Trời đất tưởng chuyện chi

Bò vốn trắng răng nay nhai cỏ thời biến đổi khí hậu đen
đi một tí

Xoắn làm gì!

Chiến tranh cổ xưa như loài người

Buồn và vui

Đều quá cỡ

Loài người buồn chán vì siêu trí tuệ

Buồn chán vì nạn nhân mãn

Buồn chán vì dân số già

Buồn chán vì tình trạng ham sống độc thân

Vì 1001 thứ siêu văn minh

Thì quay về cùng man rợ

Theo gương Nero bạo chúa

Đốt kinh thành La mã để có hứng làm thơ

Đường ra trận đẹp cả bốn mùa

Tên lửa siêu thanh thay cho hăm chông giản dị!

WW3!

Bùng nổ đi

Thỏa mãn nỗi khát thèm giết tróc, tan hoang, vụn vỡ

Bùng nổ đi!

Cho bớt cái giống người mấy chục năm mê mãi theo ma
dẫn lối quỷ đưa đường

Chết bớt đi

Nhiều nhất có thể

Chết thời công nghệ cao

Nhanh

Nhiều

Chia đều...

2.

Mạng xã hội loan tin Cu ba mắt điện toàn quốc!

Ngờ, bọn phản động cố tình loan tin nhảm

Vô google tìm

Ô! Báo quốc nội đồng loạt loan tin

Ồ! Nửa vòng trái đất người anh em mất điện

Tất nhiên sẽ mất một vài hay nhiều thứ khác

Mất nước, lưu ý là "n- u - ó - c" chứ không phải quốc gia, không phải là tổ quốc, không phải là nước Cu Ba thành trì cách mạng!

Ồ mất điện...

Chuyện này cũng thường thôi

Chả có gì phải xoắn

Đã từng tôi đã từng không có điện mà dùng

Cái thua mà Vtv và cô Diễm Quỳnh yêu thương gọi Quán thanh xuân

Cực nên thơ

Nhiều thi vị

Bao nhiêu người nước mắt rung rung

Nguồn cảm hứng cho bao nhà nghệ sĩ

Mất điện

Xài đom đóm học bài

Trong quãng sáng thắm đượm hương vị quê nhà mơ ước ngày mai

Ngàn phương gió mới

Vườn xuân ngát hương

Mất điện

Chuyện nhỏ

Thật nhỏ

Nhỏ như con thỏ

Chả có chi mà buồn...

Điện tràn trẻ điện dư thừa có khi là thảm họa!

Bạn đàn ông rồi việc chúí mắt smartphone

Bạn đàn bà đóm dáng smartphone chúí mũi

Đám thanh niên rảnh việc cũng chúí mũi smartphone

Mất điện có khi lại hơn

Nguy biến thành cơ

Vàng có dịp thử lửa...

Ờ Cu ba mất điện!

Tôi chả thấy buồn

Bên kia Thái Bình dương

Chắc đom đóm bay đẹp như giấc mơ ban ngày!

3.

Ừ THÌ VIẾT NHÂN NGÀY...

Ngày 8 tháng Ba

Thêm ngày 20 tháng Mười

Tặng quà tặng hoa tặng thơ tặng một chuyến đi hay gì gì đó

Thiên hạ bảo là đời gió...

Vui

Vui từ trong cửa vui ra

Từ ngã bảy ngã ba vui về

Vui đến lao xao

Rồi vui lại đi

Ba trăm sáu năm ngày trừ hai còn ba trăm sáu ba ngày

Buồn?

Không vui?

Không buồn không vui?

Nửa vui nửa buồn?

Bốn câu hỏi có chừng 99 triệu đáp án

Số nhiều bất khả tín

Không thấy chán

Thế thôi...

Với tôi

Chuyện đời có chín phần mười đáng gọi là tào lao xịt bộp

Xịt bột tào lao như xịt bột tào lao

Với tôi

Đi chợ, nấu ăn, quét nhà, rửa bát

Nấu cháo cho con hay giặt tã lót

Đổ rác, đổ bê, nhổ cỏ, tưới rau

Nớ một vài phác đồ điều trị bệnh thông thường

Chuẩn bị lễ ngày tuần ngày sóc

Vân vân vân vân

Những việc nghe đồn thuộc đàn bà thiên chức?

Những việc nghe đồn làm giảm giá trị đàn ông?

Mỗi năm hai lần

Một số người được ngưỡng mộ gọi là người chồng nhân dân vì biết giúp vợ!

Trời đất

Rõ là của nợ

Rõ là dây nợ

Mắc ngàn năm gỡ mãi không ra

Gỡ mãi không ra nên bày đặt lu loa

Mỗi năm có hai lần tự sướng

Diễn trò giải phóng

Diễn trò bình đẳng

Lời mướt mướt kèm tí hoét hoa

Thao diễn trò tôn vinh

Hạ màn

Như cũ

Ba trăm sáu mươi ba ngày...

Ô! Nước mình

Đằm lầy và chẳng giống ai!

CUỐI CÙNG HẮN ĐÃ CHẾT

Cuối cùng hắn đã chết
Như một con chó
Như một con chó hoang
Không ta vốn ghét tu từ
Thật oan cho loài chó
Thật oan cho những con chó hoang
Bị bỏ rơi
Bị lạc đàn
Lang thang
Đầy mình ghê lở
Lông rụng tả tơi
Mất thảm sầu ằng ập nước
Không thể đem hắn mà so với chó
Không được
Không thể được
Hắn đã chết như hắn phải chết
Tội ác ngút trời
Tội ác lòa mây

Tội ác tội cùng

Hắn phải chết

Lâu lắm rồi Trời dung túng Bọn ác

Lâu lắm rồi Đất bao che Bọn ác

Lâu lắm rồi Người run rẩy và đồng lõa cùng Bọn ác

Hắn đã chết như những kẻ như hắn đã chết

Giá treo cổ

Cổng rãnh

Hầm sâu

Hoả khí chín ngàn độ

Banh thầy

Ờ hóa ra hắn cũng chết

Mắt trợn

Đầu toác

Răng nhe

Nhũn nhũn...như xác chết

Hóa ra hắn cũng vẫn con người

Đeo kính trên mắt

Đeo đồng hồ ở tay

Và chân cũng đi giày

Bao hào quang ngôn từ bao bọc hấn

Vô địch

Bất khả

Con Trời

Con Thánh

Siêu nhân

Ồ hóa ra láo toét

Hấn chết

Thôi cũng đành một câu tu từ

Như - một - con - vật - góm - ghê!

Đến mức người ta phải xác thực bằng mẫu ADN sẵn có
trong tàng thư!

THÁNG 10 NGÀY THỨ MƯỜI TÁM

1.

Một nhà thơ viết công thức làm thơ

Dạy cho những ai đang tập tễnh đường dài chữ nghĩa

Một cô văn, hình như có học vị thạc sĩ

Soạn hẳn giáo trình bí quyết chinh phục tất cả các bài
thơ tất cả các loại thơ

Giáo trình ắt để dạy học trò

Chinh phục thơ hình như nhang nhác chinh phục giai đẹp
gái đẹp

Giáo trình cô văn cực phẩm nhân văn

Chinh phục chinh phục và chinh phục...

Từ nay thơ cái món khó nhằn

Đã có cảm nang đã có la bàn đã có hải đăng định hướng
dẫn đường

Cường quốc thơ chẳng mấy chốc hóa siêu cường

Cương cương cương

Bí quyết mở tung

Phúc cho ai được nghe được đọc

Ông nhà thơ hoặc cô văn

Ông nhà thơ và cô văn song kiếm hợp bích
Siêu quần...

2.

Bạn già than rằng đã nghẽn ngõ!

Nghe u u câu đượ câu chằng

Lên mạng tìm mua máy trợ thính

Ta bật cười hờ đủ mùi răng!

Răng.

Này lão già nghe còn chưa đủ?

Trời ơi! Ta ngưỡng mộ nhà người

Những lớp sóng ngôn từ...kinh khủng

Chưa đủ chằng? Mấy chục năm trời!

Ta ngưỡng mộ! Trời ơi! Ngưỡng mộ!

Này lão già đầu bạc răng long

Trời giải thoát! Mà không biết sướng

Thính tai? Nghe mãi chuyện bướm ong?

Những bướm già khụ mặt đã mốc

Những ong già béo ú béo tròn

Những bướm trẻ ngôn từ rô bốt

Những ong non ngứa nọc y uông?

Những diển ngôn lượn lò hoa lá
Mấy mươi năm đầy ứ. Ứ đầy
Những nhê nha cùng là hùng hồ
Những xỏ xiên, bóng gió, đu dây?
Những thơ ca tình tang nhạt toẹt
Những văn xuôi chán ngấy ừ ê
Những lí luận lằng nhằng rau muống
Những phê bình tự sướng tự mê?
Này lão bạn! Ta đang muốn điếc!
Khỏi phải nghe! Hẳn đỡ điên đầu
Thật đáng ghét! Đôi - tai - phản - chủ!
Buộc phải nghe toàn chuyện không đâu!
Buộc phải nghe! Chán hơn con gián!

3.

Ngay bây giờ hoặc lúc này
Trên địa bàn Hà Nội
Không - có - người - ăn - mà y
Không - có - người - vô - gia - cư
Mừng
Quá mừng

Vui

Quá vui

Tuyệt vời

Quá tuyệt vời

Không phải là tôi tào lao cà chớn khơi khơi

Báo loan tin loan tin hửn hoi...

[\[https://dantri.com.vn/.../chu-tich-ha-noi-khang-dinh-thu...\]](https://dantri.com.vn/.../chu-tich-ha-noi-khang-dinh-thu...)

Ông anh tôi

Giáo sư Tiến sĩ

Người Hà Nội

Quả quyết có vẫn có hửn hoi...

Tôi cười

Cười rất vui

Có lẽ hành khát những người kiếm sống ở đâu đó khắp nơi

Chiều muộn

Kêu tắc xi

Kêu xe chất lượng cao li mu sin

Nhảy xe Bus

Về Hà Nội

Hà Nội về đêm đẹp mê hồn

Hà Nội về đêm lung linh sắc màu đủ vẻ

Hà Nội đêm thu hoa sữa bay trong gió

Hà Nội đang vắng những cơn mưa

Quán cóc rất nhiều nhà thơ

Cây cơm nguội vàng đèn

Cây bàng đỏ đèn

Phố cổ thơm mùi có thể là cốm

Những người ăn mày về đây về đây cho vui

Cho vui

Cho vui

Thế thôi

Sáng mai

Lại ra đi

Chiều muộn quay lại

Trước mặt lá còn xanh chưa rơi.

THÁNG 10 NGÀY THỨ MƯỜI BẢY

1.

Ô! Kỉ niệm sao toàn những chuyện không vui

Buồn đến độ không thèm buồn nữa

Nhớ

Mà chán kinh người...

Thì thôi quên quên hẳn đi nào

Khổ đã từng cố từng cứ cố lòng dặn lòng quên quên hết

Hãy để những ngày ấy lụi tàn

Hãy để những ngày ấy tắt ngấm

Hãy để những ngày ấy vùi trong âm u bóng tối thời gian

Nhưng không thể

Không thể

Trí nhớ mãi chẳng suy tàn

Mãi không lụi tắt

Vết chém thừa nào nghiệt ngã

Vết đâm thừa nào hun hút sâu

Bấy bả thừa nào tinh quái

Ngôn từ thừa nào đeo bám mãi

Rửa trôi bằng nước? Bất khả

Rửa trôi bằng rượu? Bất khả

Rửa trôi bằng thân bằng phật bằng thánh? Bất khả

Rửa trôi bằng lời? Thêm buồn...

Ôi! Ngôn từ kí ức khảm khắc

Vật chứng vô hình xuyên thấu thời gian...

2.

Thật ngưỡng mộ những ai

Xếp hàng dài thật dài

Mua một tấm vé về tuổi thơ

Ngưỡng mộ ngưỡng mộ khôn nguôi...

Ô! Những người những người trong vắt trong veo cơn có
gì già từ hiện tại?

Những vùng đất đáng sống bung nở mùa hoa lục bình
phơi phới!

Về với tuổi thơ hẳn lại vẫn lục bình hoa tím trôi sông

Cơn có chi xếp hàng dài mua vé

Con có chi không mua vé đến tương lai?

Tương lai sáng ngời

Tương lai rục rĩ

Không mua

Sao nỡ không mua

Ồ! Về với tuổi thơ

Bắt ốc mò cua

Thả diều

Bắt bướm

Chuồn chuồn kim tí hin

Chuồn chuồn ngô mắt thì lúng liếng

Trong veo vô sự

Làm trẻ con thích hơn làm người lớn

Trò diễn nhặt phèo nhang nhác trà túi lọc lipton.

3.

Sáng nay

Bạn ta nhắn tin nhờ viết vài dòng về JOHANN
CHRISTOPH FRIEDRICH SCHILLER, tác giả ÂM
MỪ VÀ ÁI TÌNH

Ừ thì viết

Sẵn trong não óc

Cứ việc kiểm tra nếu không tin...

Tác phẩm này ta đã đọc và ta đã xem

Năm 18, 19 tuổi

Quất quay khát

Quất quay đói

Đêm rét cắt thịt cắt da

Không biết mơ gì

Thôi thì đọc sách

Những chân trời chữ nghĩa mở ra...

Trong thế kỉ đê mạt này

Hoặc chết rục nơi ngục tù

Hoặc cúi đầu làm tôi đòi cho cường quyền

Và chén đầy

Và hóa thành những con bò ngu xuẩn

Và hóa thành đám ròi bọ như bản chui rúc hàm phân

Và hóa thành

Và hóa thành

Và hóa thành...

Ôi Tổ Quốc! Nhục nhã thay Tổ Quốc!

Người được trao cho lũ bạo chúa

Người được trao cho đám cầm quyền

Những đám mặt người dạ thú

Những đám con hoang được sinh ra từ những cơn cuồng
dâm bệnh hoạn trong những đêm đen kịt và giông bão và
sấm sét kinh hoàng

Những đám con buôn

Buôn ghé ngòi và buôn xương máu

Buôn vàng bạc châu báu và buôn trinh tiết thiếu nữ

Buôn sức vóc nam nhi ném vào những cuộc chiến tranh
đoạt lợi tranh quyền...

Ôi Tổ Quốc!

Người như bệnh nhân thiếu máu

Người như bệnh nhân ôm ngực rũ rượi ho

Người như bệnh nhân héo rũ đang chờ phút lâm chung
sâu thẳm

Người như con điếm già tàn kiệt

Ôi Tổ Quốc!

Người như ngực thất khổng lồ

Ở nơi đó

Thần Công lí bắt tay cùng Bạo chúa

Ở nơi đó

Thần Công lí làm ngơ và bạo quyền xỏ mũi

Ở nơi đó

Chúa Trời cũng phè phỡn rượu chè

Ở nơi đó người dân vô quyền

Người dân chỉ có quyền Đói nghèo, Đui mù như những
con vật hiến sinh

Ở nơi đó Tự do trở thành Bóng ma khiến tất cả đều
hoảng hốt

Ở nơi đó nỗi khổ đau lớn nhất

Những người Tiên phong bị chính đồng bào mình ăn thịt

Trong cơn cuồng hoan đui mù...

Friedrich Schiller!

Tên của ông vang lên giữa kỉ nguyên đen tối

Tổ Quốc của ông giống hệt đầm lầy
Bạo chúa toàn quyền thần dân tằm tối
Triều đình như ổ điếm ô nhục khôn cùng
Quan lại như bày cướp
Trí thức lặng câm làm ngơ ngoảnh mặt
Thế kỉ bạo tàn gần như một mình ông Mở miệng!
Ngôn từ máu đỏ lệ rơi
Ngôn từ khai sáng cho óc não con người
Giữa Thế kỉ bạo tàn
Khát vọng Tự do lên tiếng!

THÁNG 10 NGÀY THỨ HAI MƯƠI NHĂM

BÁNH NHƯ VẼ...

[Một thiếu nữ sống trong một gia đình êm thuận ở một làng quê, xa vắng mình phố thị. Cuộc đời nàng cứ lặng lẽ trôi qua. Êm đềm. Nhàn nhạt. Buồn và đẹp! Một ngày nọ, có chàng lí tưởng chủ nghĩa từ nơi phồn hoa đến! Rực rỡ. Choáng ngợp! Thiếu nữ bỗng thấy...Và bỗng thấy...Chàng lí tưởng chủ nghĩa ra đi...Đi mãi! Nàng sống trong nỗi u buồn. Những giây phút rạng ngời xa dần xa dần...Ôi! Nàng công chúa ngủ trong rừng xanh và cây đũa thần tình yêu của chàng hoàng tử nghe nói chỉ có trong cổ tích thần kì...]

1.

Êm đềm, nhàn nhạt

Thời gian trôi

Nhàn nhạt, êm đềm

Thiếu nữ con nhà lành

Thôn quê yên ả quá

Nàng hồn nhiên vô tư trong thế giới của mình

Thế giới ngàn năm

Êm đềm và nhàn nhạt

Nhàn nhật và êm đềm

Trăm năm

Có thể cả ngàn năm

Như mẹ nàng

Như bà nàng

Như bầu bạn cùng trang lứa

Như tất cả...

Ngày tháng dịu dàng trôi

2.

Thật bất ngờ

Từ phố thị văn minh chàng đến

Đẹp

Kiêu kì

Mắt sáng

Ngực nở

Bụng thon

Và ngôn từ

Ngôn từ choáng váng

Ngôn từ bảy sắc cầu vồng lung linh

Ngôn từ bạo liệt

Ngôn từ thêu hoa dệt gấm

Ngôn từ nọc độc kim châm

Kiêu hãnh và lạnh lùng

Nổ tung

Tắt cả rạn vỡ

Ngả nghiêng và xô lệch

Hấp dẫn và hải hùng

Tỉnh và say và điên và khùng

Nàng run rẩy

Choáng váng và sợ hãi

Những chân trời vời xa

Bí ẩn và sáng lòa...

3.

Chàng lí tưởng chủ nghĩa ra đi

Bất ngờ như khi xuất hiện

Không hẹn ngày trở lại

Không có đêm trăng thề

Gió đã cuốn đi...

Ôi bánh vẽ

Một thời bánh vẽ!

HOÀNG ĐẾ BĂNG HÀ

[Nhớ Ionesco...bất chợt!]

1.

Hoàng đế băng hà!

Hoàng đế băng hà!

Dân chúng ngỡ ngàng tròn mắt nhắm mắt dụi mắt

Ngu ngơ

Ngu ngơ

Băng hà? Băng hà? Băng hà?

Sao giờ mới sinh ra?

Hoàng đế già cơ mà?

Một trí thức lấp bắp giảng giải...

Chúng dân vỡ òa

Vỡ òa

Vỡ òa

Chết thì nói là chết hoặc chết

Băng hoét với chả băng hà

Sốt hết cả ruột

Chúng dân lâu bầu phui đít

Chít thì cái gì chả chít

Cóc nhái cào cào ễnh ương đều chết sao không kêu băng hà?

2.

Hoàng đế băng hà

Ba phần chúng dân khai rượu.

Mừng!

Một phần cúp mắt, xanh mặt

Sợ!

Một phần chép miệng nhún lắc đầu xòe tay.

Bất lực!

Một phần sẵn sàng khóc.

Quen rồi!

Hoàng đế đã chít

Đã chít

Đã chít

Đã chí

Phái băng hà không biết chít là gì

Phái chít mỗi lúc thêm ngô nghê

Băng hà là cái quái gì
Khui rượu uống đi...

3.

Nhưng کیا!

Ô کیا!

Hoàng đế sống nhăn

Hoàng đế khỏe như vâm

Chém gió tung bùng

Chém gió phùng phùng

Hoàng đế vạn thọ vô cương

Sống phi thường

Chết cũng phi thường.

(PHẢN) TỰ HÁT...

[Tự tình của người đàn ông ngoại lục tuần...]

1.

Chẳng dại gì ta ước
Trở lại thừa ngày xưa
Bo bo và sấn lược
Cơm trắng là ...niềm mơ.
Mua vé...về tuổi thơ
Ai ai thì cứ việc
Phản tôi xin chừa ra
Bởi vì tôi không ước.
Tuổi thơ...Nghĩ mà sợ
Đói rét, thì đã đành
Dù xa vời thừa ấy
Nghĩ lại vẫn thất kinh.
Nhưng đâu chỉ là đói
Mà hơn cả đói cơ
Giấc mơ bị đánh tráo
Những mù xa bển bờ.

2.

Dở hơi mà lại ước
Trái tim trở thành vàng!
Tuổi già cũng chỉ cần
Tim đập không loạn nhịp
Cũng đừng kiêu hãnh quá!
Của cải bị xem thường
Về già mà kiết xác
Rồi giờ giọng âm ương!
Nào linh hồn mới quý!
Chỉ là linh hồn thôi!
Còn xác thân! Khinh bỉ!
Kiểu Trương Ba - dở người.
Giông bão khi xé bóng
Thân xác nó hành ta
Linh hồn chạy mất dép
Niềm vui còn...vỡ òa?

3.

Ước được làm...mặt trời?
Thế thì sẽ sống mãi!

Nghĩ. Mà ghê cả người
Thế! Khác chi hàng bãi?
Thì trở về đúng nghĩa
Phận người cõi nhân gian
Già. Thì đừng xí xón
Đừng có mà ương gàn
Ngoại lực tuần. Nếu sống
Là phần lãi trời cho.
Thu vào trong tịch lặng
Đừng gào thét tri hô!
Trầm lặng. Rất nên thế
Đừng khoe mẽ, đú tren
Đừng hám hổ của lạ
Đừng hảo huyền mơ tiên!
Nhân sinh đã thoáng chốc
Ai cũng vậy vạy thôi
Luân hồi. Sướng và khổ
Hết đây sẽ lại vui.

4.

Mỗi ban mai thức dậy

Ồ! Ta vẫn là...người

Vẫn còn chân để bước

Như thế là còn vui.

Vẫn còn răng để đánh

Vẫn thích rửa mặt mày

Chén trà!Ồ vẫn nóng

Ta ủ trong lòng tay.

Kìa tiếng chim trong vắt

Rau. Kìa đã nhú mầm

Hoa đậu he hé nở

Xanh mướt vài khóm hành.

"Màu thời gian" (•). Thơ ai?

Mang mang làn gió biếc

Ngân vọng thăm lòng ta

Đến bao giờ sẽ hết?

(•) *Thơ Đoàn Phú Tứ*

VÔ ĐỀ

1.

Bầu Tổng thống tất nhiên là ở Mỹ

Căng thẳng

Sôi động

Gay cấn

Nhưng tôi nghĩ là vui

Nhưng không nên không cần gọi ngày hội toàn dân!

Mà phải gọi là ngày lựa chọn của mỗi công dân

Chọn ông Trump, đó là việc của tôi!

Chọn bà Kamala, đó là việc của tôi!

Của tôi, của tôi, của tôi

Da trắng

Da màu

Gốc Á

Gốc Phi

Gốc Ấn

Viễn Tây hay miền Đông

Alaska hay Hawaii

Đều thế

Người Mỹ

Kiểu Mỹ

Ngày hội đầy hi vọng, đầy âu lo của mỗi con người.

2.

Cả thế giới dõi theo

Hội hộp

Hi vọng

Đợi chờ

Cá cược

Cả thế giới không hề rảnh rỗi sanh nông nổi!

Không hề thóc mách mỏng tai hóng hót

Không và không...

Nếu ông Trump trở thành ông chủ Tòa Bạch Ốc

Trời ơi ngay lập tức thị trường chứng khoán nhảy múa
và có thể không ít vụ nhảy lầu

Ngay lập tức một cơn địa chấn lan nhanh hơn cả sóng
điện từ

Không ít chính trị gia trời Á trời Âu bầm gan tím ruột

Và rất có thể cán cân thương mại đảo chiều

GDP một vài quốc gia lao dốc...

Nếu bà Kamala thành nữ chủ nhân đầu tiên Nhà Trắng

Cũng vậy thôi và có thể ngược chiều 180°

Nước Mỹ

Siêu cường

Là thế

Cứ mỗi bốn năm một lần

Trái đất nóng lên

Trái đất lạnh đi

Hầu hết công dân Mỹ lạng lẽ

Lựa chọn riêng có mỗi người.

3.

Bao nhiêu cơ bắp loài người dành cho việc tàn hại lẫn nhau?

Bao nhiêu trí tuệ loài người dành cho việc làm ra vũ khí tàn sát có hiệu quả nhất, tàn phá triệt để nhất?

Bao nhiêu bộ óc thông thái dành cho việc tái thiết thời hậu chiến?

Bao nhiêu cốt mục xương khô của những trai tráng, thiếu nữ, lão ông, lão bà, trẻ thơ trên sau đổ nát hoang tàn, cháy rụi?

Bao nhiêu người mỗi ngày âm thầm bán máu, hiến máu, hiến mô, hiến tạng, hiến tóc, hiến da...mong làm voi nổi đầu đồng loại ngấp nghé tử sinh?

Chẳng có thống kê nào khả tín dù cho có sự trợ giúp của vô vàn thành tựu AI

Loài người từ khi ra khỏi Nước Chúa vẫn vẹn nguyên

Thông minh như cũ

Tàn bạo như cũ

Ngập ngựa như cũ

Những dục vọng đê mạt và khát vọng thanh cao

Những lí trí lạnh tanh của rắn và những mộng mơ của thiên nga bay bổng

Trộn lẫn thánh thiện cùng ma quỷ

Trong lòng trong óc não trong ngôn từ trong văn chương nghệ thuật

Tấn kịch mỗi ngày mỗi bi ai

Miên viễn không hồi kết!

Trái đất dưới bóng mây bay

Dưới cánh chim bay

Dưới cánh quạt bay

Dưới cánh cú bay

Dưới cánh máy bay rải bom hàng loạt

Dưới cánh drone tự sát

Dưới cánh tên lửa hành trình, tên lửa siêu thanh

Trái đất đang đợi thời khắc những trận mưa dữ dội, nhấn chìm...

Đại hồng thủy không còn là ác mộng!

THÁNG 10 NGÀY THỨ HAI MƯƠI MỐT

1.

Ai thì ai! Cũng thế thôi,

Ai lên, ai xuống, ai ngồi, ai đi?

Ai hết duyên, ai nghĩ suy,

Ai toan tính, ai so bì. Còn ai?

Sự đời, ai nói cũng hay,

Ai tặng hoa, ai gơ tay...Thề bồi?

Ai ai cũng thấy tươi cười,

Mà ai bỗng thấy rụng rời chân tay?

Nào ai đi gió về mây,

Nào ai triết lí đu dây lựa thời?

Nào ai đào bới, xăm soi,

Nào ai điếm huyết chết tươi ai nào?

Nào ai lớn tiếng hô hào,

Nào ai ngậm miệng khoét đào lợi danh?

Hỏi ai như điếm thập thành,

Giả đồ con gái nhà lành, nai tơ?

Hỏi ai cha vào chú vợ,

Hỏi ai gõ mục tượng thờ đôi vai?
Kìa ai ăn nói dông dài,
Kìa ai âm ọe những lời linh tinh?
Người kinh cái đêch cũng kinh,
Người nhàn nhạt cái tỉnh tỉnh phèo phèo!
Đêm nay mất ngủ, lấy Kiều,
Bồng đâu Thị Nở xuất chiêu cháo hành!
Chí Phèo sau ốm bồng lành,
Y như phỗng bọt bằng sành! Khó tin...

2.

Hà Nội thu này không có bạn,
Phố cỏ đường như vắng. Vắng thêm
Ngôi nhà cũ, thời gian ngưng lại
Lá thôi bay, khung cửa im lìm.
Bạn đã xa! Đã xa Hà Nội
Chút heo may thu muộn cuối cùng
Kịp mang theo? Dịu trầm hương cốm
Sắc thu xanh! Xanh đến nao lòng.
Bức tranh bạn vẽ chùng dang dở
Ngập ngừng trang sổ một tứ thơ

Lặng lẽ bay những vòng khói thuốc
Thoáng muộn phiền giây phút già từ...
Quán cà phê sáng nay, sao vắng,
Chỗ bạn quen ngồi. Rỗng! Rỗng không
Bơ vơ quá! Giọt nâu chết lặng
Giỏ hoa khô! Khô đến não lòng.
Hà Nội! Thu đi! Đi rất chậm
Niềm đau ta gởi đá via hè
Niềm đau gởi hàng cây trên phố
Chầm chậm bạn đi trong thoáng mưa!
Thoáng mưa bay! Ai đan tay đón?
Mùa thu nao? Ngược gió tóc bay
Ai nữ vui? Chẳng ai nữ khóc
Ta giành cho nhau, chút men say!
Hà Nội thu đi! Buồn! Buồn lặng
Hồn nơi nao? Một chút trở về!

BỊ XUI LÀM THƠ

Bạn tôi hỏi vui

"Ông/bà/anh/chị/cụ/chàng/nàng...làm thơ là do ai xui!"

Thấy hay hay

Tôi chuyển tiếp đến 99 người

Tự xưng là nhà thơ

Được gọi là thi sĩ

Từ cấp xã qua cấp huyện vào cấp tỉnh và vô cấp trung ương

Ai cũng cúng tê lê bốc bằng thơ

Ai cũng có thơ đăng báo mạng và giấy

Tất cả đều có thi tập xuất bản lẻ phải

Và làm quà tặng nhau

[Trên giá sách nhà tôi có đủ 99 tập mỏng manh hoặc dày khự bì đủ màu xanh đỏ đen xám tím nâu]

Câu hỏi chuyên nhanh như tia chớp

Cuốn cuộn câu trả lời

Ba phút một dữ liệu đầy nhóc

Vui!

Vui thật là vui...

Tôi được/bị bà vợ xui

Nàng mơ có chồng là thi sĩ

Đời đáng sống trên cả tuyệt vời!

Tôi được/bị trai đẹp xui!

Trai đẹp bảo yêu tôi như yêu nàng thơ với đôi cánh thiên
thần dịu dàng mong manh chấp chới

Bay bay bay

Đôi cánh thi thần giúp trai đẹp bay muôn nơi!

Tôi được/bị người yêu cũ xui!

Nàng chết chồng

Chỉ vì giàu quá

Nhà chỉ có tiền

Lấp lánh ông tơ xanh

Bóng loáng ông tộ đỏ

SJC nhiều như lá sấu rụng đường Hoàng Diệu

Nhưng nàng vẫn thấy thiếu

Đôi khi quá thiếu

Những bài thơ đẹp như mắt trẻ thơ buồn như hoa cúc
thanh thoát như chiếu thủy mai và trầm lặng như núi
đá...

Nàng xui tôi nếu có thơ sẽ có tất cả

Chết chồng rồi

Nàng làm chủ cuộc chơi...

Tôi được/bị xui bởi thi sĩ đẹp trai

Chàng thi sĩ ấy ngạo nghệ bước trên đại lộ thi ca

Dáng của chàng cứ y như Kinh Kha vượt Dịch Thủy

Gió hiu hiu buốt lạnh

Sông băng

Vào đất Tần

Vào đất Tần

Vong thân vị nghĩa

Chàng làm thơ quên ngủ quên ăn quên áo quên quần
quên cháo quên bánh đa quên phở quên cắt tóc cạo râu
quên đánh răng rửa mặt

Quên tất tật

Chàng làm thơ như kiểu chuẩn bị giết Vua Tần...

Tôi được/bị cô nàng không đẹp không xấu không béo
không gầy không cao không thấp không giản dị không
cầu kì không quý tộc không bình dân xui...

Khổ thân tôi

Có thể sướng thân tôi

Nàng là cô văn

Chỉ bằng lời

Quyến rũ

Ru ngủ

Dẫn dụ

Ma mị chênh chao liêu trai phồn thực nhân văn chữa
lành định hướng

Tôi hầu như mê mụ

Làm theo

Thơ cái vụt

Thơ cái vèo

Trong veo....

Còn tó thì được/bị xui từ lão bạn

Thượng thông thiên văn

Hạ tri địa lí

Trung tri nhân sự

Vào ngày đẹp giờ

Y nhòm tôi

Phán chắc như bấp/ngô răng ngựa

Mi - sẽ - ấ - m - Giải - Nô - bel - năm - hai - ngàn - không -
trăm - chín - mươi - chín!

Trời!

Tôi cười

Té ghé

Nghẹn hơi...

Năm 2099 nếu tôi không chết thì tháng Ba mùa hoa gạo
nở tôi tròn bách tuế/niên!

100 tuổi nghĩa là hai năm mươi!

Y quả quyết mày sống 101 tuổi!

Nghe hấn xui khôn

Nobel Văn chương đâu phải giải xóm giải làng!

Viết

Viết

Viết

Và viết viết viết

Không có việc gì khó

Nếu khó nhờ Gúc gô

Phân mềm hỗ trợ làm thơ...

NGƯỜI TA SINH RA KHÔNG PHẢI LÀ ĐÀN BÀ

Người ta sinh ra không phải là đàn bà

Xã hội trường kì nhào nặn

Bằng đủ các ngón nghề

Thâm độc

Cực kì thâm độc

Thâm độc đến mức nhiều người gọi là đàn bà nhưng đầu óc đầu đĩa máu lửa, miệng lưỡi nhọn như chông như móc, mắt nhìn sắc lẹm như dao mổ lợn giết gà

Người ta sinh ra không phải là đàn bà

Sự trừng phạt bằng đòn roi làm nên họ

Sự ngợi ca véo von giả dối làm nên họ

Những ước lệ xã hội vón cục lại thành từ, thành câu thành danh cú thành châm ngôn triết lí, thành quy tắc vàng...đã làm nên họ

Kinh hãi nhất là ngôn từ

Kinh hãi nhất là lời của những thánh nhân

Tạo thành những thước ngọc khuôn vàng tạo thành những xích xiềng, tạo thành những ngôn từ điêu trá

Khiến cho vô số đàn bà vui vẻ biến nhục thành vinh

Sung sướng được làm nô lệ

Tôi không quá lời đâu bởi tôi biết rất rõ

Bà tôi, mẹ tôi, chị tôi, vợ tôi, con gái tôi, em gái tôi, đồng nghiệp nữ của tôi, trò nữ của tôi và những người đàn bà buôn thúng bán bưng, những người đàn bà ve chai đồng nát...mà tôi vẫn thường xuyên trò chuyện tất cả đều là đàn bà được hun đúc lên, được nhào nặn thành

Và hầu như không thấy bất kì ai trong số họ đặt câu hỏi Vì sao ?

Hi sinh cho chồng cho con. Vì sao?

Một con trai được gọi là CÓ, mười con gái được gọi là KHÔNG. Vì sao?

Ai ai cũng mong mỗi một cháu đích tôn và nói trại thành Đít Nhôm. Vì sao?

Vô số người vừa rên rỉ vừa sụt sịt mũi dải than khóc cho những nàng Kiều, không thiếu kẻ trong số đó thường xuyên chơi gái. Vì sao?

Nét đẹp của người đàn bà truyền thống là thùy mị, đoan trang, kín đáo, tần tảo, buông việc nợ bắt việc kia, chân năm tay mười, xay lúa giã gạo, nâng túi sửa khăn... Vì sao?

Người ta thống kê số trẻ em mù chữ, bị lạm dụng, phải lao động cật lực, suy dinh dưỡng vân vân và vân vân, bao giờ con trai cũng ít hơn con gái. Vì sao?

Những cô gái bán dâm, họ bán chính cái thân xác của họ, không tham những dù chỉ là tham những vật thì bị nêu danh, bị bêu diếu, còn những kẻ mua dâm thì thường được ần anh. Vì sao?

Vì sao? Vì sao? Vì sao?

Những câu hỏi nhẽ ra phải được trả lời

Trước tiên là những người được gọi là đàn bà

Nhưng họ vốn giàu đức hi sinh(!) nên họ không được khuyến khích

Có thể họ cũng ngần ngại không dám hỏi

Cũng có thể họ bị khủng bố và bịt miệng

Người ta sinh ra không phải là đàn bà

Xã hội đã nhào nặn

Vô tròn và bóp bẹp

Phía này thì biến báo thành gương sáng thành thánh nhân lung linh màu mè hoa lá cành

Phía kia thì thành nô tài, thành nỗi buồn, thành tiếng thở dài

Người ta sinh ra không phải là đàn bà

Người ta sinh ra không phải là đàn bà

Vâng

Đúng thế./.

BÀN NHẢM NHÂN NGÀY 20 THÁNG 10

1.

Người ta nói chung ham

- Vẽ ma để SỢ
- Vẽ thánh để THỜ

Tam tòng tứ đức, liệt nữ, tiết phụ, bốn tốt hai giới ba đảm đều mang mẫu số chung là...thánh nữ!

Cái ham này chắc chắn khởi từ mặc cảm tự ti, yếu hèn.

Đổi lại sẽ là các loại ma nữ. Đây! Chón chúa lộn chồng dâm phụ, giựt chồng, lẳng lơ, chữa hoang, sát phụ, mỏng môi điều hót.

Tất cả đều do não trạng hủ bại mà ra.

Chán vãi.

2.

Mấy chục năm chằm bài của trò lượm được một câu văn mẫu rất hay ho về phụ nữ với vị ngữ như sau "là tấm gương sáng, tiêu biểu cho đức tính của người phụ nữ Việt Nam!"

Danh sách đại thể

Cô Tấm là...

Thúy Kiều là...

Chị Dậu là...

Vũ Thị Thiết là...

Thị Kính là...

Mị là...

Bà Hiền là...

Chị Sứ là...

Chị Út Tịch là...

Đến

Thị Nở (cũng) là...

May chưa gặp "Cô Tuyết là..."

Hết cả chán chỉ còn vãi!

3.

Tôn vinh phụ nữ! Giời ạ!

Kìa gương chói lọi Trương Mĩ Lan và Nguyễn Thị Thanh Nhà tôn đỵ!

+

++

Làm người bình thường không mong lại cứ hè nhau làm thánh.

Hết bàn nhảm.

THÁNG 10 NGÀY THỨ MƯỜI CHÍN

1.

Sáng tinh mơ bà bạn gọi giọng như lạc đi vì sợ!

Giật hết cả mình...

Té ra, bà lo WW3!

Trời đất tưởng chuyện chi

Bò vốn trắng răng nay nhai cỏ thời biến đổi khí hậu đen
đi một tí

Xoắn làm gì!

Chiến tranh cổ xưa như loài người

Buồn và vui

Đều quá cỡ

Loài người buồn chán vì siêu trí tuệ

Buồn chán vì nạn nhân mãn

Buồn chán vì dân số già

Buồn chán vì tình trạng ham sống độc thân

Vì 1001 thứ siêu văn minh

Thì quay về cùng man rợ

Theo gương Nero bạo chúa

Đốt kinh thành La mã để có hứng làm thơ

Đường ra trận đẹp cả bốn mùa

Tên lửa siêu thanh thay cho hãm chông giản dị!

WW3!

Bùng nổ đi

Thỏa mãn nỗi khát thèm giết tróc, tan hoang, vụn vỡ

Bùng nổ đi!

Cho bớt cái giống người mấy chục năm mê mãi theo ma
dẫn lối quỷ đưa đường

Chết bớt đi

Nhiều nhất có thể

Chết thời công nghệ cao

Nhanh

Nhiều

Chia đều...

2.

Mạng xã hội loan tin Cu ba mắt điện toàn quốc!

Ngờ, bọn phản động cố tình loan tin nhảm

Vô google tìm

Ô! Báo quốc nội đồng loạt loan tin

Ồ! Nửa vòng trái đất người anh em mất điện

Tất nhiên sẽ mất một vài hay nhiều thứ khác

Mất nước, lưu ý là "n- ư - ớ - c" chứ không phải quốc gia, không phải là tổ quốc, không phải là nước Cu Ba thành trì cách mạng!

Ồ mất điện...

Chuyện này cũng thường thôi

Chả có gì phải xoắn

Đã từng tôi đã từng không có điện mà dùng

Cái thua mà Vtv và cô Diễm Quỳnh yêu thương gọi Quán thanh xuân

Cực nên thơ

Nhiều thi vị

Bao nhiêu người nước mắt rung rung

Nguồn cảm hứng cho bao nhà nghệ sĩ

Mất điện

Xài đom đóm học bài

Trong quãng sáng thắm đượm hương vị quê nhà mơ ước ngày mai

Ngàn phương gió mới

Vườn xuân ngát hương

Mất điện

Chuyện nhỏ

Thật nhỏ

Nhỏ như con thỏ

Chả có chi mà buồn...

Điện tràn trẻ điện dư thừa có khi là thảm họa!

Bọn đàn ông rồi việc chúí mắt smartphone

Bọn đàn bà đóm dáng smartphone chúí mũi

Đám thanh niên rảnh việc cũng chúí mũi smartphone

Mất điện có khi lại hơn

Nguy biến thành cơ

Vàng có dịp thử lửa...

Ờ Cu ba mất điện!

Tôi chả thấy buồn

Bên kia Thái Bình dương

Chắc đóm đóm bay đẹp như giấc mơ ban ngày!

3.

Ừ THÌ VIẾT NHÂN NGÀY...

Ngày 8 tháng Ba

Thêm ngày 20 tháng Mười

Tặng quà tặng hoa tặng thơ tặng một chuyến đi hay gì gì đó

Thiên hạ bảo là đời gió...

Vui

Vui từ trong cửa vui ra

Từ ngã bảy ngã ba vui về

Vui đến lao xao

Rồi vui lại đi

Ba trăm sáu năm ngày trừ hai còn ba trăm sáu ba ngày

Buồn?

Không vui?

Không buồn không vui?

Nửa vui nửa buồn?

Bốn câu hỏi có chừng 99 triệu đáp án

Số nhiều bất khả tín

Không thấy chán

Thế thôi...

Với tôi

Chuyện đời có chín phần mười đáng gọi là tào lao xịt bộp

Xịt bột tào lao như xịt bột tào lao

Với tôi

Đi chợ, nấu ăn, quét nhà, rửa bát

Nấu cháo cho con hay giặt tã lót

Đổ rác, đổ bê, nhổ cỏ, tưới rau

Nhớ một vài phác đồ điều trị bệnh thông thường

Chuẩn bị lễ ngày tuần ngày sóc

Vân vân vân vân

Những việc nghe đồn thuộc đàn bà thiên chức?

Những việc nghe đồn làm giảm giá trị đàn ông?

Mỗi năm hai lần

Một số người được ngưỡng mộ gọi là người chồng nhân dân vì biết giúp vợ!

Trời đất

Rõ là của nợ

Rõ là dây nợ

Mắc ngàn năm gỡ mãi không ra

Gỡ mãi không ra nên bày đặt lu loa

Mỗi năm có hai lần tự sướng

Diễn trò giải phóng

Diễn trò bình đẳng

Lời mượt mượt kèm tí hoét hoa

Thao diễn trò tôn vinh

Hạ màn

Như cũ

Ba trăm sáu mươi ba ngày...

Ô! Nước mình

Đằm lầy và chẳng giống ai!

THÁNG 10 NGÀY THỨ MƯỜI CHÍN

1.

Sáng tinh mơ bà bạn gọi giọng như lạc đi vì sợ!

Giật hết cả mình...

Té ra, bà lo WW3!

Trời đất tưởng chuyện chi

Bò vốn trắng răng nay nhai cỏ thời biến đổi khí hậu đen
đi một tí

Xoắn làm gì!

Chiến tranh cổ xưa như loài người

Buồn và vui

Đều quá cỡ

Loài người buồn chán vì siêu trí tuệ

Buồn chán vì nạn nhân mãn

Buồn chán vì dân số già

Buồn chán vì tình trạng ham sống độc thân

Vì 1001 thứ siêu văn minh

Thì quay về cùng man rợ

Theo gương Nero bạo chúa

Đốt kinh thành La mã để có húng làm thơ

Đường ra trận đẹp cả bốn mùa

Tên lửa siêu thanh thay cho hăm chông giản dị!

WW3!

Bùng nổ đi

Thỏa mãn nỗi khát thèm giết tróc, tan hoang, vụn vỡ

Bùng nổ đi!

Cho bớt cái giống người mấy chục năm mê mãi theo ma
dẫn lối quỷ đưa đường

Chết bớt đi

Nhiều nhất có thể

Chết thời công nghệ cao

Nhanh

Nhiều

Chia đều...

2.

Mạng xã hội loan tin Cu ba mắt điện toàn quốc!

Ngờ, bọn phản động cố tình loan tin nhảm

Vô google tìm

Ô! Báo quốc nội đồng loạt loan tin

Ồ! Nửa vòng trái đất người anh em mất điện

Tất nhiên sẽ mất một vài hay nhiều thứ khác

Mất nước, lưu ý là "n- ư - ó - c" chứ không phải quốc gia, không phải là tổ quốc, không phải là nước Cu Ba thành trì cách mạng!

Ồ mất điện...

Chuyện này cũng thường thôi

Chả có gì phải xoắn

Đã từng tôi đã từng không có điện mà dùng

Cái thừa mà Vtv và cô Diễm Quỳnh yêu thương gọi Quán thanh xuân

Cực nên thơ

Nhiều thi vị

Bao nhiêu người nước mắt rung rung

Nguồn cảm hứng cho bao nhà nghệ sĩ

Mất điện

Xài đom đóm học bài

Trong quầng sáng thắm đượm hương vị quê nhà mơ ước ngày mai

Ngàn phương gió mới

Vườn xuân ngát hương

Mất điện

Chuyện nhỏ

Thật nhỏ

Nhỏ như con thỏ

Chả có chi mà buồn...

Điện tràn trẻ điện dư thừa có khi là thảm họa!

Bọn đàn ông rồi việc chúí mắt smartphone

Bọn đàn bà đóm dáng smartphone chúí mũi

Đám thanh niên rảnh việc cũng chúí mũi smartphone

Mất điện có khi lại hơn

Nguy biến thành cơ

Vàng có dịp thử lửa...

Ờ Cu ba mất điện!

Tôi chả thấy buồn

Bên kia Thái Bình dương

Chắc đóm đóm bay đẹp như giấc mơ ban ngày!

3.

Ừ THÌ VIẾT NHÂN NGÀY...

Ngày 8 tháng Ba

Thêm ngày 20 tháng Mười

Tặng quà tặng hoa tặng thơ tặng một chuyến đi hay gì gì đó

Thiên hạ bảo là đời gió...

Vui

Vui từ trong cửa vui ra

Từ ngã bảy ngã ba vui về

Vui đến lao xao

Rồi vui lại đi

Ba trăm sáu năm ngày trừ hai còn ba trăm sáu ba ngày

Buồn?

Không vui?

Không buồn không vui?

Nửa vui nửa buồn?

Bốn câu hỏi có chừng 99 triệu đáp án

Số nhiều bất khả tín

Không thấy chán

Thế thôi...

Với tôi

Chuyện đời có chín phần mười đáng gọi là tào lao xịt bộp

Xịt bột tào lao như xịt bột tào lao

Với tôi

Đi chợ, nấu ăn, quét nhà, rửa bát

Nấu cháo cho con hay giặt tã lót

Đổ rác, đổ bê, nhổ cỏ, tưới rau

Nhớ một vài phác đồ điều trị bệnh thông thường

Chuẩn bị lễ ngày tuần ngày sóc

Vân vân vân vân

Những việc nghe đồn thuộc đàn bà thiên chức?

Những việc nghe đồn làm giảm giá trị đàn ông?

Mỗi năm hai lần

Một số người được ngưỡng mộ gọi là người chồng nhân dân vì biết giúp vợ!

Trời đất

Rõ là của nợ

Rõ là dây nợ

Mắc ngàn năm gỡ mãi không ra

Gỡ mãi không ra nên bày đặt lu loa

Mỗi năm có hai lần tự sướng

Diễn trò giải phóng

Diễn trò bình đẳng

Lời mướt mướt kèm tí hoét hoa

Thao diễn trò tôn vinh

Hạ màn

Như cũ

Ba trăm sáu mươi ba ngày...

Ô! Nước mình

Đằm lầy và chẳng giống ai!

VIẾT CHO NGƯỜI TRỞ LẠI CỔ HƯƠNG

Tôi đọc "Bông hồng vàng" từ thuở hoa niên hơn 40 năm vẫn nhớ niềm thích thú kì diệu khi ấy! Văn đẹp như một giấc mơ phẳng phát một nỗi buồn nhẹ nhàng mà sâu lắng. Tôi đọc "Miền thơ ấu" với những trải nghiệm khi đã lớn tuổi. Cả một vùng kí ức! Cảnh và người. Người và việc. Tất cả như hiện ra nguyên vẹn, rõ nét.

Tất nhiên, về nhà văn Vũ Thư Hiên không chỉ có thế!

So với Ông, tôi thuộc hàng con cháu. Nên không dám lạm bàn về ông với vô vàn những éo le lịch sử mà rồi đây chắc chắn sẽ còn tồn nhiều giấy mực!

Hôm nay, Sinh nhật Thượng thượng thọ Vũ Thư Hiên nghĩ sao viết thế!

Mấy chục năm, xứ người phiêu bạt

Cổ hương ngày mỗi ngày một xa

Dẫu thời điện toán trong chớp mắt

Là - như - được - sống - ở - quê - nhà!

Nhưng không thể! Không thể! Không thể!
Trên cõi mạng dạo bước Hồ Gươm
Phố khuya nồng nàn mùi hoa sữa
Cõi mạng chỉ là xác không hồn!

Hồ Tây thăm thẳm làn sóng bạc
Mấy chục năm khác khoải đê mê!
Những đoạn phim! Hồ Tây quá nhỏ!
Thương nhớ trào dâng! Mắt lệ mờ!

Nhà thờ Đức Bà bao du khách
Chuông đổ chiều đông! Nhớ nhớ đau
Nghẹn lòng nhớ nhà thờ Cửa Bắc
Vàng nắng thu ta bước bên nhau.

Bao bạn cũ thiếu thời từ thừa
Phiêu du miền mây trắng nẻo xa
Thất ruột đau phút giây tử biệt
Sầu dâng, sương lạnh, dậm quan hà.

Ân nhân, nơi lao tù ngục thất
Mấy mươi năm, sống ở nơi nao
Dầu vụn dậm xa lơ xa lác
Cô phòng, tái ngộ giấc chiêm bao.

Hiền thê ta! Da mồi tóc bạc
Vì ta! Lận đận quá nửa đời
Mấy mươi năm! Chân mây góc bể
Vàng đá! Lặng thầm! Hỏi mấy ai?

Con ta sớm buồn từ độ ấy!
Liều yếu đào tơ! Xót! Xót thương
Thời bạc bẽo và đời giông gió
Mượn Nguyễn Du ngâm khúc đoạn trường!

Tam thập niên! Mất mờ, gói mồi
Hoàng thiên mở rộng lượng hải hà
Cổ hương! Trở lại! Đầu mây trắng
Ngậm ngùi thương bao nỗi gàn xa...

Bạn hữu gần xa giang tay đón
Cười thật tươi. Nước mắt rung rung
Hiền thê! Ta nhìn tim đau nhói
Thâm tạ ơn! Ôi buổi tương phùng.

Tứ thân phụ mẫu nhìn di ảnh
Trầm thom, khói cuộn phút hiển linh
Luân lạc bấy nhiêu năm, con vẫn
Lòng thẳng ngay. Con vẫn là mình.

Miền thơ ấu! Đất Sơn Nam hạ
Nơi sông ra biển, biển liền trời
Đêm Hạ gió nồm nam rượi mát
Lắng bao thương nhớ! Ngày xưa ơi!

Bạn nhắc lại...năm nao...chuyện cũ!
Ta đâu quên! Nhưng để dạ này...
"Họa phúc hữu môi phi nhất nhật..."(•)
Chớp mắt! Nhân sinh. Cát bụi. Bay

Dẫu muốn gặp cũng không thể gặp
"Những - thân - công - lí" thua đã xa
Ồ cát bụi! Cũng vô tâm tích
Phật vẫn phật ma lại thành ma!

Ta gởi một câu theo làn gió
Về bốn phương Nam, Bắc, Tây, Đông
"Nào ai dưới mộ xương đã nát?
Dẫu muộn, một lần, sám hối không?"

(•) *Thơ Nguyễn Trãi*

THÁNG 10 NGÀY THỨ MƯỜI SÁU

1.

Đòi cần hay không cần Thị Kính?
Khi thì nói có lúc bảo không
Hàm oan, cúi mặt đành nhẫn nhục
Thật đúng thánh nhân giữa cõi trần!

Thánh nhân! Cũng cần. Khi hết lối
Người ta. Tay chấp. Mắt nhìn lên
Và lại cúi đầu và quỳ gối
Khấn nguyện ơn mưa móc bề trên.

Thường thấy thánh nhân vô tích sự!
Lòng tốt vu vơ! Quá vu vơ
Sau chết dù cho có hiển thánh
Hiện sinh vẫn cứ loại người thừa.

2.

Thị Mầu đòi cần? Không hay Có?

Hỏi vu vơ! Đâu dễ trả lời!

Có hay Không? Bỗng dưng ma ám

Xin đừng chém gió kiêu khời khời.

Là thường nhân, Thị Mầu chắc chắn

Ham món oản thì năng lên chùa

Thế thôi! Cần chi phải khép nép

Mắt đẹp! Ta có quyền đong đưa!

Trong mắt ta...giai đẹp chú tiểu!

Giai đẹp hẳn là của Giời cho!

Thì ta gheo. Có gì phải xoắn

Ồi giời! Miệng tiểu cứ nam mô...

Oản chùa bỗng dưng hóa nhạt toẹt

Bao ngon lành Tam bảo xài rồi

Thôi về nhà! Tép kho ốc luộc

Cùng bạn Nô gầy một cuộc chơi...

Em chữa bụng em! Sao bắt vạ?
Công lí làng "đồ điếc", "hương cầm"
"Chánh tổng mù" và "trương tuần thọt"
Một lũ già cực hãm hấp hãm.

Thích thì khai! Bà đây từng ngủ
Vớ cụ này, lão này, ông này
Nếu chưa đủ bà đây khai tiếp
Ngủ với giời với gió với mây...

Công lí làng một phen bẽ mặt...
Thị Mầu ngoáy đít! Quá trời vui
Chửa chán rồi! Thị Mầu lại đẻ
Con bỏ chùa mong nó thành người

Lối ứng xử Thị Mầu! Hảo hảo
Ô kìa Thánh Gióng cũng con hoang!
Lí Công Uẩn! Hỏi ai là bố
Gương sử xanh! Sáng chói! Sáng choang...

Đời rất cần Thị Mầu! Ừ nhỉ
Là mình! Được sống! Rất là vui!
"Sâu", "Hòn", "Hận", "Oán"...ai ham, mặc
"Tù bi" "Buông bỏ"...cũng xin thôi!

3.

Thơ là lời. Xưa nay vẫn thế...
Lời gió bay...như mây dịu dàng
Lời gói vàng...khiến ai mắc nợ
Lời đọi máu...hẳn sẽ bung toang!

Nàng thơ khi vô tư yêu điệu
Lúc ử mưu bầy bả kẻ khờ
Thoắt ngậm máu phun người! Xanh mặt
Cáo chín đuôi! Quỷ quái ranh ma!

Gương tà liếp! Treo đầy khắp xứ
Lả lướt thơ! Chiếm hết mặt tiền
Toan tính thơ! Tìm cơ xuất hiện
Hiếu sát thơ! Gào thét miên miên...

Đừng ngái ngủ! Xin đừng ngái ngủ!
Tin những lời ong bướm rập rờn
Nàng thơ sáu mặt! Quái! Tinh quái
Chọn tránh xa vẫn cứ là hơn!

THÁNG 10 NGÀY THỨ MƯỜI BẢY

1.

Ô! Kỉ niệm sao toàn những chuyện không vui

Buồn đến độ không thềm buồn nữa

Nhớ

Mà chán kinh người...

Thì thôi quên quên hẳn đi nào

Khổ đã từng cố từng cứ cố lòng dặn lòng quên quên hết

Hãy để những ngày ấy lụi tàn

Hãy để những ngày ấy tắt ngấm

Hãy để những ngày ấy vùi trong âm u bóng tối thời gian

Nhưng không thể

Không thể

Trí nhớ mãi chẳng suy tàn

Mãi không lụi tắt

Vết chém thừa nào nghiệt ngã

Vết đâm thừa nào hun hút sâu

Bầy bả thừa nào tinh quái

Ngôn từ thừa nào đeo bám mãi

Rửa trôi bằng nước? Bất khả

Rửa trôi bằng rượu? Bất khả

Rửa trôi bằng thân bằng phật bằng thánh? Bất khả

Rửa trôi bằng lời? Thêm buồn...

Ôi! Ngôn từ kí ức khảm khắc

Vật chứng vô hình xuyên thấu thời gian...

2.

Thật ngưỡng mộ những ai

Xếp hàng dài thật dài

Mua một tấm vé về tuổi thơ

Ngưỡng mộ ngưỡng mộ khôn nguôi...

Ô! Những người những người trong vắt trong veo cơn có
gì già từ hiện tại?

Những vùng đất đáng sống bung nở mùa hoa lục bình
phơi phới!

Về với tuổi thơ hẳn lại vẫn lục bình hoa tím trôi sông

Cơn có chi xếp hàng dài mua vé

Cơn có chi không mua vé đến tương lai?

Tương lai sáng ngời

Tương lai rục rĩ

Không mua

Sao nữ không mua

Ồ! Về với tuổi thơ

Bắt ốc mò cua

Thả diều

Bắt bướm

Chuồn chuồn kim tí hin

Chuồn chuồn ngô mắt thì lúng liếng

Trong veo vô sự

Làm trẻ con thích hơn làm người lớn

Trò diễn nhặt phèo nhang nhác trà túi lọc lipton.

3.

Sáng nay

Bạn ta nhắn tin nhờ viết vài dòng về JOHANN
CHRISTOPH FRIEDRICH SCHILLER , tác giả ÂM
MƯU VÀ ÁI TÌNH

Ừ thì viết

Sẵn trong não óc

Cứ việc kiểm tra nếu không tin...

Tác phẩm này ta đã đọc và ta đã xem

Năm 18, 19 tuổi

Quất quay khát

Quất quay đói

Đêm rét cắt thịt cắt da

Không biết mơ gì

Thôi thì đọc sách

Những chân trời chữ nghĩa mở ra...

Trong thế kỉ đê mạt này

Hoặc chết rục nơi ngục tù

Hoặc cúi đầu làm tôi đòi cho cường quyền

Và chén đầy

Và hóa thành những con bò ngu xuẩn

Và hóa thành đám ròi bọ như bản chui rúc hàm phân

Và hóa thành

Và hóa thành

Và hóa thành...

Ôi Tổ Quốc! Nhục nhĩ thay Tổ Quốc!

Người được trao cho lũ bạo chúa

Người được trao cho đám cầm quyền

Những đám mặt người dạ thú

Những đám con hoang được sinh ra từ những cơn cuồng
dâm bệnh hoạn trong những đêm đen kịt và giông bão và
sấm sét kinh hoàng

Những đám con buôn

Buôn ghé ngòi và buôn xương máu

Buôn vàng bạc châu báu và buôn trinh tiết thiếu nữ

Buôn sức vóc nam nhi ném vào những cuộc chiến tranh
đoạt lợi tranh quyền...

Ôi Tổ Quốc!

Người như bệnh nhân thiếu máu

Người như bệnh nhân ôm ngực rũ rượi ho

Người như bệnh nhân héo rũ đang chờ phút lâm chung
sâu thẳm

Người như con điếm già tàn kiệt

Ôi Tổ Quốc!

Người như ngực thất khổng lồ

Ở nơi đó

Thần Công lí bắt tay cùng Bạo chúa

Ở nơi đó

Thần Công lí làm ngơ và bạo quyền xỏ mũi

Ở nơi đó

Chúa Trời cũng phè phỡn rượu chè

Ở nơi đó người dân vô quyền

Người dân chỉ có quyền Đói nghèo, Đui mù như những
con vật hiến sinh

Ở nơi đó Tự do trở thành Bóng ma khiến tất cả đều
hoảng hốt

Ở nơi đó nỗi khổ đau lớn nhất

Những người Tiên phong bị chính đồng bào mình ăn thịt

Trong cơn cuồng hoan đui mù...

Friedrich Schiller!

Tên của ông vang lên giữa kỉ nguyên đen tối

Tổ Quốc của ông giồng hết đầm lầy
Bạo chúa toàn quyền thân dân tằm tói
Triều đình như ổ điếm ô nhục khôn cùng
Quan lại như bày cướp
Trí thức lạng cam làm ngo ngoảnh mặt
Thế kỉ bạo tàn gần như một mình ông Mở miệng!
Ngôn từ máu đỏ lệ rơi
Ngôn từ khai sáng cho óc não con người
Giữa Thế kỉ bạo tàn
Khát vọng Tự do lên tiếng!

VIẾT KHI CHẴNG CÓ GÌ ĐÁNG VIẾT,
tập thơ của ĐẶNG TIẾN (Thái Nguyên), là tác phẩm thứ 91 trong Tủ Sách Điện Tử T.Vấn & Bạn Hữu. Bản điện tử được phát hành miễn phí trên hệ thống toàn cầu của trang mạng văn học:

T.Vấn & Bạn Hữu
(T-Van.Net).

*Bản Quyền thuộc về Tác giả
và Tủ Sách T.Vấn & Bạn Hữu*

Cùng Tác Giả Đã Xuất Bản

